

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Seni Sevmekle Başladı Her Şey

Lois
GREIMAN

Seni Sevmekle Başladı Her Şey

Lazy Windmill Çiftliği'nde işler gitgide karışıyordu. Babasından kendisine kalan çiftlikle ilgilenmek zorunda olan Casie, aldığı büyük sorumluluğun altında eziliyordu. Ona yardım eli uzatan kişi ise, elini tutmaktan sakınması gereken Colt Dickenson idi. Oldukça yakışıklı ama taş kalpli Colt Dickenson... Peki Colt gerçekten de bu kadar kötü bir adam mıydı yoksa Casie'nin ayaklarını yerden kesecek beyaz atlı prensin ta kendisi miydi?

Doğru kararlar alabilmek için çok uğraşan Casie, kalbi ile mantığı arasında bir seçim yapmak zorundaydı.

Zorlu kış şartları altında içinizi ısıtacak bir aşk hikâyesine hazır olun.

“Sen herkesin hayalini kuracağı
türden birisin ve ben hayal kurmayı
çoktan bıraktım.”

 www.instagram.com/yakamozkitap
 www.facebook.com/yakamozkitap
 www.twitter.com/yakamozkitap

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://fantasy.org>
KDV'den muaf.

www.yakamoz.com.tr

ISBN 978-605-297-278-6

9 786052 972786

Seni Sevmekle Başladı Her Şey

**Lois
GREIMAN**

Yakamoz Edebiyat: 250
ISBN: 978-605-297-278-6
Yayıncı Sertifika No: 16238

Seni Sevmekle Başladı Her Şey

Yazar: Lois Greiman
Çeviri: Sinem Bayındır
Yayın Yönetmeni: Ender Haluk Derince
Yayın Koordinatörü: Özge Ceren Kalender
Grafik Tasarım: Ulaş Karatağ
Editör: Begüm Konya

Baskı
Melisa Matbaacılık
Matbaa Sertifika No: 45099
Çifte Havuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Davutpaşa/İSTANBUL

YAKAMOZ KİTAP © 2020, Lois Greiman
Copyright © 2013 by Lois Greiman
Orijinal Adı: Finally Home
This edition published by arrangement with Kensington Publishing Corp.
All rights reserved.

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akçalı Ajans aracılığı ile alınmıştır.
Yayınevinden izin alınmaksızın tümüyle veya kısmen çoğaltılamaz, kopya
edilemez ve yayımlanamaz

YAKAMOZ KİTAP / SONSUZ KİTAP
Gürsel Mah. Alaybey Sk. No: 7/1 Kağıthane/İSTANBUL
Tel: 0212 222 72 25 Faks: 0212 222 72 35
www.yakamoz.com.tr / info@yakamoz.com.tr
www.facebook.com/yakamozkitap / www.twitter.com/yakamozkitap
www.instagram.com/yakamozkitap
Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Seni Sevmekle
Başladı
Her Şey

Yapım aşamasında kahramanım olan Christian Greiman'a...

Bölüm 1

Mutluluğu parayla satın alamazsınız.

Casie Carmichael, yeni alınmış ama biraz yıpranmış bir *Mano* kopyasının üzerinde elini yavaşça gezdirirken, kendine içini rahatlatan bu kısa özdeyişi hatırlattı. Kitabın yazarı, Ty Roberts'ın içinde derin bir yerlere dokunmuş bir kovboydu. Ve Emily Kane'in de dediği gibi çocuğun tek bir gülüşünü görmek için bir böbreğini verirdi. Özellikle de Noel'de.

Neyse ki bilginler haklıydı ve mutluluk satılık değildi çünkü Casie'nin ön ödemeyi bile karşılayacak gücü yoktu. Bir yıl önce ona miras kalan çiftlik, Lazy Windmill, eski gücüne yeniden kavuşuyordu ama bu geri dönüşün iyi olacağı kesin değildi ve Casie beklentilerini düşük tutuyordu. Beklentiyi yüksek tutmak, sorundan başka bir şey getirmiyordu. Casie aklma, “aç at sendromu”nu getirdi: Çok fazla yersen kesinlikle karnın ağrır.

Pencereden dışarı, sonsuzluğa doğru uzanan beyaz tepelere doğru baktı. Annesi bu tür düşüncelere inanmazdı. Kathy Carmichael her zaman gidişatı belirleyen kişi olmuştu. Belki de diğer insanlar onu farklı görmüşlerdi. Ama Casie için o, ölene dek gücünü yitirmeyen bir makine gibiydi. Kırk yedi yaşına geldiğinde, tek evladı *kendi* geleceğinin kaygan yolunda ilerlemeye çalışırken, Kathy rodeo alanına geri dönme fikrini ilan etmişti. Eşi buna karşı çıkmıştı ama o sadece gülmüş ve Belalı Jane'nin sözlerini tekrarlamıştı: *Bir efsane olmak için çok geç değil.* Tüm bunlar lenfoma teşhisi konulmadan üç gün önce yaşanmıştı. Muhtemelen Casie'nin aç at teorisi de ger-

çekleşmişti. Ancak durum her ne olursa olsun, o andan itibaren ev sahipliği yaptığı bir sürü olaydan hiçbiri, bir şeyi fazla istemenin bazı şeyleri yok edeceğine olan inancını azaltmamıştı.

“Hayır!” Bu tek kelime evin içinde Casie’nin içini parçalayan, rahatsız edici bir ses çıkardı.

Yatak odasının camından birden çekildi. “Sorun ne?” diye seslendi ama yanıt alamadı. Acele ile kapı aralığına giderek hızla merdivenlerden aşağı indi.

“Yapma!” Emily’nin sesi çok çaresiz geliyordu.

Casie, “Geliyorum!” diyerek merdivenlerden aşağı sıçradı ve attığı her adımda çoraplı ayakları kayd ve kalbi göğüs kafesinde hızla çarptı. “Sorun ne? Ne...” diye konuşmaya başladı ve hızla aile odasına girdi, bebeği taş kesilmiş bir halde ya da Sophie’yi yerde ölü olarak bulacağından emindi. Ama tam tersine, bebek Bliss küçük bir melek gibi rahat salıncağında oturuyor ve asistanları Sophie ortalıkta görünmüyordu.

Casie’nin zihni, vücudu bu acil olmayan şok edici duruma ayak uydurmadan önce bu küçük bilgilerle dolmuştu. Adımları yavaşladı, Emily Kane’in tüm kuzularla birlikte içinde olduğu ve solmuş duvarlarına hiçbir kan damlası sıçramamış olan, uzaktaki odaya doğru ilerledi, cesurca bir kovboyu kovalamaya çalışıyor gibi duruyordu.

“Sen ne saklamaya çalışıyorsun?” diye sordu ardından bir ses. Colt Dickenson’ın sesinde o karanlık ve alçak tını vardı ve Amerikan asıllı kökenlerinden ona miras kalan sakin duruşuyla oradaydı. Casie, o an bir kez daha onu odadan dışarı atmaya çalıştı ama Colt basitçe avuçlarının içine dayandı ve şeytani bakışını sağa kaydırıldı.

“Ah, Case. Neler oluyor?”

“Neler mi oluyor?” Casie’nin kalbi göğüs kafesinin içinde daha sakin bir yere yerleşti. “Birisinin öldüğünü düşündüm. Olan biten bu.”

“Hayır,” dedi Colt. Her daim taktığı Stetson şapkasının gölgesinin altında, çenesi olduğundan daha köşeli ve birkaç gündür kesmediği sakalları sebebiyle daha sert duruyordu.

“Em Noel için biraz heyecanlı, o kadar.”

“Birisi ölecek,” dedi Emily, “Eğer sen buradan defolup gitmezsen.”

“Bebeğinin vaftiz babasıyla böyle mi konuşuyorsun? Hey,” dedi Colt, küçük, melez bir yarış askeri gibi olduğu yerde duran Emily’yi geçerken. “Bu çok iyi gözüküyor.” Birkaç saat önce ağaçlardan oluşan rüzgâr siperinden kestikleri mavi ladin, giriş kapısının hemen yanında, tam pencerenin önünde duruyordu. “Sol tarafta küçük bir boşluk var. Oda için biraz uzun ama eğer izin verirsen düzeltebilirim...” Bir adım öne attı, tam o sırada Emily yumruğunu onun göğsüne geçirdi. Zapt edemediği rastalı saçları attığı yumruğun gücüyle birlikte savruldu.

“Ah,” dedi Colt, üzerindeki kanvas ceketi sayesinde darbeyi hissetmiş gibi görünmüyordu.

“Bir anne, bebeğinin önünde böyle mi davranmalı sence?”

“Çık dışarı!” diyerek ısrar etti Emily ve sonra kıstığı gözlerini Casie’ye çevirdi.

“Ona kendi işine bakmasını söyle.” Ama Casie’nin kalbi, kriz anından önceki ritmine geri dönmüş bir şekilde hızla atıyordu.

“Tanrım,” dedi sonunda soluk vererek. “Beni ömrümden yirmi yıl götürecek kadar çok korkuttun.”

“Ah...” Emily’nin yanakları biraz kızardı. Sekiz ay önce, çiftliğe ilk kez gelişinde, evsiz ve hamileyken, Casie, bu kızın utançtan yanakların kızarmasının ne olduğunu bilmediğine yemin edebilirdi ancak annelik ve birtakım anlatılamaz mucizeler bu durumu değiştirmiş ve başka şeyleri beraberinde getirmişti.

“Üzgünüm,” dedi. “Ama o içeri giremez.”

“Sadece vaftiz kızımı görmek istiyorum,” dedi Colt. Gözleri Casie’nin düşünmeye cesaret edemeyeceği bir hınzırlıklarla parladı. Colt’la birbirlerini ilkokuldan beri tanıyorlardı. Onun dikkatini dağıtmak için ona eziyet ettiği zamanlardı. Lise yılları boyunca tüm bu eziyetler duygu uyandıran bir şeye dönüştü. Fakat sadece bir ahmak, iri gözlü bu oğlanın çikolatalı süt kartonlarını çekirgelerle doldurduğunu unutabilirdi.

“İçeri girip annesinin çılgınlıklarının onu korkutmadığına emin ol-sam iyi olacak.”

“Vaftiz kızın iyi,” dedi Emily. “Eğer hizaya gelmezsen, kendine dikkat etmesi gereken kişi sen olacaksın.”

“Neler oluyor?” diye sordu Casie ve içeriye doğru dikkatli bir adım attı. Muhtemelen bir hataydı bu. Colt Dickenson’a yakın olmak, hiçbir zaman anlayamadığı tehlikelerle dolu olmuştu. Örneğin, yamuk sırtışı bağırsaklarını kabul edilemez bir şekilde döndürürdü. Ama bir kızın o ıslak çekirgeleri unutması için aklını yitirmesi gerekirdi.

“Hediyelerini paketliyorum,” dedi Emily, başını belli belirsiz etrafı gazete kâğıdıyla sarılmış yarı kapalı bir kutuya doğru sallarken.

“Ve o da gizlice bakmaya çalışıyor.”

“Hayır, yapmıyorum!” dedi Colt. Sesi sahiden alınmış gibi çıkmıştı ancak birkaç aydır Lazy’de her gün büyük bir vakit geçirmesine rağmen, Casie onun herhangi bir konu hakkında ciddi olduğunu düşünmemişti. Ne de olsa erkekti. Ve bir rodeo kovboyuydu. Ve açıklanamayacak bir şekilde böceklere ilgi duyuyordu. Hiçbiri bir-biriyle tutarlı şeyler değildi.

“Sadece sana ne aldığımı bilmek istiyorsun,” diye ısrar etti Emily.

“Beni yalancılıkla mı suçluyorsun?” diye sordu Colt ve kahverengi parmaklarını normal bir insanın kalbinin olduğu yere, göğüs kafesine koydu. Colt Dickenson normal bir insan değildi. Casie

buna yirmi yıl önce kot pantolonun cebinde bulduğu kurbağa ile karar vermişti.

“Evet!” dedi Emily.

“Beni böyle nasıl yaralarsın?” diye sordu Colt, gözleri hüznüldü.

“Ben, küçük Bliss’in...”

“Gerçekten,” dedi Casie. Bu duygusallık bitecek gibi görünmüyordu. “Sen bağırıldığında çatı çökecek sandım.”

“Biliyorum. Sesi çok yüksektir,” diye çıkıştı Colt, başını sallayarak. “Muhtemelen bebeği üzdün. Onu bir kontrol etsem iyi olacak.”

“Bebek iyi. Sen...” diye başladı ama tam da o sırada, küçük Bliss huzursuzca mız mızlanarak uyandı. Küçük bir el beşikten yukarı doğru kalktı ve havada sallanmaya başladı. Emily, yeni annelere ve av hayvanlarına özel vahşi ifadesiyle ona doğru bir bakış attı.

“Ondan uzak dur!” diye emretti ve bebeğini avutmak için yanına gitti.

Colt onun gidişini seyretti ve sonra Emily, Bliss’i beşiğinden kaldırırken kanvas ceketinin içindeki omzunu kapıya yasladı. Casie fark etti ki Colt’un gözleri artık yumuşak ve sıcacıktı ve gülüşü haylaz bir şeytandan mutlu bir ruha dönüşse de tamamen kaybolmamıştı. Belki de bu yüzden yakınlardayken onu mantıklı bir insan olarak düşünmek böylesine zordu. Fakat belki de daha başka sebepler vardı. Keşfetmek için gereğinden fazla akıllı olduğum sebepler, diye düşündü Casie ve arkasına döndü ancak Colt’un ağzından çıkan bir sonraki cümle onu durdurdu.

“Hey, yeni kuzular beklemiyorsun değil mi Case?”

“Ne?” Ona doğru yöneldi, çıkacak sorun için tetikteydi. İşçi barakasının kapısının üzerindeki eski termometre sıfırın üzerinde geziyordu. Casie kaşlarını çatı. “Hayır. Hiçbiri birkaç ay içinde yavru lamamalı.” Bu sıcak havalarda yeni bir canlı dünyaya getirme fikri kanını donduruyordu. Gerçekten. “Neden sordun?”

Colt sol omzunu yavaşça hareket ettirerek omuzlarını silkti. Gri renkli ceketinin yakasında bir delik vardı ve kahverengi fiti li kadife kolları eskimeye başlamıştı. Casie bu saçma detayların neden ilgisi- ni çektiğini bilmiyordu.

“Samanlık iyice karanlıktı. Muhtemelen bana öyle geldi,” dedi Colt ve tekrar mutfağa döndü. “Eve gitmeden önce bir kez daha kontrol edeceğim.”

“Eve mi?” diye sordu Emily ve Bliss’in ipek gibi saçlarının üze- rinden Colt’a baktı. “Sen neden bahsediyorsun? Akşam yemeği ne- redeyse hazır.”

“Kontrol etmek zorunda değilsin,” dedi Casie ve midesinde bir suçluluk hissi döndü. Koyunlara bakmak Colt Dickenson’ın işi de- ğildi. Ve günlük olarak yapmayı üstlendiği işler de ona ait değildi.

“Ben bakarım.”

“Nasıl görüldüğünü bilmiyorsun,” dedi Colt.

“Üzerine etiket numarası koymadın mı?” Casie çoktan hızla giri- şe doğru gitmişti. Endişe, adımlarını çabuklaştırmış ve göğüs kafe- sini daraltmıştı.

“Numarası olduğunu sanmıyorum.”

Casie ürktü. “Geçen yıl hepsini numaralandırmaya çalışmıştım.”

“Pekâlâ... Düğümünü atmadan hiçbir ineği bağlayamazsın.”

Casie ona bir bakış attı.

“Ty söyledi,” diyerek kabul etti Colt ve sırttı.

Tyler Roberts neredeyse on altı yaşlarındaydı ancak tam bir kov- boy zekâsı ile doluydu ve şu kesindi ki zor zamanlar bazı insanların üzerine bir yük gibi binerken, bazılarına ise sadece ayakları üzerinde durmayı öğretirdi.

Ancak Casie şimdi Ty’ı düşünmeyi bir kenara bıraktı ve dışarıda giydiği kıyafetlerini tüküşme- nin garmarının bulunduğu giriş katına doğru aceleyle yöneldi.

“Nası görünüyorum?” diye sordu ve yalıtımlı bir tulumu eline aldı. Sağ ayağını doğru bacağa sokarken üzerinde durduğu zemin çıtırdadı. Giriş katı son birkaç ayda birkaç yenilik geçirmişti ve ön kapı değiştirilmişti ancak zeminin biraz daha üzerinde çalışılması gerekiyordu ve yeni bir cila da hiç fena olmazdı.

“Pekâlâ...” İkinci ayağını da eskimiş tulumun içine sokarken Colt onu izledi. “Kısa atkuyruğunla kırık beyaz renkte, arsız bir at gibisin.”

Casie gözlerini devirdi. Lazy iki yüz on iki koyunun yuvasıydı. Ve birini diğerinden ayırt etmek parlak bir şıkta samanların içinde iğne aramaya çalışmak gibiydi.

“Demek istediğim...” Ayağını tulumun yırtık pırtık kumaşına doğru eğdi ve sonra ayağa dikilirken Colt’un vücudunu seyreden bakışını görmek için ona döndü. Yüzünün kızardığını ve nefes alıp verişinin hızlandığını hissediyordu ama o, bunları görmezden geldi. Yabani kovboylarla ve vahşi hormonlarla uğraşacak vakti yoktu. “Neden kuzulamaya hazır olduğunu düşündün?”

Colt’un gözleri açıkça saklamaya çalışmadığı hain düşüncelerle parladı. “Bana süt vermeye hazır gibi göründü.”

“Ah hayır.” Güney Dakota’ya özgü kapşonlu svetşörtünün kolunu yakalayarak sağ yumruğunu tulumuna bastırdı ve sonra aynı şeyi sol yumruğuyla da yaptı. “Süt salgılamaları için henüz çok erken,” dedi ve hor kullanılmış giysisinin fermuarı ile uğraştı. Yine sıkışmıştı. Hiç şaşırmamıştı. Görünüşe göre tulumlar nesilden nesle geçen bir aile yadigârı değildi. Ve gerçeği söylemek gerekirse, bu tulumun ilk olarak kime ait olduğundan kesin olarak emin değildi. Babasının olmalıydı. Yaşı ilerledikçe kasvetli iticiliği onu yaşından daha büyük yapmıştı ancak Casie, babasının ölümünden sonra aslında babasının çok da uzun olmadığını fark etmişti.

“Beklediğimizden daha önce yavrulamadıkları sürece,” dedi Colt.

Casie hoşuna gitmeyen bu söze karşılık olarak dişlerini gıcırdattı ve fermuarını sertçe çekti.

“Bekle,” dedi Colt, bir adım öne atarak. “Benim yapmama izin ver.”

“Kendi kendime giyinebilirim,” dedi Casie ve tekrar hızlıca çekti ama tam o sırada fermuarın başı elinde kaldı. Casie hüsrarla ona baktı ve Colt bir kahkaha attı.

“Tam bir zorbasın,” dedi Colt ve ellerini geri çekti. Birbirlerine çok yakın duruyorlardı.

“Ben zorba değilim.”

“Bazı şeylerde biraz ustalaşmalısın,” dedi Colt ve fermuarın başını sağ eline aldı.

Casie dimdik duruyordu. Yüzü alev alev yanıyordu ve huzursuz hissediyordu. “Kendi fermuarımı çekebilirim.” Sözleri sinirli bir mırıltıdan biraz fazlasıydı.

“Yapabileceğini biliyorum.” Fermuarın başını zahmetsizce önce karnına sonra göğsüne doğru çekerken Colt’un sesi yumuşak ve derindi. İşaretparmağıyla Casie’nin çenesini okşadı. Sesini alçaltırken gözleri gülüyordu. “Beni meraklandırıran şey, gizlice benim yardımı mı isteyip istemediğin.”

“İstemiyorum...” diye başladı Casie ancak Colt çoktan oturma odasındaki kıza seslenmek üzere ağzını açmıştı:

“Hey, Em, tavukları kafese sokmak için ya da başka bir şey için bana ihtiyacın var mı?”

“Onları bugün dışarı salmadım.” Em’in ayak sesleri yaklaşıyordu. “Hava çok soğuktu.”

“Pekâlâ.” Colt bakışlarını Casie’ye doğru indirdi. Casie gözlerini kaçırdı, kendi aptal gibi hissetmişti. “Birkaç dakika içinde geliyoruz.”

“Acele etmeyin,” dedi Emily ve rahatça Bliss’e sarılarak ve onu huzurlu omzuna bastırarak kapı girişinde göründü. Tıpkı bezmiş bir genç gibi gözlerini devirmekten sakınarak önce Colt’a sonra da Casie’ye gülümsedi. Eğer Em’in çöpçatanlık planları biraz daha açık olsa, onları ilk çocukları olana kadar aynı odaya kilitlerdi. “Yahni yavaş yavaş pişecek.”

“Yahni mi?” diye sordu Colt, ses tonu Em’in şeytani planını fark etmemiş gibiydi.

“Patatesli biftek.”

“Peynirli börek ile birlikte mi?”

“Ve ballı havuç.”

Colt sersem sersem iç çekti. “Geliyoruz,” diye tekrarladı ve sonra kapıyı açtı.

“Acele etme,” dedi Emily ve Bliss’in alnından öpüp ona daha sıkı sarıldı. “Bebeği emzireceğim.”

Colt bebeğin aşağı sarkan başını birkaç saniyeliğine kavradı ve sonra geri adım atıp Casie’ye önüne geçmesi için işaret verdi. Casie bakışlarını kaçırdı. Kibarlık, onu her zaman gererdi. Belki bir taşra canavarı gibi giyinmeseydi her şey farklı olabilirdi ya da olmazdı.

Sınır bekçisi ve güvenlik görevlisi Jack, samanlığa doğru sıvışırken gülümsüyordu. Havaya aldırış etmiyor gibi gözüküyordu ancak serin hava, Casie’nin yanaklarına doğru çarpıyor ve ensesini üşütüyordu. Casie, Güney Dakota soğuğunu engellemeye çalışarak omuzlarını kaldırdı.

Ona yetişen Colt, tulumundan sarkan kapüşonuna hafifçe dokundu ve Emily’nin geçen ay Casie için ördüğü şapkanın üzerine geçirdi. Arkadan toparlanmış, önden ise sarkık duruyordu ancak Casie bir hediyenin kötü olmasına aldırış etmezdi; özellikle kırılgan gençler bir şey yapmayı deniyorsa

Göz ucuyla ona doğru bakarak, “Teşekkürler,” dedi ve koyunla-

rın ahırına doğru karların içinde güçlükle yürüdü. Rüzgâr kuvvetle kuzeyden esiyor ve onun kapıya ulaşmasını kolaylaştırıyor. Ju ancak Colt çoktan onu geçip kapıyı açmıştı.

“Önden buyurun,” dedi.

Casie ışıkları açtı. Birden yanan ışıklar, yüzlerce koyunu aydınlattı. Samanların içinde yatan koyunlar yumuşak başlı duruyorlardı fakat Casie deneyimlerine dayanarak gördükleri kadar uysal olmadıklarını söyleyebilirdi.

“Onu en son gördüğünde neredeydi?” diye sordu Casie.

“Şu köşenin yanında,” diye yanıtladı Colt ve doğuya doğru hareket etti. Eldivenlerini takmamıştı. Elleri geniş ve güçlü duruyordu. Bileklerinin alt kısımlarındaki damarları ortaya çıkmıştı.

Casie boğazını temizledi ve bakışlarını Colt’un kollarından çekti. Bileklerinin onu etkilememesi gerektiğinden oldukça emindi.

“Eğer onu bulursam bakacağım,” dedi. “Gelmek zorunda değilsin.”

“Ama nasıl gördüğünü bilmiyorsun,” diye karşı çıktı Colt.

“Anlattığına göre sanırım kirli beyaz,” dedi ve ümitsizce, samanlığı doldurmuş tümsek misali onca sayısız hayvanı gözleriyle taradı.

Colt sessizce kıkırdadı, koyunları ürkütmemeye çalışıyordu. “Yapma,” dedi. “Eğer onu görürsem tanıyabilirim.”

Casie belki karşı çıkabilirdi ancak eğer bir koyunun kuzulamak üzere olduğu doğruysa onu en kısa sürede bulmaları gerekiyordu. Bir yenidoğanı kaybetmenin verdiği suçluluktan ne pahasına olursa olsun kaçınıyordu ve bu hamile koyunlar denizinde hamile bir koyunu arıyor olma düşüncesi en kahredici şeydi. Casie pratiklik dışında herhangi bir nedenle Colt’un yardımına izin vermeyeceğine emindi.

“Omurgasında kırmızı bir leke ara,” dedi Colt, yünlü dalgaların içinde dikkatle hareket edenlerken.

“Ne?”

“Oru daha sonra bulabilmemiz için onu büyük bir X ile işaretlemeyi düşünmüştüm ancak elimden kaçmadan önce yapabildiğim tek şey kırmızı bir nokta koyabilmek oldu.”

“Bunu bana daha önceden söylemeliydin,” dedi Casie.

“Doğru, bu romantik anda bunu nasıl ihmal ederim, değil mi?” diye sordu Colt ve sonra geniş getiren bir düzine koyunun arasından sırtıttı. Casie bakışlarını yakaladı. Aylardır aynı adımlarla dans ediyorlardı. Colt her zaman oradaymış gibiydi, aletleri tamir ediyor, hayvanların sağlıklarıyla ilgileniyor, sığır avlusunu temizliyordu. Bu anlar tamamen Casie’nin ona karşı pozitif düşünceler beslediği ve Colt’un da ona hayran olduğunu düşündüğü zamanlardı. Yoksa neden etrafta dolarsın ki? Ancak Colt, Lazy’de karşılığında hiçbir ücret almadan harcadığı tüm bu saatlere rağmen bir kez bile Casie’ye dışarı çıkmayı teklif etmemişti. Bunun sebebi... Emily ile vakit geçirebilmek için her daim orada olması mıydı? En başlarda ikisinin arasında özel bir bağ kurulmuştu. Emily çiftliğe ilk geldiğinde, ondan yaşça büyük olan Colt ile olan ilişkisi, bir kahramana duyulan minnettarlık ile sınırlıydı. Colt’un varlığı bu tuhaf senaryoyu sarsmıştı. Em hâlâ ara sıra ona bakıyordu fakat artık evrenin anahtarı erkeklerin elindeymiş gibi davranmıyordu. Colt bunu bilerek mi yapıyordu? Her gün Lazy’ye, nazlı bir genç kıza karşı daha sağlıklı bir tavır geliştirmek için mi geliyordu? Yoksa başka sebepleri mi vardı?

Casie bazen Colt’un yalnızca vakit öldürdüğüne ikna oluyordu. Sonuçta onca yılını rodeo alanlarında geçirmişti. Belki de sadece biraz boş vakit geçirmek hoşuna gidiyordu. Fakat ara sıra, en azından Casie öyle olduğunu ümit ediyordu, şu an yaptığı gibi Casie’ye bakıyor, kalbini boğazından çıkacakmış gibi hızlandırıyor ve sahip olduğu her bir hücrenin çılgın atmasına sebep oluyordu. Colt’un dayanılmaz bileklerine rağmen, Casie onunla bir ilişkiye hazır değildi. Eğer başarısızlıkla sonuçlanmış nişanı ona hiçbir şey öğretmediyse

bile tek bir şeyi iyi öğrenmişti: Erkekleri tanımada çok kötüydü. Her zaman öyle olmuştu. Ve burada Lazy ile ilgileniyormuş gibi gözü-küp ona bakan adamın, can sıkıntısına ya da genç kızlara ihtiyacı yoktu ya da uzun kış ayları boyunca onu buraya davet etmesi için ortada başka sebep yoktu. Bu durum kalbini genişletmeye ve avuç-larını terletmeye yetti.

“Colt...” diye başladı ancak tam bu sırada Colt sözünü kesti.

“İşte orada.”

“Ne?”

“Anne olmak üzere olan,” dedi doğudaki kapıya doğru işaret ederek.

“Sanırım o.”

Casie isteksizce arkasını döndü, siniri geçmeden önce meseleyi dillendirmesi gerektiğini biliyordu. Ama bunun yerine, “Nerede?” diye sordu.

“Şuradaki üçlünün tam yanında. Onu görüyor musun?”

Casie uzaktaki cılız ışığa doğru kaşlarını çatı. Colt hayatını ris-ke atıp, yirmi adımlık merdiveni çatının kirişine dayayarak yanmış ampülleri yaklaşık bir hafta önce değiştirmişti ancak ahır, binaların büyük bir kısmını gölgede bırakarak, zaten az olan ışığı tıpkı kara bir delik gibi emiyordu. Koyunların yarısının üzerinde bir işaret, diğer yarısının da sırtlarında bir iz vardı.

“Bence de öyle. Yani olabilir.”

“Bunu söylemek biraz zor. Ama sen bu tarafa doğru git. Ben sağ tarafa bakacağım. Onu ikimizin arasına kıştırıp kontrol edeceğiz. Çocuk oyuncacı.”

Kusursuz bir plan, diye düşündü Casie ve söylenileni yaptı. Bu iş için kullanacağı tabir çocuk oyuncacı değildi ancak kırmızı işaretli koyun yakalanmıştı. Hayvan hareketsiz duruyordu, Colt tek eliyle hayvanın pembe benekli bursunu yukarı kaldırmıştı, diğer eliyle de geri kaçmaması için onu tutuyordu.

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu. Biraz ağır ağır nefes alıyordu. Koyun tamamen zapt edilememişti ve gözlerini açmış kızgın bir şekilde Colt’un ellerinin arasında duruyordu. Arkadaşları tıpkı rüzgârda savrulan samanlar gibi arkalarında yere saçılmış bir yığın saman bırakarak ahırın her bir köşesine kaçışmışlardı.

Casie şüpheyile koyuna doğru kaşlarını çattı. Diğerleriyle tıpatıp aynıydı, çöp gibi bacaklarıyla kürdana takılmış bir zeytin gibiydi ve tıpkı bir tekerlek gibi yuvarlaktı. Fakat karnı arkadaşlarınıninkine göre belki biraz daha şişkindi. Casie hayvanın memelerini daha iyi incelemek ve emin olmak için onu dizlerinin üzerine koydu. Tıkalı gözüküyordu. Ayağa kalkarken dudaklarını büzdü.

Colt sırtıtmaya başladı. “İstersen küfredebilirsin.”

Casie bunu istiyordu ancak küfretme yeteneğinden daha önceleri şüphe edilmişti ve üç genci Lazy’ye yerleştirdikten sonra artık muhtemelen bu yeteneğini test etmek için iyi bir zaman değildi.

“Bu nasıl olabilir?” diye sordu Casie tekrar.

Colt biraz doğruldu, koyunu gevşetmemeye çalışıyordu.

“Bu konuyu belki Em ile konuşmalısın.”

Casie kaşlarını çattı. “Yani demek istiyorum ki, şu dönemde hamile olmamaları...” Casie tekrar parmaklarını saydı. Koyunlar kısa sürede üreyen hayvanlardı. Bu, sonbahara kadar çiftleşmeye hazır olmamaları gerektiği anlamına geliyordu.

“Temmuz.”

Colt omuzlarını silktilti. “Belki ayları karıştırmıştır.”

Casie ona bir bakış attı.

Colt sırtıttı. “Hayat seni on üzerinden dokuz kez yalancı çıkarır.”

“Hadi onu kafese alalım,” dedi Casie ama işin çoğunu Colt yaptı. Casie yalnızca arkadan onu takip etti ve koyun ahırın kuzey uzun-
daki kafesin içine girer girmez ardından kapıyı kapattı.

“Sence ne zaman yavrulayacak?” diye sordu.

Colt derme çatma kapıya doğru adımlarken başını sa ladı. Düzenli yavrulama zamanları boyunca duvarlara düzinelerce küçük kafes hazırlanırdı fakat şimdi böylesi bir acil durum için ellerinde yalnızca birkaç tane kalmıştı.

“Belki birkaç gün içerisinde. Benim tahminime göre en az bir hafta dışarıda geçirmiş.”

Casie soluk verdi. “Umarım bu soğuk havalar geçene kadar bekler,” dedi ve aceleyle köşedeki musluğa doğru gitti. Colt da hemen ardından gitti.

“Hemen geliyorum,” dedi Colt ve yakınlardaki bir kovayı kavrayıp kafesin birkaç santimetre yukarısına taşıdı. Casie bir tutam yonca almak için yakındaki çite doğru eğildi ancak tam yoncayı aldığı sırada çıplak bileği, çıkık bir telin keskin ucuna sürtündü.

Casie acıyla geri savruldu ve Colt su kovağını olduğu yerde bırakıp hemen yanına geldi.

“Ne oldu?” kaşlarını indirmişti, ses tonu endişeliydi.

“Hiçbir şey.” Casie başını salladı ve kolunu tulumuna sardı. “Büyük bir şey değil.”

“Bakmama izin ver,” diye ısrar etti Colt ve Casie’nin elini kendi göğsüne koyup yaraya bakarken tıslayan bir ses çıkardı.

Deli gibi acımasına rağmen, “Bir şey yok,” dedi Casie. Üç santimetre uzunluğunda ince pembe bir çizikten biraz fazlasıydı.

“Hiçbir şey!” diyen Colt, Casie’nin sağ eldivenini çekiştirdi. İşaretparmağına kadar yırtıktı.

“Benimle dalga mı geçiyorsun?” diye sordu, ses tonu duygu yüklüydü.

“Hayır, dalga geçmiy...” diye başladı Casie fakat Colt sözünü kesti.

“Buck Creger geçen sonbahar Laramie de tıpkı bu şekilde yaralandı. Neyse ki hazırda doktor vardı ve elini kesmek zorunda kalmadılar,” dedi Colt ve başparmağını Casie’nin bileğinde gezdirdi. Bu dokunuşla Casie’nin içini titretti ve ensesinde bir ürperti hissetti. Casie söylemek için bir şeyler aradı.

Söyleyebildiği tek şey, “Bu oldukça iç rahatlatıcı,” demek oldu.

“Öyle mi?” diye sordu Colt ve gözlerini onunkilere dikti. Bu, Casie’yi derinden etkiledi, yanaklarının yanmasına sebep oldu ve görünen o ki ördüğü duvarlar yavaş yavaş yıkılıyordu.

“Demek istiyorum ki...” diye yutkundu. “Demek istiyorum ki... Kaybetmemiş olması... Şeyi... Rahatlatıcı...” Casie kısa bir süre ne söyleceğini hatırlayamadı. Kahretsin, sadece dalgaların ayak bileklerine çarptığı tropikal bir sahil yerine, bir koyun denizinde olduklarını hatırlıyordu. “Elini kaybetmemiş olması.”

“Ah,” dedi Colt hafifçe sırtarak sanki Casie’nin ne düşündüğünü tam olarak biliyor gibiydi.

“Evet, ama sert önlemler almak zorunda kaldılar.”

Casie ona doğru yüzünü ekşitti. Colt Dickenson milli bir yabani at binicisi olmadan uzun zaman önce gözü dönmüş ve hayatta büyük riskler alan biriydi. Kalbinin bir parçasını kırılı ya da yaralayalı neredeyse bir yıl geçmişti. Üç ay önce, rodeo alanından son dönüşünden sonra, sağ kaşını ikiye bölen yeni bir yara oluşmuştu. Casie nefesini tutarak bakışlarını o bölgeye doğrulttu.

“Ben...” diye başladı, fakat sonra yukarı baktı, kelimeler dudaklarında dondu. Gözleri koyu renkti, sıcaklıkla ve daha düşünmeye cesaret edemediği binlerce duyguyla ışıldıyordu. “Ben yapabiliyim...”

“Ne yapabilirsin?” diye sordu Colt ve dikkatini Casie’nin dudaklarından gözlerine çekti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Casie güçlkle yutkundu. “Bak dinle Colt... Ben sadece...” Ba-

kışlarını sabit tutmaya çalıştı ancak hareketsiz durmak çok cesurca ve çok çekiciydi. Ve cezbedilmeye karşı koyacak gücü yoktu. “Bana karşı bu kadar iyi olmak zorunda değilsin.”

“Biliyorum,” diyerek sıırıttı Colt. Gülüşü siyah Stetson’ının altında şeytani bir beyaz yarıktan biraz fazlasıydı. Hava yağmurlu, dolulu ya da buz gibi soğuk olsa da Colt keçe şapkasının ve kanvas ceketinin içinde rahat hissederken Casie, tıpkı donmuş topraklar gibi soğüğün kemiklerine işlemesine engel olmak için yalıtımlı tulum ve ugg giymek durumundaydı.

“Kimse bunu yapmam için başıma silah dayamıyor,” dedi Colt ve Casie’nin bileğini dudaklarına götürdü. Casie geri çekmeyi denedi. “Yapamam...” diye başladı ancak tam o sırada Colt’un dudakları tenine değdi. Dinamit, karın boşluğunun yakınında bir yeri ateşlemişti ve bu, tüm bedenine yayılan şok dalgalarına sebep olmuştu.

Colt gülümsedi. “İçeri girsek iyi olacak.”

“Ama koyunun, Red Stripe’ın–”

“Senden daha az ilgiye ihtiyacı var,” dedi ve başparmağını Casie’nin avuç içinde gezdirdi. Casie bu büyüleyici dokunuşla gözlerini kapattı ve birden kocaman açtı. Tanrı aşkına, avuç içine dokunduğunda neredeyse bayılacak gibi olmak da ne demekti şimdi?

“Bak, dinle!” dedi Casie. Sesi hayret verici bir halde haşındı. “Ben oldukça iyiyim. Eve gitmek zorunda değilim.”

“Eve değil,” dedi Colt ve yavaşça eğilerek onu kollarına aldı.

Casie buna karşı koyan bir çeşit mırıldanma ile karşılık verdi. Haşinliği gitmişti. Bilincini kaybetmenin eşliğinde miydi? Belki de.

“İşçi barakasına,” dedi Colt. “Eve giden yola kadar dayanamayacağından korkuyorum.”

“Ama...” Yüzleri birkaç santim uzaklıktaydı. Colt’un yüzü Casie’nin dilini ağırlaştırıyor ve başını hafiften hafiften tıfırlatıyor bir haldeydi.

“İşçi barakası daha uzakta...”

“Şşş,” diye çıkıştı Colt. “Kendini zorlamak istemiyorsun.”

“Zorlamayacağım.”

“Işıkları yakar mısın?” diye sordu Colt.

Casie karanlıkta ahırın diğer yanına uzanarak ışıkları yaktı.

“Bu saçmalık,” dedi Casie fakat Colt’un nefesi sıcacıktı ve onu yatıştırıyordu, göğsü sertti ve Casie’nin omzuna dayanıyordu.

“Eve yürüyebilirim.”

“Baraka...”

“İşçi barakası,” diye düzeltti Casie. “İşçi barakasına kadar yürüyebilirim.”

“Ama neden riske atasın?”

“Risk mi?”

“Düşünmen gereken çocuklar var.”

“Düşündüğüm şey de bu zaten.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Colt, hayal kırıklığına uğramış ve biraz da akli karışmış görünüyordu.

“Yanlış bir şey yaptığımı düşünüyorum.”

Casie ona göz kırptı, bunun ne anlama geldiğinden emin değildi ancak üzerindeki duygusallığı atmaya kararlıydı... Ki böylece eve kendi gücü ile gidebilecekti.

“Bak, beni indirmelisin. Ya çocuklar görürse?”

“Her zaman onları düşünemezsin, Case.”

“Ama biraz önce öyle demiştin.”

“Bazen kendini düşünmek zorundasın.”

“Düşünüyorum.”

“Ne istediğin hakkında düşünüyor musun?”

“Ben...” diye başladı Casie fakat tam o sırada işçi barakasına vardılar.

“Kapıyı açar mısın?”

Neden ondan istenileni yaptığını gerçekten bilmiyordu. Bu saçma bir durumdu, kapı kolunu yaralı eliyle döndürmesi her şeyi daha da saçma kılıyordu.

“Ya da neye ihtiyacın olduğu hakkında?” diye ekledi Colt, tepeye yaptıkları küçük yolculuk dikkatini dağıtmışa benzemiyordu ve Casie’nin ağırlığı onu hiç zorlamamıştı. Altmış üç kilo ağırlığındaki Casie daha önce taşıdığı ağırlıklardan çok daha hafifti. Sonuçta en iyi yabani at binicileri ne uzun ne de çok iri yanı kişiler değildi. Ancak hepsi Colt gibi hoş muydu? Hepsinin kasları giysilerinin altında sihirli bir şekilde yer değiştiriyor muydu? Gülüşleri bir kadının solunum sistemi durdurup kalbini bir demirci çekici gibi vuruyor muydu?

Ne fark eder ki, diye düşündü Casie. O bir yetişkindi. Sorumlulukları olan bir yetişkin.

“Bak dinle...” diye başladı Casie fakat tam o sırada, içinde yalnızca bir yatak olan bir odada tek başlarına olduklarını fark etti. İşçi barakası çok az aydınlatılmıştı ancak uzaktaki avlunun ışığı ve yükselen ay ışığı kilometrelerce uzaklıktaki karın üzerinde parılıyordu.

“Neye ihtiyacın var Cassandra?” diye sordu Colt.

“Ben...” Dudakları birkaç santimetre uzaklıktaydı. Vücudu sıcaktı ve karşısında dimdik duruyordu. Fakat Casie o sırada kendi sesini duydu. “Hiçbir şeye ihtiyacım yok,” dedi. “Beni yere indir.”

Colt birkaç saniye bekledi fakat sonunda onu yere indirdi. “Pekâlâ,” dedi. “Ama unutma ki bir adam uzun bir zaman boyunca bekleyebilir Case.”

Birbirlerinin yüzlerine bakıyorlardı, dirsekleri ve kalçaları birbirine değiyordu. Sağ kolu hâlâ Casie’nin belini sarmış vaziyetteydi.

“Ben...” Casie derin bir nefes alarak doğruldu. “Ben senden beklemeni istemedim, Colt.”

Colt tek kaşını kaldırdı. Dünya tamamen sessizliğe gömülmüştü. “Öyleyse gel buraya,” dedi ve onu göğsüne doğru çekip öptü.

Bölüm 2

Casie'nin ciğerlerinden salınan nefes, tıpkı bir fırtına gibi kalbinin topraklarını süpürüp geçti. Her bir sinir hücresi titriyor ve her bir kası uyuşmuş gibi hissediyordu. Colt kendini geri çektiği an, aklı da zihni de hayata dönmüştü.

“Yapamam...” Sesi saçma bir şekilde sanki kahkaha gazı yutmuş Minnie Mouse gibi yüksek çıkmıştı. Colt'un sol eli Casie'nin bileğini oldukça yakından kavrarken sağ eli boynunu tutuyordu. Fakat gerçeği söylemek gerekirse, eğer o kolunu hareket ettirirse Casie'nin tıpkı sudan çıkmış balık gibi yere serilmesi an meselesiydi. “*Bundan bahsetmiyordum...*”

“Ben buna kuraklık derim,” dedi ve onu tekrar öptü.

Casie'nin boşanır gibi oldu fakat Casie kadın kovboylara özgü bir dayanıklılık ile kendini kısa sürede toparladı. “Kuraklık mı?” Ne söylediğini bile bilmiyordu. Lanet olsun neden ne *söylediğini* bilmiyordu?

“Bence ikimiz de biraz yağmurdan faydalanabiliriz,” dedi Colt ve aradaki birkaç santimlik boşluğu kapattı. Casie bakışlarını yere indirdi. Tulumu her nasıl olduysa genişçe açılmıştı. “Nasıl...”

“Fermuarlar beni sever,” diye açıkladı Colt.

Casie önce hain kıyafetine sonra da Colt'a doğru kaşlarını çatı. “Bence kancalar da seni sever,” dedi.

Colt sırttı. “Deneyebiliriz,” dedi fakat Casie gücünü toplamıştı ve onu geri itti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Bu şekilde mi yapıyorsun yani?”

“Neyi?”

“Tüm kalpleri böyle mi ele geçiriyorsun? Sadece...”

Casie ona doğru sertçe tek elini kaldırdı. “Onlara yan yan bakıp dizlerine kapandırarak mı?”

Colt ona doğru kaşlarını kaldırdı. “Yan yan bakarak mı?”

“Ben o tür kızlardan değilim, Dickenson. Bunu biliyor olmalısın. Benimle ısınma turu atamazsın...” Göğsüne doğru bir bakış attı. Görülecek çok dar bir alan vardı. Ne de olsa kışlık giyinmişti fakat boynu çıplaktı ve nasıl olduysa köprücük kemiklerinin arasındaki koyu gölge Casie’nin içini gıcıklatmaya yetiyordu.

“Ben... Sanırım ben...”

“Sen iyi misin?” diye sordu Colt ve ona doğru bir adım attı.

Casie geri sıçradı. “Elbette, iyiyim! Neden iyi olmayayım?”

“Bilmiyorum. Tuhaf davranıyorsun. Başın mı dönüyor?”

Bu düşünce fazlasıyla rahatsız ediciydi. “Hayır, başım dönmüyor! Neden dönsün ki...” diye başlamıştı ancak tam o sırada tuhaf bir şey hissetti. Bir eli ile yanındaki ahşap masaya tutunarak ayakta durabildi.

“Case?” dedi Colt, ona doğru bir sandalye çekerken sesi ciddiye. “Sorun ne?”

“Sorun...” diye başladı fakat başı, bedeninden ayrılmış gibi hissediyordu. Yanındaki sandalyeye doğru kaydı. “...yok,” dedi Casie ve güçlükle nefes verdi.

“Az bekle.” Colt aceleyle dolaba doğru yöneldi. Yıllardır Hope Spring ambarında duran küçük dolap eskimiş ve çizilmişti. Yem ve tohum sattıkları dükkân yenilediğinde, şu anki sahibi Frank Pullman karısının ihtiyar beygirine biraz binmesi karşılığında bu dolabı Lazy’ye bağışlamıştı. Dolabın derinliklerinden bir bardak çıkaran Colt, yakındaki bir muslukta su doldurdu ve geri dönüp Casie’ye verdi. “Bir şeyler yemelisin.”

“Yedin,” dedi Casie ve sudan bir yudum aldı.

Colt, bardağı tekrar Casie’nin dudaklarına doğru götürdü. “İçebildiğin kadar içtin mi?”

“Ne” diyerek kaşlarını çatı Casie.

“Tıpkı bir kuş gibi içiyorsun. Bitir şu bardağı.”

“Bak dinle,” dedi Casie. “Nasıl yiyip içileceğini biliyorum.”

“Öyleyse kanıtla.”

“Sana hiçbir şey kanıt...”

“Kanıtla,” diye ısrar etti Colt ve bardağı tekrar ona doğru itti. Bardağı ondan alan Casie suyun hepsini bitirdi ve sonra boş bardağı geri verdi. Utangaçlık bazen onu asabi biri yapıyordu.

“İşte,” dedi Casie. “Tatmin oldun mu?”

Colt kaşlarını ona doğru dikti, hafifçe sırtıttı. “Tatmin olmam için bundan daha fazlasına ihtiyacım var, Case,” dedi. “Sözkonusu sen olsan bile.”

“Ne...” diye başladı Casie ama sonra ne demek istediğini anlayıp bakışlarını kaçırdı. Yüzü yanıyordu.

Colt kıkırdadı. “Üzgünüm,” dedi ve sandalyesinin yanına çöküp elini avcunun içine aldı. “Ama değerlendirmemi istemiyorsan bana böyle fırsatlar vermemelisin,” dedi.

“Ben sana hiçbir fırsat vermedim,” dedi ama sesi tonuna hiçbir sıcaklık katamamıştı. Diğer yandan yüzü, Colt’un gözlerinin önünde yanıp kavruluyordu.

“Bunu değiştirmek için çok geç değil,” dedi Colt.

Casie içini saran duyguları görmezden gelmeyi denedi ama hiçbir faydası yoktu. Gerçeklerle yüzleşmek zorundaydı. “Bak dinle Colt,” diye başladı ama Colt, onun parmaklarını okşayıp her birini sızlattı.

“Dinliyorum,” dedi ve Casie’nin sağ kolunda çarpaz çizgiler halinde geçen zayıf damarlarını öptü.

Casie nefes almadan gözlerini kırpıttı.

“Case?” dedi.

Casie kendine gelip gerçeğe döndü. “Bizim için yaptığın her şey için minnettarım,” dedi ve gözlerini gözlerine dikti. “Ama buna devam edemezsin.”

“Tam tersi için güçlü delillerim var,” dedi ve ayakları üzerinde dikilerek arkasına döndü. Başka bir dolabı açarak iç kısmına ulaştı.

“Ne yapıyorsun?” diye başladı ama Casie kendini gülünç duruma düşürmeden önce Colt konuştu.

“Sen ve çocukların elinde bir sürü iş var. Biraz yardım etmememi gerektirecek hiçbir sebep yok.”

“Biraz demek!” diyerek bir kahkaha attı Casie. “Her gün buradasın. Ve sana para ödemiyorum...” duraksadı ve Colt dolabın içinden bir ilkyardım kiti çıkarırken kaşlarını çattı.

“Onun orada olduğunu nereden biliyordun?”

Colt kaşlarını kaldırdı. “Yeni pencerelerin çerçevelerini yaparken görmüştüm.” O ana dek Casie, Colt’un ahşap işçiliğine olan yeteneklerini hatırlamamıştı. Colt eski tavuk kümesini pansiyonerler için bir işçi barakasına dönüştürmeye yardımcı olmuştu. Kümes şimdi sığır ahırının köşesinde, küçük ve hoş bir odaya dönüşmüştü.

Colt tekrar Casie’nin sandalyesinin yanına çömeldi ve elini tuttu ama Casie geri çekti.

“Ben de tam bundan bahsediyordum.” Casie ayağa kalkıp karşı çıkabilirdi ancak Colt, bunu yapmasına imkân tanıyacak kadar yakınındaydı.

“Pencereler?” diye sordu ve bir antibakteriyel jel tüpünü açarken Casie’nin elini geri aldı.

“Sen!” dedi Casie ve delişan deli bir şekilde elini genişçe çiftliğe doğru salladı. “Tüm bu işleri yapıyorsun ama sana bunun için para ödeyemem.”

“Sencen bunu istemedim.”

“Filiyorum! Ve en kötü yanı da bu.”

İşaretparmağına bir parça merhem alan Colt, merhemi nazikçe Casie’nin bileğindeki kesiğin üzerine sürdü. Casie bunun işe yaramayacağından kesinlikle emindi.

“En kötü yanı da ne?” diye sordu Colt.

“Sen çok...” Aklına *harika* kelimesi geldi. Ama bunu telaşla aklından geri çıkardı. “Ben sadece...” Casie sağ tarafa doğru baktı. Dışarıda, yarım ay tıpkı bir Angus sığırı gibi kapkara gökyüzünde çerçeveleşmiş bir halde duruyordu. “Emily’yi hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum,” dedi.

Colt onu izliyordu. Casie onun ilgisini tıpkı güneş ışığı gibi yüzünde hissedebiliyordu.

“Emily’nin bununla ne ilgisi var?” diye sordu ve merhemi sıyrığının ortasına doğru yavaşça sürdü. Casie bu rahatlama hissi ile gözlerini kapatmayı reddetti. “Onunla arkadaşlığımız çok bozuldu.” Aslında Casie, Emily Lazy’ye gelmeden önce hangi acılara katlandığını tam olarak bilmiyordu. Ama bunlara uyuşturucu ve hırsızlık dahildi. Emily birçok olaya ev sahipliği yapmaya doğuştan yetenekliydi. Doğuştan yetenekli bir hırsız olduğuna inanmamak için hiçbir sebep yoktu. “Tekrar incinmesini istemiyorum.”

“Ben de,” dedi Colt. Sesi alçak ve tekdüzeydi. Caise hâlâ başka biri hakkında konuşup konuşmadıklarını merak ederek bakışlarını onunkilerden kaçırdı.

“Özür dilerim,” dedi Colt. Sesi bu sefer de yavaş ve ciddiye, derin bir nefes alırken ifadesi de sesi kadar ciddiye.

“Sana bebeği söylemeliydim.”

Casie, birkaç ay önce yaptıkları konuşmayı hatırlayarak arkasına baktı. Colt’un, eskü kaz arkadaşının bir bebek beklediğini öğrendiğinde duyduğu acıyı hatırladı. Colt’un onun izni olmadan kür-

taj yaptırdığını anlatırken yüzündeki hüznü dolu ifadeyi hatırladı. “Evet. Söylemeliydin.”

“Eminim ki daha pek çok hata yapacağım,” dedi. Gözleri karanlık, ses tonu tekdüze idi. “Ama bu hatalar başka kadınlarla olmayacak.”

Casie bir anlığına neden bahsettiğini bilmiyormuş gibi yapmayı düşündü ama bir faydası yoktu. Colt’un elleri, teninin üzerinde sihirliymişçesine geziniyor, bakışları onun bakışlarının üzerinde tıpkı ay ışığı dolanıyordu. Casie gözlerinin içinde boğuluyor, büyüleniyordu fakat bir anda başını salladı ve ayaklarını itti.

“Bradley de öyle söylemişti.”

Colt dişlerini gıcırdattı ve ayağa kalktı. Öylesine yakındı ki âdeta aynı nefesi alıyorlardı. “O seni aldattığında siz ikiniz nişanlıydınız. Onunla evlenmeyi düşünüyordun.”

“Biliyorum bu farklıydı ama...”

“Farklı!” Colt sesli bir kahkaha attı. Hoyrat ve öfkeli bir ses çıktı. “Eğer nişanlı olsak gerçekten başka bir kadına bakacağımı mı düşünüyorsun?”

“Evet düşünüyorum. Yani demek istiyorum ki...” Casie bir kahkaha attı, deli gibi hissediyordu. “Hadi ama Dickenson...” Kendini biraz geri çekti, aralarına tıpkı tel örgülü bir çit gibi bir mesafe koydu. “Sen tam olarak evlenilecek biri değilsin.”

“Neyim öyleyse?” diye sordu Colt.

Casie başını salladı. “Sen...” Duraksadı, kendini aşktan aklını yitirmiş biri gibi göstermeyecek bir şeyler bulmak için çabaladı. Ancak Colt öylesine cezbedici, öylesine sert ve o kadar çekiciydi ki... “Sen herkesin hayalini kuracağı türden birisin ve ben hayal kurmayı çoktan bıraktım,” diyerek arkasını döndü Casie. Colt, Casie’nin sözlerini çürütecek hiçbir şey söylemedi.

Casie’nin de çekici olduğunu ima eden bir şey de söylemedi. Za-

ten Casie ne umuyordu ki? Colt'un bu engin cazibesine bin yıl daha kapılıamazdı. "Hayır." Gözyaşlarını sildi ve başını sallarken çenesini kaldırdı. "Sen evlenilecek biri değilsin, Colt."

Colt yine tek kelime etmedi.

Casie derin bir nefes aldı. Ona doğru geri dönerken kendini hazırladı. Ama Colt gitmişti. Ya da Casie en azından bir anlığına öyle olduğuna inanmıştı, ta ki bakışları yere inene kadar. Colt ayaklarına kaplanmıştı. Casie'nin nefesi boğazında sıkıştı. Kalbi atmayı durdurdu.

"Casie," diye başladı Colt fakat tam o anda kapı birden açıldı ve şiddetle duvara çarptı. Sophie Jaegar kapıdan içeri girerken Casie etrafında dolandı. Sophie iki eliyle bir Winchester tüfek tutuyordu.

"Soph!" diye bağırdı Casie.

"Kahretsin!" diyerek öfkeyle söylendi Colt fakat sonra Emily aceleyle içeri girdi, durmak için yalpalarken hırıldayarak nefes alıyordu.

"Burada ne..." diye başladı Emily ve sonra dikkatini Colt'a verdi. Colt ise yanındaki tüfeğe uzanmıştı bile.

"Hey!" dedi Sophie, mükemmel yüzü kulakları sağır eden bir haykırma ile bozulmuştu.

"Ne hey?" diye sordu Colt, görünüşe göre her zamanki sırtışı ortadan kaybolmuştu.

"Sen ne yapmaya çalıştığını sanıyorsun?"

Sophie bir anlığına neredeyse üzgün göründü fakat sonra bakışlarını Colt'tan Casie'ye çevirdi. "Sen ne yapıyorsun?"

"Senin hayatını tehlikeye sokmuyorum," dedi Colt, elinde hâlâ tüfeğini tutuyordu.

"Ben..." diye başladı Sophie ve sonra duraksadı. Sert bakışları daha da karardı ancak sonunda boğazını temizledi ve konuşmaya devam etti: "Seni başka biri sandım."

“Başka biri demek!” Casie’nin sesi kendi kulaklarına bile cızırtı gibi geldi. Ve dizleri yine güçsüzleşti fakat belki de başka sebepler yüzündendi.

“Kim gibi?” diye sordu ama Emily konuşmaya girmek için bu fırsatı kullandı.

“Bay Dickenson, siz...”

“Söyle!” diyerek ısrar etti Colt ve Sophie’nin ellerindeki tüfeği hızlıca aldı. Sophie ters ters baktı ama tüfeği ona bıraktı. “Seni hırsız sanmıştım.”

“Hırsız mı?” diye sordu Emily ve bakışlarını Colt’un üzerinden çekerek işçi barakasına baştan aşağı baktı.

“Hırsızlar buradan ne çalabilir?”

“Bilmiyorum,” dedi Sophie. Biraz utanmış ve öfkeli duruyordu. “Kasabada bu tür hırsızlıklar oluyor. Eski binalardan bakır çalan çocuklar ve... Atlar için endişeliyim.”

“İşçi barakasında mı?” diye sordu Emily.

“Belki şu pislik hâlâ Freedom’ın peşindedir,” dedi Sophie. Birkaç ay önce kurtardıkları kısıraktan bahsediyordu.

“Onu yapan adam hapishanede,” diye hatırlattı Emily.

“Belki kaçmıştır.”

“Kaçmadı,” diye konuşmaya başladı Emily ama sonra derin bir nefes aldı, gülmek için kendini zorladı ve Casie’nin de bunu doğrulamasını bekledi.

“Hey,” dedi ve Sophie’nin kolunu sıkı bir şekilde tuttu. “Bak dinle, araya girdiğimiz için üzgünüm...” Colt’a bir bakış attı. “Her ne yapıyorsanız. Biz de tam...” Sophie’yi de beraberinde sürükleyerek geriye doğru bir adım attı. “Sophie neredeyse ev işlerini bitirmek üzereydi ben de...”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Çoktan bitirdim!” dedi Sophie ve kolunu Emily’den kurtarmaya

çalıştı ancak Emily Kane aklına bir şey yapmayı koyduysa, onun bu tavrını değiştirecek pek fazla şey yoktu.

“Öyleyse akşam yemeği için bana yardımcı olabilirsin,” dedi Emily, korkunç gülüşü havada asılı kalmıştı. “Bu arada tam olarak hazır değil. Yani siz sadece...” Ve ardından ikisi kaz adımlarla yürüdüler. “Siz yaptığınız işle...” Emily el salladı. “Her neyse.” Kapı arkalarından sertçe kapandı.

İşçi barakası sessizliğe gömüldü.

“Bu da neydi böyle?” diye sordu Casie.

“Paranoya?” diye bir tahminde bulundu Colt ve Winchester’ın kurşunlarını çıkardı.

“Evet. Sophie her zaman atlar için endişeleniyor.”

Colt tüfeği bir kenara bıraktı, omuzlarını duvara yasladı. “Ben seni kastetmiştim.”

“Ne?”

Colt dikkatlice nefes verdi, gözleri kısıldı, bir an tek kelime etmedi fakat sonunda konuştu. Sesi alçak, yüzündeki ifade ciddiye.

“Ben Bradley değilim, Case.”

“Biliyorum, ama...” Casie başını salladı ve omuzlarını silkti.

“Ama ne?”

“Yapamam...” Casie bakışlarını kaçırdı, kötü hissediyordu, adaletsiz davrandığını biliyordu. “Yola gelmeye hazır değilsin, Colt.”

“Ben mi sen mi?”

“Peki ya kariyerin?”

“Ne olmuş ona?”

“Sen bir yabani at binicisisin.”

“Öyleydim.”

“Öyleydim mi? Sen neyden bahsediyorsun? Dünyada on üçüncü sıradasın.” Casie başını salladı. “Şimdi vazgeçemezsin.”

“Eğer Niagara yapabilirse, ben de yapabilirim.”

Casie kaşlarını çatı. “Ne?”

“Niagara Falls, beni Dallas’ta yere fırlatan at.” Kaşındaki yarığı işaret etti, hareketsizce Casie’yi izliyordu. “Belki de beni bira : hiza-ya soktu. Sanırım onu da artık yarışlardan emekli etmişler. Bir teklif daha yapabilirim.”

Casie başını salladı. Colt omuzlarını silktilti. “Ona bir şey borçlu olabilirim. Hayat dersleri için.”

Casie ağzını açtı, sinirleri içindeki umutla birlikte harekete geçmişti. Aşırı bir tepki vermemek için kendini zorladı. “Rodeo alanında kazandığın parayı çiftçilikten hiçbir zaman kazanamayabilirsin.”

“Muhtemelen öyle.”

Casie kaşlarını çattı, buradan nereye gideceğini kesinlikle bilmiyordu ama acele etti, onu yıldırmaq için binlerce sebebi olduğuna emindi.

“Ve peki ya şeye ne demeli... Şey...”

“Ne?” Colt ona doğru gözlerini kıstı. Casie dudaklarını büzdü. Aralarında bir sessizlik sürüp gitti.

“Kadınlar mı?” diye sordu Colt.

Casie çenesini kaldırdı.

“Sen bir yabani at binicisisin,” dedi Casie tekrar, bu kez ses tonu daha düzdü. “Terim olarak uygulamada *playboy* kelimesi ile aynı anlamda.”

“Sen ciddi misin?” diye sordu Colt ve ona doğru derin bir nefes aldı.

Casie geri adım atmadı. “Evet, ciddiyim,” dedi. “Jess...”

“Jess konusunda üzgün olduğumu söyledim sana.”

“Üzgün mü?” diyerek bir kakhaha attı Caise. “Tanrı aşkına, Colt, senin bebeğini taşıyacaktı!”

“Ve sen de Bradley ile evlenecektin. Ama evli değilsin.”

“Ben...” Casie başını salladı, düşüncelerini toparlamaya çalışı-

yordu. Camdan dışarı bakarak iç çekti. “Bunu istemiyorsun,” dedi. “Gerçekten istemiyorsun.”

“Neyi istemiyorum?”

“Sonu gelmeyen saatler, monotonluk...”

“*Monotonluk mu?* Benimle dalga mı geçiyorsun?” diye sordu Colt ve kapıya doğru hoyratça el salladı. “Zamanında babasıyla problemleri olan genç bir kız ve iki dakika önce bizi vurmaya çalışan kindar biri. Buna monoton mu diyorsun?”

“Ve istemediğin bir başka şey de çocuklar. Onlar...” Casie başını salladı, güçlükle nefes alıyordu. “Seni çıldırtacaklar. Hemen ertesi gün bıkacaksın.”

“Şaka yapıyor olmalısın.”

“Hayır, şaka yapmıyorum. Bu gerçekten zor. Onların sayısız ihtiyacı var.”

“Onların neye ihtiyacı olduğunu bilmediğimi mi düşünüyorsun?” diye sordu ve aralarındaki birkaç adımlık mesafeyi de kapattı. “Kahretsin, Case. İki aydır ne yaptığımı sanıyorsun?”

“İki ay mı? Bildiğim kadarıyla bu çocukların burada olması iyi ama bu da hayatın bize verdiği bir ceza, Dickenson hem de müebbet. Şafak sökmek üzere. Bu kirli çocuk bezleri, tıkanmış oluklar...”

“Nasıl bir hayata adım atmak üzere olduğumun farkındayım.”

“Bak dinle, sen harika iş çıkardın.” Casie birden havanın ciğerlerinde buharlaştığını hissetti ancak geri adım atmamaya çalıştı. Ne kendi için ne de onun için. “Ben bunu gerçekten takdir ediyorum Colt. Fakat...”

“Yalancı sancı çektiği sırada Emily’yi aceleyle hastaneye götürürken ne düşünüyordun? Curly’yi kurtarıırken ve Ty’ı lanet olası ailesinin elinden alırken, Bliss sancı çektiği sırada onu uyuması için sallarken ne düşünüyordun?”

Küçük Bliss'in onun omzunda hiçbir şey yapmadan kıvrıldığı sahneyi gözünün önüne getirdi. Öfkeyle cevap verdi. "Fekâlâ, sen Superman'sin! Duymak istediğin bu mu?"

"Hayır! Ben Süpermen değilim. Ben sadece..." diye bağırdı Colt fakat birden durdu, topuklarının üzerinde biraz sallandı.

"Sorun bu değil mi?"

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Erkeklerle güvenmiyorsun."

"Bu doğru değil."

"Bir isim ver."

"Ne?"

"Güvendiğin bir erkeğin ismini söyle."

Casie tekrar pencereden dışarı baktı, orada olmamayı diliyordu. Anlaşmazlıktan hoşlanmıyordu, birisiyle bir şey tartışmak yerine hasta bir inekle soğuk bir ahırda bir gece geçirmeyi tercih ederdi. Yani bu demekti ki bu tartışmayı sürdürmek için aklının sınırlarını zorlamaya çok yaklaşmış olması gerekiyordu.

"Babam..." diye başladı ama Colt sözünü kesti.

"Seni birçok konuda hayal kırıklığına uğrattı," dedi.

Casie bunun doğru olduğunu bilerek dudaklarını büzdü. Tüm hayatı boyunca, Clayton Carmichael ona karşı hiçbir zaman açık davranmamıştı. Kahretsin, eğer babası ölmemiş olsaydı Casie de çiftliğin parasal sıkıntıda olduğunu asla bilmeyecekti.

"Pekâlâ," dedi Casie. "Erkeklerle güvenmiyorum." Ellerini kalçasının iki yanında yumruk şeklinde birleştirdi. "Ya sen?"

Colt ağzını açtı, sonra dişlerini gıcırdattı ve başını salladı. "Hayır. Erkekler çoğunlukla pisliktirler."

Casie bir kez başını salladı, bakışlarını Colt'un üzerinde sabitlemişti. "Bahse girerim Jess de böyle düşünüyor."

Colt'un yüzünde öfke belirdi. "Her tartıştığımızda bunu ortaya mı atacaksın?"

"Sen bir çocuk yaptın Colt! Başka bir insan evladı! Yani evet bu durum birkaç kez önüne çıkacak."

Casie homurdandı ve Colt'un ona patlamasını bekledi ama aksine Colt, sonsuza dek yapmaktan hoşlanacağı şekilde sessizce onu izledi.

"Ağzına kadar hatalarla dolu fıçım var Case. Bunu inkâr etmiyorum."

Casie, Colt'un sinirlerini tırmandıran yüksek sesle bir kahkaha attı fakat Colt derin bir nefes aldı ve devam etti.

"Aksi bir yaban atı gibi inatçıyım. Sabah ilk iş biraz kafeine ihtiyaç duyarım ve bazen tam bir pisliliğimdir ama bağlanacağım dersem bağlanırım," diyerek ona doğru başını salladı. Bakışları, söylediklerinde ciddi olduğunu anlatır gibiydi. "Bana güvenebilirsin."

"Bunu daha önce de duymuştum," dedi Casie. Bir anlığına Colt'un sızlandığını, protesto ettiğini ya da dalga geçtiğini düşündü ama Colt bir adım ileri attı. Artık aralarında santimetreler vardı.

"Benden duymadın," dedi ve sağ eliyle Casie'nin çenesini tutup onu dudaklarından öptü.

Casie dizlerinin güçsüzleştiğini ve beyninin hafıflediğini hissetti ancak aşırı bir duygusallığa kapılmadan hemen önce Colt durdu ve onu bıraktı.

Bölüm 3

“Bay Dickenson nerede?” Casie, feleğin çemberinden geçmiş Soley botlarını çıkarıp mutfığa doğru yönelirken Emily’nin ağzından çıkan ilk kelimeler bunlar oldu. Yerdeki rengi atmış muşambaya rağmen tahta zemini hissetti.

“Harika kokular geliyor,” dedi ve Lazy’nin eski fırınının üzerindeki kaptan dışarı sızan aromatik buharı koklarken soruyu itinayla duymazdan geldi.

Fırına doğru geri yürürken boşuna bir çabayla, “Bay Dickenson...” dedi Emily. “Nerede o?”

“Kimse senin gibi yahni yapamıyor Em,” dedi Casie.

Sonra aralarında gergin bir sessizlik oldu. “Onu reddettin değil mi?”

Emily, kalçasının bir yanında sıkıca tahta bir kaşık tutuyordu, saçları yüzüne saçılmıştı. Casie ağzını açtı, fırtınayı bastırmaya çalışmaya hazırdı fakat önce denemek için bir şansı vardı. O sırada Sophie merdivenlerden aşağı indi.

“Akşam yemeği hazır mı?” diye sordu. “Açlıktan ölüyorum. Bu...” Birden durdu. “Neler oluyor burada?”

“Hiçbir şey olduğu yok, hadi yemek yiyelim,” dedi Casie ancak Emily olduğu yerde duruyordu; elleri belinde ve tahta kaşığı hazırlıksız bir silah gibi tutuyordu.

“Sana sordu değil mi?” diye sordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Casie kendini yorgun, tükenmiş ve tıpkı yeni bir tay gibi sinirli

hissediyordu fakat buradaki yetişkinin kendisi olduğunu hatırladı. Ruhunu cesaretlendirmek için hiçbir şeyin işe yaramadığı zamanlarda, kendi kendine utanmasını gerektiren hiçbir şey olmadığını söylediler. Bu sefer bunun işe yaramadığını anlayan Casie elindeki son kozu oynadı. “Ty nerede?”

“Ona ne sormuş?” diye sordu Sophie ve tencerenin üzerindeki kapağı kaldırıp etli böreğin içinde çatlakların arasında kaynayan et suyundan bir kaşık aldı.

“Bay Dickenson Casie’den onunla evlenmesini istedi,” dedi Emily ve bakışlarını keskinleştirdi. “Değil mi?”

“Ne!” dedi Sophie, bir an için böreklerin üzerinde yavaşça geri süzülen etin suyu aklından çıktı.

“Ve sen onu reddettin,” dedi Emily.

“Kim?” diye sordu tekrar Sophie.

Emily başını salladı, her bir gözeneğinden onaylamadığını gösteren öfke dolu dumanlar çıkıyordu. “Senin neyin var Casie?”

Emily’nin hayal kırıklığı, Casie’nin düşündüğünden daha fazla canını acıttı.

“Colt Dickenson mı?” diye sordu Sophie.

“Ah, Tanrı aşkına!” diye söylendi Emily genç kıza dönerek.

“Sen kimden bahsettiğimizi sanıyorsun? Monty Dickenson mı?”

Sophie yaşlı Dickenson’ın ima edilmesini görmezden geldi. “Colt sana evlenme mi teklif etti?” dedi ve kaşığı tekrar et suyuna daldırdı. Buhar, mis kokulu bir büyü gibi havaya yayıldı.

“Bu bir teklif bile sayılmaz,” dedi Casie.

İkisi de Casie’ye baktı.

“Yani demek istiyorum ki... Hadi ama...” Sophie bir kahkaha attı. “O bir *yabani at binicisi*.”

“Kesinlikle!” diye hemfikir olduğunu belirtti Casie fakat aslında

Colt'u savunmak için su yüzüne çıkmaya çalışan binlerce sebep vardı. "Gördün mü? Sophie de anladı Em. Colt, ciddi olmak için hazır değil. O..."

"Demek ki haklıydım," dedi Emily ve sıkıntıyla yakındaki bir sandalyeye kendini bıraktı. "Teklif etti. Ve sen de hayır dedin."

"Hayır," dedi Casie ve aceleyle sandalyenin yanına çöktü. İçinde bir yerlerde, bu konunun Emily'nin düşündüğü kadar çok dert edilmemesi gerektiğini biliyordu. Emily henüz on sekiz yaşındaydı. Henüz ortaya çıkmamış pek çok konuda yara almıştı ve kırılmıştı. Fakat şu paylaştıkları hırpalayıcı hayatta, Emily Kane, Lazy Windmill'in ruhu olmuştu. Bunun bir açıklaması yoktu. Yalnızca gerçek buydu. "Sormadı," dedi Casie.

Emily bir anlığına ona baktı ve sonra iç çekti. Ve bu her nasılsa öfkesinden çok daha üzücü geliyordu. "Ama soracaktı." Emily biraz gülümsedi, dudakları alaycı bir şekilde kıvrıldı. "Colt Dickenson sana evlilik teklifi edecekti ta ki Sophie seni vurmak için içeri girene kadar."

"Vurmuyacaktım..." diye başladı Sophie. "Gerçekten, Colt Dickenson..."

Emily başını salladı, bakışlarını Casie'den çekmiyordu.

"Sen ne düşünüyorsun?"

"Bak dinle..." dedi Casie, hâlâ kendine yetişkin olanın kendisi olduğunu hatırlatıyordu. Bu çiftlik onun sorumluluğundaydı. Tıpkı gençler, hayvanlar ve faturalar gibi. "Ona karşı ilgin olduğunu biliyorum, ama..."

"Ona karşı *ilgin* mi? Ona! Casie, bu tür adamların her gün karşına çıktığını mı sanıyorsun? Öylece ortaya çıktıklarını mı düşünüyorsun sen..." Emily ellerini tıpkı bir kovboy gibi sihirli bir şekilde aralarından hava çıkarırken havaya kaldırdı. "Fenomenüzde açan ayçiçekleri gibi mi? Pek sayılmaz. İnsanlar seni hayal kırıklığına

uğrattır. Ya da ölürler. Ya da...” İç çekip duraksamadan önce hızlı hızlı konuştu, Casie bir kez daha kızın Lazy’ye gelmeden önce nelere katlandığını merak etti. Nelere dayanmıştı ve bunlar onu uzun vadede nasıl etkilemişti?

“Colt Dickenson evlenmek mi istemiş?” diyerek derin derin düşüncelere daldı Sophie. “Casie ile mi?” İkisi birden ona doğru döndüler. Emily’nin kaşları çatıldı. Casie yanaklarına vuran sıcaklığı hissetti.

“Öyle söylemek istemedim,” dedi Sophie. “Ben sadece demek istedim ki...” diye başladı ama Casie o sırada ayaklarının üzerinde dikildi.

“Hayır, sen haklısın.” Casie başını salladı.

“Bir katır ve Friesian”ı birlikte sürmek gibi.”

Mutfak bir anlığına sessizliğe gömüldü. Sophie kaşlarını çatı. “Hangisi katır, hangisi Friesian?”

“Friesian da ne? Ve bununla ne ilgisi var? Hayır!” dedi Emily, bir eliyle havayı kesercesine. “Bu saçmalık. Colt Dickenson’dan bahsediyoruz.”

“Bir de Casie,” dedi Sophie, kendi zihninde biraz daha netleştirmeye çalışıyormuş gibiydi.

“Evet, Casie,” diyerek karşı çıktı Emily. “Kahretsin, Soph, devam etmeye çalış. Cassandra May Carmichael, Colt Dickenson’ı...”

Casie, “Tam olarak sormadı...” diye karşı çıkmaya çalıştı ama sesi zayıf çıkmıştı.

“Güney Dakota’daki en hoş, en çekici ve en çalışkan adamı reddetmek üzere”.

Ev sessizlik içindeydi. Casie bitkin hissediyordu. Colt hoş bir adamdı. Buna şüphe yoktu. Ve birçok insan tarafından henüz ya-

taktan kalkmadan tüm günün işini yapmasıyla bilinirdi. Ve evet tüm bunlar iyi özelliklerdi. Casie'nin günlük olarak başa çıkabileceği özellikler. Peki ya çekici oluşu? Casie yine omurgasına kadar titredi. Çekici olmak için yaratılmamıştı. Hiçbir zaman da olmamıştı. O her zaman hizmet eden olmuştu. Kahretsin ki bu onu sıkıcı biri yapıyordu.

“Pekâlâ...” dedi Sophie ve kaşığı yalarken omuzlarını silkti.

“Sen onun için çok iyisin, Case.”

Bir an kimseden çıt çıkmadı. Casie başını Sophie'nin olduğu yöne doğru çevirdi, kaşları şok içinde havaya kalktı.

“Ne?”

“Ne?” diye tekrarladı Emily.

Sophie büyük bir şaşkınlıkla kaşlarını çattı. “Ben demek istedim ki Colt'un yapısı tıpkı bir...”

Casie duraksadı ve sanki Colt'un fiziği tasvir edilmiş gibi başını salladı ve telaşlandı. “Ve eğer sen bu sert kovboyu seversen iyi olacaksın. Ama sen...” Kızın soğuk yüzünde tarif edilemez bir ifade vardı, bu daha çok bir hayranlık ifadesiydi. “Hey,” dedi tekrar Emily'ye doğru rahatsız edici bir şekilde sallanarak.

“Yemek yiyecek miyiz artık?” diye sordu fakat tam o sırada ön kapı açıldı ve Ty Roberts mutfığa girdi. On altı yaşında, uzun ve suskun Ty, duygu dolu gözlerle bir bir onlara baktı. Sophie hemen sessizleşti. Kısa bir anlığına Ty'ın bakışları onunkilerle buluştu fakat hemen Casie'ye döndü. Kemikli yüzü her zaman taktığı beyzbol şapkasının gölgesinde kalıyordu ve kollarında hâlâ ıslak bir kuzu taşıyordu.

“Üzgünüm, Case,” dedi, alçalttığı sesinde hayal kırıklığı vardı. “Küçük bir sorunumuz var gibi görünüyor.”

“Kahretsin,” dedi Emily, bakışlarını Casie'den çekip ocağın yanında hareketsiz duran Sophie'nin üzerinde kitleyerek.

“İkiniz de aklınızı kaçırmışsınız.”

“Ne?” diye sordu Ty.

Emily iç çekti. “Hiçbir şey,” dedi ve bakışlarını kuzuya çevirdi. “O iyi mi?”

Ty başını salladı ve yavruyu biraz daha göğsüne çekti. “Çok üşüyor,” dedi. “Ama diğer ikisi iyi.” Hepsi sessizce yavruya doğru baktı. İlk konuşan Emily oldu.

“Kuzulama kutusunu ocağın önüne koy. Ben yemeği servis edeceğim.”

Yemek inanılmazdı. Emily mükemmel bir aşçıydı. Kimse aksini iddia edemezdi fakat Sophie’nin masada Ty’a olan yakınlığı, Ty’ın bu iki tutarlı düşünceyi bir araya getirmesini imkânsız kılıyordu. Bu yüzden sessizce oturuyor ve eskimiş uzun masanın onları ayırmasından memnun görünüyordu. Bazen olaylar onları yan yana oturmaya zorluyordu ancak Sophie’nin yakınlığı her zaman yemek yemesini zorlaştırıyordu... ya da nefes almasını. Sophie Jaegar hayatı kolaylaştıran kızlardan değildi.

“Yani kardeşlerinin iyi mi olduğunu düşünüyorsun?” diye sordu Casie ve ocağın önünde, yerde duran kutuya göz attı. “Kuzulama kutusu” uzun zaman önce mutfak eşyalarına ev sahipliği yapan katlanmış bir çöp kutusundan başka bir şeye benzemiyordu. Üst kısmı yıpranmış ve bir yanı eğilmişti fakat yeni doğan kuzular bu kutudan kaçmak için uğraşmazlardı ve hepsi bir arada aynı kasanın içinde sıcak durup, küçük başlarını kutunun dibindeki havlu kumaşa sokuşturur ve bacaklarını kıvrırlardı.

“Her şeyden haberdar görünüyorlar,” dedi Ty.

“Öyleyse emiyorlar mı?” diye sordu Casie.

“Evet.” Küçük kardeşleri yemek kararken bir yandan tökezleyince küçük kuyrukları neşeyle sallandı. Fakat dört tabak yemek yiyen

sığırların aksine koyunları yalnızca iki tabak yiyordu. Sığırlar tek bir yavru lamada neredeyse aynı şekilde doğum yaparken, koyunlar rahatsız edici bir sıklıkla üç kez doğum yapmalarıyla bilinirlerdi. Ve mantıksız bir şekilde, yavru lardan ikisini kabul ederken birini reddederlerdi. Tıpkı bugün olduğu gibi. Ty, diğer kardeşlerinin çekiciliğini almış olan kuzuya baktı ve bazı anneler özveriyle severken neden diğerlerinin sevmediğini merak etti. Zihni tekrar kendine gelirken Ty birden ürktü.

Casie ona baktı. “Sorun ne?” diye sordu. Sesi en az kalbi kadar yumuşaktı. Koyunun bu yavruyu yere birden çok vurmasıyla canını sıkması için hiçbir sebep yoktu. Bu yavru ise neden bu kadar açıkça iğrenç bulunduğunu tartışmak için de bir sebep yoktu.

“Hiçbir şey,” dedi Ty ve önündeki çorba kâsesine baktı.

“Yahninin tadında bir gariplik mi var?” diye sordu Emily. O, Casie’den farklıydı. O kadar yumuşak değildi ama kalbi altın kadar iyiydi. Bir av köpeği kadar sadık ama bir o kadar zordu. Eğer biri soracak olursa, Ty onu sık sık düşündüğünü kabul edebilirdi. Hem birbirlerine de çok benziyorlardı.

“Hayır. Elbette hayır. Gerçekten iyi,” dedi ve yahniden bir parça aldı ancak annelerin düşünceleri onu yemeğinden alıkoyuyordu.

“Biraz ısınınca muhtemelen bir şeyler yiyecektir,” dedi Emily.

“Kesinlikle. Endişelenmemeliyim,” Ty onu onayladı fakat bu büsbütün bir yalandı. Birçok konuda endişeliydi ve bunu hepsi biliyordu. Onu hâlâ şaşırtan şey hepsinin onunla ilgilenmesiydi.

Ah elbette Casie her zaman ilgilenirdi... O bir dışarıdaki bir böceği bile kasırgadan kurtaracak düşünceye sahip türden bir kişiydi ve Emily... Emily, yıllar önce bir kenara atılmış bir evde kendi işini kurmayı reddettiğinden beri onun arkadaşıydı. Fakat Sophie... Ona bakmayı denedi ama Sophie onu gözünün kenarıyla izliyordu, bu yüzden Ty dikkatini başka yöne çevirdi. Kalbi Sophie yakınındayken her zaman olduğu gibi farklı bir ritimle atıyordu.

“Angel ile her şey yolunda mı?” diye sordu Casie. Ty bakışlarını ona çevirdi, sineklerin ısırıldığı kısırağın ilerleyen yaşından beklenene göre oldukça iyi olduğunu düşünmesine rağmen biraz endişeliydi.

“Gerçekten iyi gidiyor,” dedi.

“Chesapeake tekrar sorun çıkarmadı, değil mi?” Casie, Colt’un birkaç ay önce diğer atlarla birlikte getirdiği bu Bay atma çok bağlanmıştı. Aslında hiçbirini onu heyecanlandırmamıştı fakat Chester şaşırtıcı derecede güzel bir attı.

“Hayır,” dedi Ty.

“Free ile ilgili bir sıkıntı var mı?” diye sordu Sophie.

“O da iyi,” Freedom, Angel’a benzemezdi. Goofy bir muhabbet kuşu kadar uçar ve sorunluydu, Ty’nin sessizlik ihtiyacını karşılayacak türden bir hayvan değildi fakat Sophie ve Ty’nin onu ipe bağlanmış ve yakınlardaki hamile kısırakların idrar tesisinde terk edilmiş bir halde bulduğundan beri Sophie ata âşıktı. Ty bir kez daha masaya baktı. Sophie’nin uzun, düz saçları başının üstündeki ışıktaki, iyi bakılmış bir atın yeleleri gibi parlıyordu. Şık fermuarlı svetşörtünün altına giydiği pembe balıkçı kazağı harika gözüküyordu ve parıldayan saçlarının altında zar zor görünen küpeleri, muhtemelen Ty’nin hayatı boyunca kazandığı paradan daha pahalıydı.

Ty bakımsız tınaklarını avuçların içine sakladı ve zararsız yahniye doğru kaşlarını çatı.

“Peki ya Blue? Bandajı tekrar çıkarmadı değil mi? Peki ya Marley!” Birkaç hafta önce orman gibi olmuş çayırlarda sahipsiz bırakılmış atlardan bahsediyorlardı.

Sophie bakımsız ata Jameikalı bir müzisyenin ismini vermişti ve o günden beri onları takip etmesi imkânsız olmasına rağmen vahşi hayvanlar için endişeleniyordu.

“Vahşi takımı bir kez daha görmemişim. Ama bu küçüküğün dışında herkes iyi gözüküyor.” Ty terk edilmiş kuzuya doğru başını salladı.

“Karnında sıcak bir şey hissettiğinde daha iyi olacak,” dedi Emily.

Ty bakışlarını kıza çevirdi. Ona baktığınızda onun bir şehir çocuğu olduğunu düşünürdünüz ama derinlerde tam bir aüne gibiydi; her zaman etrafındakileri beslemeye ve onlara destek olmaya hazır-
dı. Eğer hayatın bir anlamı olsaydı, bir başkasının yerine *ona* âşık olurdu...

Düşüncelerini birden durdurdu.

“Biraz süt karıştıracağım,” dedi Ty ve masayı iterken ayaklarını sert bir şekilde vurdu.

“Affedersiniz,” dedi fakat Emily de onunla birlikte ayağa kalktı.

“Tatlıya ne dersin?” diye sordu.

“Hiçbir şeye ihtiyacım yok. Teşekkürler,” dedi.

“Bu yeni bir...” diye başladı fakat tam o sırada biri ön kapıyı çaldı. Colt Dickenson içeri girerken o tarafa doğru döndüler.

“Yiyecekleri bırakmayı unutmuşum,” dedi ve yere tekrar kullanılabılır bir Monsanto poşeti bıraktı. Çevre dostu bir çantanın üstüne ismini basmış olan bir kimya şirketi kimseyi etkilememişti.

“Bay Dickenson!” Emily’nin gözleri onu görünce parladı. Ty, Sophie’ye baktı fakat Sophie kovboyun görünüşüyle heyecanlanmış olsa bile, bunu belli etmezdi. Casie gergin görünüyordu, yanakları pembeleşmişti. “Tatlı için tam zamanında geldin.”

“Teşekkürler,” dedi Colt. Bu akşam onda normalde olmayan bir tuhafılık vardı. Colt Dickenson normalde bir nehir suyu kadar dingin-
gindi. “Fakat söz veriyorum Anne, bu gece banyo musluğunu tamir edeceğim.”

Emily, “Bu yeni bir tarif,” diyerek onu ikna etmeye çalıştı.

“Eminim çok iyidir,” dedi Colt. “Ama gitmeliyim.”

“Erikli turtalar. Onları da satılık ürünler listesine eklemeyi düşünüyorum ve fikirlerinize ihtiyacım var.”

Birkaç ay önce Emily komşulara reçel ve turta satmaya başlamıştı. Kısa bir süre sonra Hope Springs sakinleri Emily’nin macullerini tattılar ve Emily kasabadaki Pony Espresso’ya kahvaltılık pastalar

getirmesi için davet edildi. Satışların artması, mamullerini götürmek için bir araç bulmasını gerektirdi çünkü Casie'nin eski kamyoneti Puke, çok güvenilir değildi. Colt ona borç vermeyi teklif etti fakat Emily idareci doğasına sadık kalarak, kendine eski bir kamyonet buldu. Çukur çamurlukları ve kırık farları göz önüne alındığında Emily'nin eski kamyoneti, Puke'u tıpkı bir safkan atı gibi gösteriyordu. Tabii eğer rüzgâr çok güçlü değilse.

“Hâlâ sıcaklar,” diye ekledi Emily ve buharı tüten bir tepsi turtayı ocağın üzerinden çekti. Turtadan yayılan şekerli hafif tarçın kokusu, Ty'ın salyalarını akıttı.

“Şey...” dedi Colt, çoktan iradesine yenik düşmüştü. “Çabanı boşa çıkarmak istemem.”

“Kendine bir sandalye çek,” dedi Emily ve fazladan bir tabak daha almak için aceleyle dolaba gitti. Birbiriyle uymayan kâseler alıp gelen Emily her birine bir turta yerleştirdi ve masaya koydu.

“Buyurun. Üzerindeki malzemeler Bodacious'tan taze alındı,” dedi, birkaç ay önce Lazy'ye getirdiği keçiyi hatırlatarak. “Colt'un annesinden bal aldım ve erikler de arkadaki küçük ağaçtan.”

“Tanrı aşkına Em,” dedi Colt, Sophie'nin yanındaki sandalyeye oturarak, “Eğer kendi tarçınını da yetiştirirsen çiftlikten çıkmaya hiç gerek kalmayacak.”

Emily gözlerini kırptı. “Tarçın kuzeyde yetişir mi? Nasıl ekebilirim? Hasatıyla ilgili fikrin var mı?”

Colt kıkırdadı. “Sinirlenme,” dedi ve turtasını dilimledi. “Sadece şaka yapıyordum.”

Diğer dördü birlik olup tatlılarının tadına bakarken Emily sessizce onları izledi.

“Sen ne düşünüyorsun?” diye sordu, kaşı çoktan havaya kalkmıştı.

“Hey!” diyerek mırıldandı Sophie ve turtasına bakmak için bir anlığına duraksadı. Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Ne?” dedi Emily, ellerini açarak.

“Anlamadım,” dedi Casie yavaşça düşünerek.

“Bu iyi bir şey mi?” diye sordu Emily fakat tam o sırada diğer odadan Bliss’in sesi geldi ve Emily onu almak için odadan hızla çıktı.

Emily omzuna sarılmış bebeğiyle geri dönene kadar konu değişmişti. Emily’nin yemek denemeleri bazen içler acısı olabiliyordu ama güzel olduklarında gerçekten iyi oluyorlardı.

“Bu sadece...” Casie ağzına bir kaşık daha götürdü. “Demek istiyorum ki...” Başını salladı. “*Ben* yemek yapabiliyorum.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Colt.

“Hayır,” diye mırıldandı Sophie, turtadan bir ısırık daha alırken bakışlarını üzerinden çekmiyordu. Mutfak sessizleşti. Ty, bir kadından diğerine bakışlarını gezdirdi.

“Bu yulaf ezmesini bir kez yapmıştım,” dedi Casie.

“Ah evet,” diyerek ona katıldı Sophie, bir kaşık daha alarak. “Kötü olmamıştı.”

Casie kaşığının tersini yaladı, düşünceli gözlüküyordu. “Ve Em uyurken pizza yapmıştım.”

“Donmuş pizzaydı,” diye hatırlattı Sophie.

“Evet,” diyerek ona katıldı Casie.

“Ve sonra yandı.”

“Ama yapabildim ve...” Casie bir ısırık daha aldı ve gözlerini kapattı. “Tanrı aşkına Em, bunu nasıl yaptığına dair hiçbir fikrim yok.”

Sesi gerçekten üzgün çıkmıştı ki bu doğal olarak Emily’yi havalara uçuruyordu. “Gerçekten beğendiniz mi?” diye sordu ve bakışlarını birinden diğeri gezdirdi. Colt kâsesini kaldırdı. Çoktan bitirmişti. Hâlâ Bliss’e sarılı halde olan Emily, tabağı Colt’un elinden aldı ve yeniden doldurmak için aceleyle ocağa doğru gitti. Kahverengi tenine pembe bir gölge düşmüştü.

“Çok ekşi olmadığını emin misin?” diye sordu.

“Üçüncü ya da dördüncü tabaktan sonra karar vereceğim,” dedi Colt.

“Dikkat etmelisin,” dedi Emily. “Yoksa kolesterolün babaninkinder yüksek çıkacak.”

Colt omuzlarını silktilti. “Annem onu açlık sınırında tutuyor. Bu yüzden Dickenson erkeklerinin tüketim standardını elinde tutmak benim görevim. Bu zor bir iş.”

Emily gözlerini devirdi ama gülümsemesi çok şey söylüyordu. Ty evden gelen yumuşak seslerin tıpkı boğazından akan bir içecek gibi ruhuna sızmasına, midesini rahatlatmasına ve dünyasını güzelleştirmesine izin verdi. Tatlının geri kalanı yarım düzine konu tartışılırken yendi. Sophie çabucak kuzular için süt ikame yemi karıştırdı, Em bir yandan tabakları toplarken Ty da lavaboya sıcak su akıttı. Buhar tıpkı sabah sisi gibi ortalığı sardı. Ty ilk tabakları lavaboya batırırken su eşsiz bir şekilde hissedildi.

“Ben yıkayabilirim,” dedi Casie ama Colt başını salladı.

“Bırak yapsın çocuk,” dedi. “Tırnaklarını temizlediği tek zaman bu.”

“Sen kurulayabilir misin?” diye sordu Emily.

“Elbette.”

Ty onun geldiği yöne bakmadı. Musluğun başında tam yanında durması, yanında oturmasından daha da berbattı.

“Öyleyse ben de küçük Lumpkin’i besleyeyim,” dedi Colt.

“Lumpkin mi?” diyerek ona baktı Emily.

Kovboy omuzlarını silktilti. “İsimleri karıştırıyorum.”

“Bliss’in ismi için sana fikrini sormadığıma çok memnunum.”

“Pekâlâ, daha iyi isimler bulabilirdim...”

Colt uzaktaki duvara doğru baktı, görünen o ki bebeğin doğumundan önceki travmatik ayları tekrar düşünüyordu.

“Ixapos.”

“Ona asla Ixapos ismini vermezdim.”

“Eminim bir süre karıştırılırdı,” dedi Colt.

“Sophie, Ixapos binlerce seçenekten biri değil mi?”

“Emin değilim,” dedi Sophie. En üstte duran çamaşırın ağzında duran huninin içine sütü boşaltırken.

“Ama bir Enheduanna ismi hatırlıyorum.”

“Enheduanna,” diyerek başını salladı Colt. “Buydu.”

“Evet! Bilinen ilk yazar. Saygıdeğer bir isim,” dedi Emily, hamileyken sürekli tekrar ettiği zor ve karmaşık kelimeleri kullanarak.

“Al bakalım,” dedi Sophie ve odadan aceleyle dışarı çıkmadan önce Colt’a şişeyi uzattı. “Hemen geliyorum.”

“Ve bir de Beelzebub yok muydu?” diye sordu Colt, sesini odayı terk eden Sophie’nin ardından yükselterek. Ama o artık duymuyordu.

“Ah, Tanrı Aşkına, Beelzebub yoktu,” dedi Emily.

“Yanıldığına eminim.”

“Neden ona şeytanın ismini vereyim?” diye sordu Emily ve bebeği Casie’nin kollarına bıraktı. Bliss ona baktı, siyah gözleri bir araya gelmiş kaşlarının altında fırtına bulutları kadar ciddiydi. Ona uzanan Casie elini tüy gibi hafif başının altına koydu ve sonra iç çekip, Bliss’i kalbine doğru götürdü ve ona sarılırken gözlerini kapadı.

Mutfak sakinleşti. Colt tamamen hareketsiz bir şekilde dikiliyordu. Bir elinde unutulmuş şişeyi tutarken yüzünde gafil bir ifade ile etrafı izliyordu.

Ty, Emily’ye baktı. Gözleri sanki lotoyu kazanmış gibi parlıyordu fakat kısa bir süre sonra Colt kaşlarını çatarak Emily’ye baktı. Emily sırtışını gizlemek için çaba sarfetti.

“Bethany,” dedi.

“Ne?”

“Ona Bethany ismini verecektim.”

“Kiminle dalga geçiyorsun sen?” diye sordu, kendine gelmekte biraz zorluk çekiyormuş gibi görünüyordu. “Hamile olduğun on iki ay boyunca hiçbir zaman tek bir normal isim bile düşünmedin.”

“Gebelik sadece dokuz aydır,” diye hatırlattı Emily.

“Pekâlâ, on iki gibi duruyordu.”

“Ne kadar sürdürdüğün önemli değil, ama mükemmel bir iş çıkardın,” dedi Casie ve bebeğin saçlarını kulağının arkasına çekti.

“Evet,” diyerek ona katıldı Colt, yakındaki sandalyede oturan iki-
liye bakarak.

“Hiç fena değil.”

“Onu tutmak ister misin?” diye sordu Casie.

Bakışları bir an buluştu, ne kadar tartışsalar da bu, onları ateşke-
se çağırıyordu. Zaman durdu. Colt’un yüzünde anlaşılmaz bir ifade
belirdi, ümit ve ümitsizlik karışımı bir ifade. Ty neredeyse Colt için
üzülecekti fakat Tanrı biliyor ki Casie Carmichael için yeteri kadar
iyi bir insan asla olmayacaktı.

“Ne? Hayır!” dedi Colt, sonunda kendini Casie’nin bakışlarının
sıyrabilmişti. “Ben adam gibi bir adamım. Adam gibi adamlar be-
bek tutmazlar.”

“O gerçekten yumuşacık,” dedi Casie ve yüzünü Bliss’e döndü,
derin bir nefes aldı. “Ve çok güzel kokuyor.”

“Sert şeyleri severim,” dedi Colt. “Ve pis kokulu.”

“Yıldız çiçeği gibi büyüyor,” diye ekledi Casie. “Kısa bir süre
sonra Puke’un anahtarlarını isteyecek ve eve dövmeli çocuklar ge-
tirecek”

“Ah, Tanrı aşkına, ver bana şu bebeği,” dedi Colt ve kuzular için
tuttuğu şişeyi masaya bırakarak bebeğe doğru uzandı. Sonrası mı-
rıldanma, alay etme ve kahkahalarla geçti. Mutfak yaz güneşi gibi
sıcacıktı. Yemek buharı ve mutluluk, sihirli bir an içinde birbirine
karıştı ta ki...

“Emily...” diye bağırdı Sophie. “Neden tuvalette yine kirli çocuk
bezleri var?”

Bölüm 4

“Lazy’ye hoş geldiniz,” dedi Emily. Kiralık SUV’dan inen çift, hoş ve gösterişliydi. Jack, heyecanla kuyruğunu sallayarak, bu yeni insanların etrafında dolanmaya başladı. “Elinizi sıkardım ama...” Emily kucağındaki Bliss’i işaret etti. Bebek, kırmızı örgü bir pantolon ve beyaz bir badi giymişti. Üzerindeki takım, Cindy Dickenson’ın elişiydi ve yüzündeki şaşkın bakışı, kolları ve bacakları birbiriyle tutarsız bir şekilde dışarı doğru sarkarken tıpkı bir Noel balonuna benziyordu. Neredeyse kndi uzunluğundaki çorap şapkası, elbisesinin üstünü kaplıyordu. Küçük yeşil patiklerinin yanına beyaz bir kuş yerleşmişti. “Sarsılmış bebek sendromu için endişelenmek zorunda kalmak istemiyorum.” Max Barranger ve Sonata Detric tam o sırada bir kahkaha attı.

“Sen Casie olmalısın,” dedi adam. Yeni alınmış parlak timsah derisi botlarının içinde iyi görünüyordu. Saçları ustaca karıştırılmıştı ve ceketi deriydi. Eğer yanılmıyorsa kuzu derisiydi. Onu Lumpkin’den uzak tutmalıydı. Güvensizlik, kimse için iyi bir şey değildi.

“Hayır,” dedi. “Ben Emily. Casie...” Etrafa bakındı ama her zamanki gibi Case ortalıkta görünmüyordu. Genelde Lazy’nin sahibi yabancılarla tanışmayı tercih etmezdi. “Traktörle bir yerlere gitmiştir.”

“Ah,” dedi Sonata. Koyu renk saçları kısa ve şıktı. “Casie’nin bir bayan olduğunu düşünmüştüm,” dedi.

Emily kendini kahkaha atmamak için zor tuttu. Geçmişinde cinsiyet ayrımı yapmaya eğilimli biri olmalıydı. “Kadın olmak sığır beslemeyi imkânsız kılmaz,” dedi Emily ve Max kıkırdadı.

“Sen ne düşünüyorsun, S.?” diye sordu. “Kadınların ağır aletler kullanmaları kanunlarla yasaklanmış mıydı?”

Sonata Detric dikkatle kaşlarını kaldırdı. “Aslında,” dedi, “kadınların istediklerinden daha zeki olabileceklerini düşünmüştüm.” Emily, Sonata’yı saran gücenme hissinden kaynaklanan bir koruyuculuk hissetti. “Case’in traktör sürmeyi gerçekten *istediğinden* emin değilim,” dedi. “Ama sığırlar her gün acıkıyor ve onları kimin besleyeceği konusunda çok da seçici değiller.”

“Yani burası gerçekten bir çiftlik,” dedi Sonata.

Bu cümle Emily’yi bir anlığına duraksattı. “Başka bir şey mi sa-
nıyordunuz?”

“Ah, hayır.” Kadın çenesini yukarı kaldırdı ve hafifçe gülümsedi. “Max öyle söylemişti demek istedim...” Sonata tek omzunu silkti. Üzerine giydiği ceket bembeyazdı, muhtemelen kaşmirdendi ve orta kısmında rahatça daralıyordu.

“İnternet sitemizi görmediniz mi?” diye sordu Emily.

“Rezervasyonları Max yaptı. Ben öylesine meşguldüm ki onun bu işle ilgilenmesine izin verdim.” Etrafına bakındı. Emily ise etrafına bakma zahmetinde bulunmadı. İnsanların ne gördüğünü biliyordu: beyaz tenli sığırlarla dolu, karla kaplı pastoral tepeler, yünlü koyunlar ve kaba tüylü atlar.

“Ben sadece düşünmüştüm ki...” Şaşırmış bir halde başını salladı.

“Ne?” dedi Max ve sırttı. “Söyleyin lütfen.”

“Pekâlâ.” Hafif bir karşı koyma ve şaşkınlıkla yüzünü ona döndü. “Beni oyaladığını düşünmüştüm.”

Max sesli bir şekilde güldü. “Sana köklerimde bir taşra çocuğu olduğumu söylemiştim.” Sonata başını salladı. “Dışarıda sığırları yumruklarken Blackberry’in çalışmadığında ne kadar taşralı olduğunu göreceğiz,” dedi.

“Sığırları yumruklamak mı?” diyerek bir kahkaha attı Max. “Sen kiminle konuştun?”

Sonata biraz savunmacı görünse de sırtıttı. “*Deadwood*’un bir bölümünde görmüştüm.”

Max tekrar kıkırdadı. Sonata, “Sığırları yumruklamak doğru terim değil mi?” diye sordu Emily’ye dönerek.

“Aslında çok fazla yumruklamıyoruz,” dedi Emily. “Daha çok kışkırlama, biraz dürtme çokça da besleme.”

“Bana bir daha asla HBO’ya güvenmemem gerektiğini hatırlat,” dedi Sonata ve etrafına bakındı. Bu, Sonata Detric’in en sevdiği Macy’sinden elli blok ötede daha önce yapmaya cüret etmediği kadar adil bir bahisti.

“Sen de seveceksin!” diyerek yemin etti Max ve ona ürkütücü bir istekle sarıldı. “Öyle değil mi?” diye sordu, bir kolu hâlâ nişanlısının belini sıkıca sarıyordu.

“Garanti veriyoruz,” dedi Emily ancak diğerlerinin parlak botlarına attığı bir bakış, onu biraz kuşkuya düşürmüştü. Bu botlar pek at sever gibi görünmüyordu. Belki de dışarıda vakit geçirmeyi seven tipler bile değillerdi.

Emily misafirlerinin kiralık Escalade aracına döndü. “Hadi. Size işçi barakasını göstereyim,” dedi.

“İşçi barakası mı?” Sonata’nın sesi belli belirsiz çıkmıştı ama Emily neşeli bir ses tonu ile konuşmayı sürdürdü.

Emily, misafirlerinin zihinlerindeki belirsizliğin korkuya dönüştüğü anda, “Kulağa tavuk kümesinden daha iyi geliyor,” dedi.

Tepeyi güçlükle çıkan ve ön kapının dik ahşap yolunda zor anlar yaşayan çift, şaşkınlık içinde nefeslerini tuttu.

“Aman tanrım!” dedi Sonata, gözleri büyümüş ve ağzı açılmıştı. “Bu... Bu çok güzel.” Emily etrafa bakındı. Eskiden Lazy’nin karışık kümesinin yanında bulunan bu bina, büyük bir alan değildi. Restore etmek aylar almıştı. Zemin ve kendi ahşap kaplaması hâlâ sağlamdı ama pencerelerin ve çatının yenilenmesi gerekiyordu. Bu süreç sonsuza dek sürecek gibi görünmüştü. Fakat geçmişe dönüp

bakınca, binanın dışı oldukça hızlı hallolmuştu. Yaklaşmakta olan tehlikeli Dakota kışı, insanları hareketli olmaya itiyordu. Casie'nin herkes tarafından çok sevilmesi, Sophie'nin ücretsiz sürüş dersleri ile birleşince bu da komşuları projeyi hızlandırmaları için yardım etmeye teşvik etmişti. Ancak işçi barakasının iç kısmının bitmesi tamamen Emily'nin eseri idi. Olmayan bir bütçe, binlerce ev işi ve küçük Bliss'in eli kulağında gelişi ile dekorasyon yapmak güç olmuştu. Fakat Emily sonuçlardan memnundu; ağır ahşap yatağın üzerindeki çizgili Navaho pike, eski ceketlerden yapılan kenarları düzensiz deri perdeler ile hoş bir zıtlık yaratıyordu. Colt'un eski ağıl tahtasından yaptığı panjurların rengi, top metali rengiyle değiştirilmiş ve uzun zaman önce kurumuş zeytin yeşili ile belirgin hale getirilmişti fakat ısrarla bozulmadan kalmıştı. Pollacks'ın terk edilmiş çatısında bulunan küvet, lavabo olarak kullanılmıştı. Emily'nin zahmetlice kapının yanına demirlenmiş kancalara geçirdiği bu lavabo bakır rengiydi. Birkaç metre ötede, gizli bir camekânın ardında, kıvrımlı çelik demirlerden yapılmış yarı gizli bir ayaklı küvet vardı. Sophie onu komşulardan birinin rüzgâr siperinin içinde, yarı gömülü halde bulmuştu. Ne örülü temellerini ortadan kaldırmadan ne de çentiklemeden onu temizlemek basit bir işti. Ty'ın da dediği gibi, "En iyi binek atları bile kanaldan dışarı ilk çıktıklarında tıpkı yabani atlar gibi sıçrayabilirler." Diğer bir deyişle, her bir parçayı bulmak acı vermiş ve kâbusa sebep olmuştu fakat bu yerin her bir köşesini, eğik zeminin her bir karesini, yeşil renk her bir çiçeği ve her bir pas zerresini seviyordu.

"Vay canına," dedi Max, Emily'yi içinde bulundukları ana geri döndürerek.

"Dekorasyoncunuz *kim*?" diye sordu Sonata.

Emily'nin göğsü, gizli bir gururla doldu. Alçakgönüllü olmak zor değildi. Lazy'den önce Flynn ile birlikte geçirdiği hayatına dair anılar onu mütevazı yapıyordu. Eğer Casie onu içeri almasaydı, kü-

ük Bliss ucuz bir pansiyonda doğacaktır. Eğer doğmuş olsaydı tabii. “Hepimiz birlikte çalıştık,” dedi.

“Bence mütevazı davranıyorsun,” diye ekledi Sonata.

“Bu tüm köyü kapsayan bir çalışmaydı,” diye cevap veren Emily kollarındaki Bliss’i biraz daha yukarı çıkardı. “Ya da bu durumda yaklaşık bir düzine besili çiftçi ve çokça alın teri anlamına gelir.”

“Şaka yapıyor olmalısın,” dedi Sonata ve sonunda arkasını dönererek yakındaki panjurun üzerindeki budak deliğine parmağını koydu.

“İnan bana,” dedi Emily. “Elimde sana bunu kanıtlayacak bir dirsek var.”

“O da ne?” diye sordu Max.

“Dirsek mi?” Bliss mırıltılı bir ses çıkardı. Emily onu biraz daha güçlü bir şekilde hoplattı. “Bu, fazla yük taşıdıklarında atların dirsek çıkıntılarında oluşan bir tür iltihaplanma...” Emily başını salladı. Sophie her zaman bu saçma terimlerle konuşurdu. Çoğu zaman Emily dinleyip dinlemediğini bile bilmezdi. “Ben bir at uzmanı değilim.”

“Pekâlâ, dekorasyon için müthiş bir gözünüz var,” dedi Sonata. “Eğer benim çevremdeki insanların bu tür bir yeteneği olsaydı, Pier One işten atılırdı.”

“Kim?” diye sordu Emily ve Sonata bir kahkaha attı.

“Kesinlikle,” dedi ve sonra hemen toparlandı ve gözlerinde girişimci bir ışıkla geri döndü. “Hadi ama ilgilenmediğini söyle...”

“Kes şunu,” dedi Max ve onu tekrar yakınına çekti. “Tatildeyiz.”

“Bu şey yapamayacağım anlamına gelmez...”

“Evet, gelir,” diye karşı ıktı Max ve Emily’ye doğru dönerken başını salladı. “Dikkat etsen iyi olacak yoksa Sonata senin kafein bağımlılığına para ödemek için seni kasabadaki dekorasyon çizimlerinin arasına gizleyecek.”

“Bak dinleyin, sizi yerleşmeniz için rahat bırakıyorum. Akşam

yemeği bir saat içinde hazır olur,” diye araya girdi Emily.

‘Harika. Açlıktan ölüyorum,” dedi Max.

Sonata gözlerini devirdi. Max topuklarının üzerinde sallandı ve ellerini ovuşturdu. “Amerikalı kovboyalar çok yemek yaparlar,” dedi. “Yemekte ne yiyoruz?”

“Kızarmış tavuk biftek, baharatlı patates ve pancar turşusu,” dedi Emily.

“Ne?”

“Kızarmış tavuk...” diyerek bir an duraksadı Sonata. Müthiş bakımlı kaşları havaya kalktı fakat alnına doğru bir kıvrım oluşturmayla cüret edemedi. “Dalga geçiyorsun değil mi?”

Emily gözlerini kırptı. Bliss sızlandı. “Tavuk bifteğin bu kadar şaşırtıcı bir yiyecek olduğunu bilmiyordum.”

Sonata hafifçe gülümsedi. “Max sana vegan olduğumu söylemedi değil mi?”

“Vegan mı?” Tanrı aşkına. “Hayır,” dedi bakışlarını Max’e çevirerek ve suçlayıcı ya da korkmuş görünmekten kaçınmaya çalıştı.

“Bilmiyordum.”

“Hayvansal ürünler yemiyorum...” İnce elini havada salladı. Parmakları solgun ve narindi, tırnakları mükemmel bir şekilde parlıyordu. “Yıllardır.”

“Anlıyorum,” dedi Emily fakat aklı karıştıyordu. Onaylamadığı için değildi. Neticede bu, kalabalık bir gezegende akıllıca bir seçimdi. Kahretsin, eğer yeterli disipline sahip olsaydı o da kendisini aynı yola yönlendirirdi ama Lazy’de bir günde litrelerce krema ve tereyağı üretiliyordu... Tereyağı altın gibiydi. Ve televizyondaki uzun saçlı adam ne derse desin, yerini hiçbir şey tutmuyordu.

“Bu bir sorun değil, değil mi?” diye sordu Sonata.

“Hayır. Elbette değil,” dedi Emily, aklı karışmıştı. “Bu tam da Bodacious’un ihtiyacı olan şey... Boş ver,” dedi ve kapıya doğru dönerken dikkatlice gülümsedi.

“Hiç sorun değil.”

“Bodacious mu?” diye sordu Sonata.

“Bizim dişi keçimiz,” diyerek arkasını dönüp kadına doğru gülümsedi Emily. “Bir önceki sahipleri onu kesimhaneye göndereceklerdi fakat Casie onu çiftliğe aldı. Şey...” Başını salladı ve gülümse-di. “Eminim yorgunsunuzdur. Biraz sonra yanınıza uğrarım.”

“Onu öldürecekler miydi?” dedi Sonata.

Emily üzgün bir şekilde iç çekti. “Hamileydi ve sahipleri daha fazla yavru istemiyorlardı ve şimdi küçük yavrular süttten kesildi. Bu yüzden Bo’nun süütünün sağılması gerekiyor, yoksa mahvolur.” Bu koca bir yalandı ama kahretsin ki nasıl vegan yemeği pişireceğini bilmiyordu ve bu yalanı söylemekten başka çaresi yoktu.

“Arta kalanları satabilirsin elbette,” dedi. “Pastörize edilmemiş süt, şehirde bir servet değerinde.”

Emily başını salladı. “Korkarım ki Güney Dakota’daki marketlerde pastörize edilmemiş süt satmak yasalara aykırı. Yoksa Lazy bıçak ağzında olurdu. Bizim sadece sütümüz pastörize edilmemiş değil, aynı zamanda diğer her şey tamamen organik. Ürünlerimiz açık alanda otlayan ve çift toynaklı hayvanlardan elde edilir.” Bo’nun sürekli dışarıda olmasının sebeplerinden biri de buradaki otlardı. “Siz bunu hiç dert etmeyin. Siz tatildesiniz. Başka bir besin sınırlamanız var mı?” Belki yalnızca salı günleri hasat edilen sebzeleri yiyorlardı ya da sadece pazar günleri toplanan meyveleri.

“Pekâlâ, bitkisel olmasına rağmen yağ kullanımımı kısıtlamaya çalışacağım.” Emily gözlerini devirmekten kendini alıkoydu.

“Ah, hadi,” dedi Max, nişanlisına doğru biraz yaslanarak. “Emily’nin dediği gibi tatildeyiz.”

Sonata’nın kaşları çatıldı. Yine de gözlerinin etrafında bir kırışıklık bile yoktu. “Yağ molekülleri tatile çıkmazlar,” dedi.

“Bodacious’un sağılması gerek,” diye hatırlattı ona Max. “Ma-sum hayvanları acı çekmekten kurtarmaya çalışıyorsun diye ma-

sum bir hayvana acı çektirmek istemezsin değil mi?” diye sordu ve Emily’ye göz kırptı.

Sonata ona kaşlarını çattı. “Pekâlâ,” dedi sonunda. “Buradayken veganlık yok.”

“Emin misiniz?” diye sordu Emily. Bodacious, bir şeytan ne kadar masum olabilirse o kadar masumdu ama Emily içinden mutlulukla dans ediyordu. “Değerlerinizden ödün vermenizi istemem.”

“Kendimi zorlayacağım,” dedi Sonata ve sonra aceleyle ekledi, “ama et yok.”

“Elbette yok,” diyerek ona katıldı Emily ve fikirleri değişmeden aceleyle kapıya doğru gitti. Kısa bir süre sonra koyun ağılına girmişti.

“Colt!” diye seslendi, köşede bir başına bırakılmış kafese doğru kaçıran sürünün arasından geçerek. “Colt?”

Colt birden ortaya çıkarak Emily’nin ödünü kopardı.

“Yüce...” Kalbini sakinleştirmek için bir elini göğüs kafesine götürdü. “Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?”

“Eğer öldürürsem, küçük Bliss tamamen benim mi olacak?” diye sordu ve bebeğin küçük sol kulak memesinin üzerindeki örgü şapkaı çekti.

“Sonata bir vejetaryen,” dedi Emily, Colt’un saçma tavrını elinden geldiğince görmezden gelerek.

“Ona biraz zaman ver,” dedi Colt, Bliss’in şapkasının diğer yanını da aşağı çekerek.

“Ama tam bir etçil olmadan önce muhtemelen biraz dişe ihtiyacı olacak.”

Emily, Colt’un neden bahsettiğini fark etmeden önce dört dakika boyunca ona baktı. “Bliss değil. Sonata Detric. O...” diye başladı fakat Colt çoktan sırtmaya başlamıştı. Emily burun deliklerinden havayı içine çekti ve ona doğru baktı. “Tanrı aşkına, sen tam bir baş belasısın. Casie’nin seni reddetmesine şaşırmamalı.”

Biraz kendine gelen Colt yağsız kalçasını koyunların kafesine yasladı. “Sana, ona teklif ettiğimi düşündüren şey de ne?”

Emily ona doğru bir bakış adı, birden gerilmişti. Konuya müdahale ettiğinin hiç farkında değildi.

“Em?” dedi Colt.

“Şey...” Em nefesini dışarı verdi. “Tamamen bir aptal değilsin.”

Colt kaşlarını kaldırdı.

“Demek istiyorum ki Belçika çikolatası kadar çekicisin,” dedi ve onu süzdü.

Colt’un kaşları bu kez neredeyse saç çizgisine kadar kalktı.

“Ah, o kadar da şaşırmış gibi durma. Çekici olduğunu biliyorsun. Ama Casie...” Emily başını salladı. Midesinde tuhaf bir his vardı. “O tıpkı...” Omuzlarını silktilti, doğru kelimeleri arıyordu. “Yaban ahududusu gibi.”

“Ne söylemeye çalıştığımı anladığımı sanmıyorum.”

“Senin için hoş ve çekici. Sadece şunu söylemeye çalışıyorum...” Ağır ağır nefes aldı. “Vazgeçme.”

“O çok ürkek.”

“Evet, ona sadece...” diye başladı Emily ve sonra başını sallayıp konuyu ellerindeki krize geri çevirdi.

“Ne yapacağım?”

“Bebeğin vejetaryenliği konusunda mı?”

“Seni şimdi tokatlayacağım,” diye uyardı Emily.

Colt bir kahkaha attı. “Tanrı aşkına, Em, sakinleş. Neden bu kadar gerginsin?”

“Neden mi! Neden mi? Elimizdeki misafirlerimizin yarısı et yemiyor. Ve biz bir sığır çiftliğindeyiz. Bir sığır çiftliği!”

“Öyleyse ona başka bir şeyler yap. Her şey yolunda gidecektir.”

“O kadar basit değil.”

“Senin gibi bir usta için bile mi?”

Emily ona bakarak gözlerini kıstı. “Belki de Casie seni tam bir işe yaramaz olduğun için reddetmiştir!”

“Hey, vaftiz çocuğumun önünde sözlerine dikkat et.” Emily kabahatli bir şekilde Bliss’e baktı ama bebek pek not alıyormuş gibi gözükmüyordu. Aslında annesinin omzunda uyuyakalmıştı, küçük ağzı hafifçe açılmıştı. Koyu renkli yumuşak kirpikleri kırmızı yanaklarına doğru uzuyordu. Emily bu görüntüyü özümsedi ve ruhunun derinliklerine çekti. Bu bebek onun ailesi, onun kanı, onun hayatıydı. Diğer her şey önemsizdi.

“Haklısın,” dedi ve iç çekti. “Her şey yolunda gidecek.”

“Elbette öyle olacak,” dedi Colt ve biraz yakına gelerken Bliss’in kusursuz kaşlarının üzerine bir öpücük kondurdu. “Yardıma ihtiyacın var mı?”

“Huysuzluğum konusunda biraz yardıma ihtiyacım var,” dedi Emily ve kaşlarını çattı. “Ne yapabilirsin?”

Colt düşünürken yüzünü ekşitti. “Yabani atları sürmekte oldukça iyiyimdir.”

“Patates soyarken yabani atlara binebilir misin?”

“Emin değilim, ama muhtemelen atlar olmadan halledebilirim.”

“Bingo,” dedi Emily.

İki dakika sonra mutfakta yan yanaydılar. Emily, Bliss’i sırtına bağlamıştı ve Colt, titizlikle elindeki tel çırpıcı ile yumurtaları çırpıyordu. Tavukların üretkenliği kış ayları boyunca gözle görülür ölçüde azalmıştı ancak mevcut yumurta sarıları hasat dolunayı kadar parlaktı. Colt kâseyi bir kenara koydu. “Peki, şimdi?” diye sordu.

“Şimdi sen...” Emily ona baktı ve bir an duraksadı. Bir yerlerden yarım bir önlük bulmuş ve dantelli önlüğü gergin beline bağlamıştı. Eskitilmiş kotunun üzerindeki süslü önlük saçma gözüktüyordu. “Sen ne yapıyorsun?”

Colt yavaşça kollarını kaldırdı ve kendine baktı. “Üzerimi batırmak istemedim.”

“Eğer Casie seni bu halde görürse muhtemelen seninle bir daha asla konuşmaz ve evlenmeyi ciddi olarak daha az düşünür.”

“Hey.” Ön kapıdan adımını atarken Casie’nin sesi evin içinde yankılandı. “Burası harika kokuy...” Mutfağa girdiğinde sesi kesildi ve Colt’u üzerinde önlük ile yakaladı.

Colt, “Ne düşünüyorsun?” diye sordu, kollarını daha da yukarı kaldırarak. Fitilli kadife gömleğinin kollarını kaslı ve çekici kol bileklerinden sıyırdı. Emily iç çekişini bastırdı.

“Sanırım şimdiye dek yanlış meslek seçimi yapmışsın.”

“Aşçı mı olmalıydım yani?”

“Ev hanımı olmalıydın.”

Colt kıkırdadı. Sesi alçak ve gürdü, tıpkı uzaktan gelen bir kasırga gibi mutfağın içinde yankılanıp bir anlığına Emily’nin nefes alışını durdurdu fakat Emily, Casie’ye baktığında bundan etkilenenin bir tek kendisi olmadığını fark etti. Casie’nin gözleri büyümüş, dudakları birbirinden hafifçe ayrılmıştı. Emily gülmemek için kendini tuttu ve arkasını döndü fakat Casie kısa bir süre içinde konuşmaya başladı.

“Yemekte biftek var sanıyordum,” dedi.

“Ben de öyle sanıyordum ama görünen o ki konuklarımızın yarısı vejetaryenmiş,” dedi Colt.

“Ah hayır.”

“Ah evet,” diye karşı çıktı Emily.

“Şimdi ne olacak?”

“Colt, annesinin yumurtalı krep tarifini bildiğini söylüyor.”

“Bildiğimi söylemiyorum, biliyorum. Güvenin için teşekkürler, Em.”

“Ünümüz bu konuklarla yayılacak. Son gelen konuk ne kadar memnun olursa senin adın da o kadar yayılır.”

“Çocuklar, dışarıda hava buz çağından bile soğuk,” dedi Sophie ve teklifsizce içeri girdi. Emily, Sophie’nin neden her zaman *Vogue*

dergisinin sayfalarından fırlamış gibi gözüktüğünü merak etti.

“Kahve hazır mı yoksa ben...” Etrafına bakınırken durdu. “Neler oluyor burada?”

“O bir vejetaryenmiş,” dedi Casie.

“Kim? Bliss mi?”

“Tanrı aşkına!” dedi Emily. “Herkes komedyen olmuş. Bu hiç komik değil.”

Sophie başındaki örgü şapkayı çekiştirdi ve Colt’un süslü önlüğüne baktı. “Komik olan bu.”

“Beğenmedin mi?” diye sordu ve parmak uçlarında hafifçe döndü.

Bir anlığına bakışları aşağı bölgelere kaydığı için odadaki hiçbir kadın nefes alınmadı.

“Ne?” diye sordu Colt yüzlerindeki ifadelerin farkına vardığı için kaşlarını çatarak.

“Hiçbir şey!” dedi Casie ve boğazını temizleyerek arkasını döndü. Yüzü çoktan kızarmıştı.

Emily de kendini tutmayı başardı. “Bir yumurta daha kıracak mısın Colt? Soph, biraz daha rendelenmiş parmesana ihtiyacım var,” dedi ve kaşlarını çatı. “Neden kendi peynirimi yapmayı öğrenmiyorum ki?”

“Çünkü sadece iki elin var,” dedi Colt. “Bizdeki toplam 6 eli saymazsak tabii. Sana yardım etmek için buradayız.”

İlerleyen on dakika içinde birlik içinde çalıştılar.

“Bana bir kez daha neden bir konuğumuz üzerine titrediğimizi söyleyin,” dedi Sophie. Elleri una bulanmıştı ve un saçına kadar bulamıştı.

“Kışı geçirirken açlıktan ölmek istemeyiz,” dedi Emily.

“Ah.” Sophie, *anladığını* belirten bir ifade yaptı. “İyi bir sebep.”

Birkaç dakika sonra Ty görüldü ve Colt, Lumpkin’in sütünü

karıştırken o da sofrayı kurdu. Lumpkin umutla oturma ocağından meliyordu. Fakat Colt, topluluk sever doğasına sadık kala 'ak, onu beslemek için mutfığa getirdi. Emily dalgın dalgın Casie'ye doğru baktı. Belki de Colt'u geri getirecek bir şeyler vardı.

Az önce yaşanan çekici andan sonra, herkes Colt'un oturduğu sandalyenin yanından geçerken en alımlı haline bürünmeye çalışmıştı. Fakat Lumpkin artık bir şişe sütü bile bitiremiyordu. Birkaç dakika sonra Colt ayağa kalktı, kapı çalınırken tam da kuzuyu bir kolunun altına koymuştu.

Emily misafirleri içeri aldı.

"Burası müthiş kokuyor," dedi Max.

"Evet..." diye başladı Sonata fakat sonra Lumpkin'i gördü. "Bu bir..."

"Hepsi oldukları yerde kaldılar."

"Bir kuzu olduğuna inanıyorum," dedi Max.

"Evde mi?"

"Dışarısı yeni doğanlar için oldukça soğuk," dedi Colt ve Lumpkin'i diğer kolunun altına yerleştirip sağ elini dışarı çıkardı. "Merhaba. Ben Colt Dickenson."

"Maxwell Barrenger," dedi diğer adam ve el sıkışırken sırıttı. "Önlüğünü beğendim."

Colt da ona karşılık vererek sırıttı ve süslü önlükten bakışlarını henüz ayırmış olan kadın ona doğru döndü.

"Sonata." Kusursuz manikürlü elini uzattı ve Colt'un elini olması gerekenden biraz daha uzun bir süre sıktı. "Sonata Jameson Detric. Sizinle tanışmak çok güzel."

"Pekâlâ," dedi Emily, yaklaşmakta olan tehlikeyi hissederek. "Hadi yemek yiyelim."

Bölüm 5

“Sorun ne bilmiyorum,” dedi Colt ve ellerini suratının önüne götürüp sıcak nefesini üfledi. Hava çok soğuktu. Emily motora baktı. Motor ve açık kaput arasından, işçi barakasından onlara doğru yaklaşan Max’i görebiliyordu. Max yolda giderken kuzu derisi ceketine yakasına ve ellerini ceplerine soktu. Mavi kot pantolonu yaratıcı bir şekilde tasarlanmıştı ve kovboy çizmeleri pırıl pırıldı. “Neler oluyor burada?”

Colt başını salladı. “Em’in kamyoneti bu sabah çalışmayacak gibi görünüyor.”

“Bu kamyonet mi?” diye sordu Max yan yan araca baktı.

“Bu çılgın, *havalı* bir kamyonet,” dedi Emily ve üzülerek tek eldivenini yamulmuş çamurluğun üzerine koydu.

“Ah öyle mi?” dedi Max, sanki başka bir açıdan bakmak, farklı görmesine yardım edecekmiş gibi başını diğer tarafa eğdi. “Kaçınıcı yüzyıldan kalma?” Colt kıkırdadı. “Kırkların ortasında bu küçük bebek en üst sıralarda olmalı.”

Neden bahsettiği hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen, “Evet,” diyerek ona katıldı Emily. Sadece üzerindeki çizgileri ve varlığını sevdiğini biliyordu. Ve elbette fiyatını. *Hope Spring Gazatesi*’ne ilanı koyan seksenlik, üç yüz dolar istemişti fakat Emily yanında beş düzine yumurta ve bolca ekmek, yağ ve turşu ile iki tüz elli dolara düşmesi için onunla konuşmuştu. Hayatında ilk kez kendi arabasına sahip olma düşüncesi gözünde özgürlük ve dünya hâkimi-

yeti sembolleri canlandırıyor. Fakat geçmişe dönüp baktığında, Colt bu “koca şeyi” almaya ısrar ettiğinde biraz şüpheyile yaklaşıp olmayı dilerdi.

“Sadece biraz sevgi ve şefkate ihtiyacı var,” dedi Emily.

“Ve belki biraz boyaya,” diye ekledi Max. Emily, aracın karışık renklerine bakınca, orijinal renginden oldukça uzak olduğunu kabul etti.

“Ve yeni bir karbüratör,” dedi Colt.

“Ve yeni bir koltuk,” dedi istekle Emily.

Max kamyonetin içine göz attı. “Hah,” dedi. Bir koltuk *vardı* ama kemirgenler ya da şu an itibariyle gizli canavarlar çoğunu yemişti.

“Ama tekerlekler iyi durumda,” dedi Emily.

Max kaşlarını kaldırdı, kesinlikle etkilenmişti. “Sen gerçekten çok iyimisersin.”

“Buralarda benim gibi iyimserlere çok ihtiyaç var,” dedi Emily, fiyatı ile gurur duyduğu kamyonetine sıkıntıyla bakıyordu.

“Belki sadece bir alternatöre ihtiyacı vardır,” dedi Max ve tanımlanamayan bir zımbırtıya dokunmak için kamyonetin içine uzandı.

Emily ona doğru baktı. “Motordan anlıyor musun?”

“Hayır,” dedi geri çekilerek. “Sadece iyimser olmayı deniyordum.”

Colt bir kahkaha attı. “Üzgünüm Em, daha fazla tamir yapacak vaktim yok. Babama, sabah onun işlerini yapacağıma dair söz vermiştim.”

“Ama misafirlerimizi alacak vaktin olacak değil mi?”

“Orada olacağım ama sanırım dağıtımlarını yapman için Puke’a ihtiyacın olacak.”

“Dağıtımlar mı?” diye sordu Max.

Emily kollarını göğsünde birleştirdi, soğuğa karşı kendini sarma-

ladı. “Birkaç komşuya turtta ve bunun gibi şeyler alıyorum,” dedi.

“Seni aldatmasına izin verme,” dedi Colt. “Em burada kasabanın yarısına pişmiş hamur işleri yapıyor. Buranın Chef Boyardee’si.”

“Güzel referans,” dedi Emily, bakışlarını kamyonetinden çekerek. Colt omuzlarını silketti. “Daha iyi bir şey gelmedi aklıma.”

“Belki beynin durmuştur,” dedi Max omuzlarına soğuğa karşı silkelerek.

Colt başını salladı. “Muhtemelen sıcak bir fincan kahveden başka bir şey iyi gelmez.” Emily’ye yan yan baktı. “Tabii eğer yanında ev yapımı çöreklerden olursa, belki Les ile Dee’nin sorunları hakkında konuşmayı hatırlayabilirim.”

“Dee mi?” dedi Emily ve merakla Colt’un gözlerinin içine baktı, bunu ilk kez yapışı değildi, lanet olsun Casie görse ne düşünecekti. Eğer Colt Dickenson’ın ona karşı en ufak bir ilgisi olsaydı, ilk kahvesini bitirmeden önce onu bileklerinden bağlardı.

“Sen kamyonete Ixapox ya da benzeri bir isim koymadan önce kendi seçeneğimi ifade etmeliyim diye düşündüm.”

“Enheduanna,” dedi Emily ve sırtıttı. “Hadi içeri gelin ikiniz de. Kahveler hazır ve çörekler de beş dakika içinde hazır olur.”

“Dün gecedan beri hâlâ tıka basa dolu olduğuma kesinlikle eminim,” dedi Max.

“Olmayacaksın,” diyerek garanti verdi Colt. “Bu çöreklerin kokusunu alır almaz yeniden acıkacaksın.”

“Pekâlâ, belki şimdi biraz yerim, sonra da Sonata hazırlandığında belki tekrar yerim.”

“Pek uyuyan biri değilsiniz sanırım? Sizi genelde dışarıda görüyorum,” dedi Colt içeri geçmeleri için ön kapıyı açık tutarak.

“Oda arkadaşınız, odanızı sabah devriyesindeki bir Nazi gibi gezip durduğunda bu çok zor.”

* Ünlü bir açıcı.

“Ne?” diyerek arkasını döndü Emily, botlarının parmak uçlarında durarak.

“Umarım, bir problem yoktur.”

“Hayır. Bir problem yok.”

Emily kaşlarını çattı, midesinde endişe kolaçan ediyordu. “Oda sıcaklığı iyiydi, değil mi? Üşümediniz, değil mi? Bu misafirlerimizle geçirdiğimiz ilk kış ve...”

“Sıcaklık gayet iyiydi,” dedi Max ve bir kahkaha attı. “Sonata da azarlayacağı çalışanları varken ısınmak için gelip bana sarılacak türden biri değil zaten.”

“Ama bu bir tatil olmalı.”

“İnan bana,” dedi Max, “İşi hakkında endişelenmezse mutlu olmaz o.”

“Belki de gidip bir onu görmeliyim,” dedi Emily. “Çörek ve kahve için davet ederim.”

“Eğer başını gövdende tutmak istemiyorsan tabii ki gidebilirsin,” diyerek ona bir bakış attı. “Birilerini azarlarken rahatsız edilmekten gerçekten hoşlanmaz. Neden bu soğukta dışarıdayım sanıyorsunuz...” Durdu ve burnunu çekti. “Bu koku da ne?”

“Kelimenin tam anlamıyla sihir,” dedi Colt ve Max’in yanından geçerken Emily’ye göz kırptı. Tezgâhın üzerinde kıvrılmış metal kısma doğru yol alırken çoraplı ayaklarını eski muşambanın üzerinde sessizce hareket ediyordu. Tezgâhta altı tane çömlekten bardak duruyordu. Her biri diğerinden biraz farklıydı ve hepsinin şekli bozuktu. Emily onları doktor randevusuna giderken toplu bir satıştan almıştı. Birisinin kötü giden bir sanat projesi olduklarını tahmin ediyordu ancak sahipsiz her şeyi seviyordu. İki kaba bardağı bir elinde tutan Colt, onları tezgâhın üzerine koydu ve her birine kahve doldurdu ve birini Max’e uzattı.

“Gel otur,” dedi Colt ve sandalyeleri işaret etti. Emily hafifçe iç

çekti, rahatlamaya başlamıştı. Nedenini bilmiyordu. Çok meşgul bir gün olacaktı ve hâlâ yapması gereken dağıtımlar vardı.

Dee (kamyonetin yeni ismini bir anlığına beyninden geçirdi) parıldıyordu, öğleden sonra yeni bir konuk gelecekti ve Bliss bundan daha uzun uyuyamazdı. Ama yine de Emily, Colt'un burada evinde hissetmesini seviyordu. Diğer insanların mutfakta oturmasını, sıcaklığı tadıp huzuru koklamalarını seviyordu.

"Sonata ne kadar zamandır..." O ve Max masaya doğru hareket ederken Colt duraksadı. Bu sabah topallıyordu. Emily bunu fark etmiş ve neden bacağının normalde olduğundan daha çok canını sıkıyor gibi göründüğünü merak etmişti. Belki de el maharetini alternatif tıp tariflerinde de denemeliydi. "Sonata tam olarak ne yapıyor?"

Max bir kahkaha attı ve ellerini toprak işi kupanın etrafında gezdirdi. Kahvenin sıcaklığını hissetmesi bir dakikasını aldı. Ancak pişmiş kilin içindeki sıcaklığı hissetmek kadar rahatlatıcı bir şey daha yoktu. "Hayvanları koruyan bir kuruluşun başkan yardımcısı," dedi Max ve ilk yudumunu aldı. Bir dakika sonra kaşlarını kaldırdı. "Oo!"

"Çok mu kuvvetli?" diye sordu Emily.

"Hayır." Max başını salladı, şaşkınlıkla bakıyordu. "Hiç değil."

Ön kapı açılırken Colt bir kahkaha attı. Casie ayağında çoraplarıyla mutfığa girdi. Burnu kızarmıştı ve parmaklarını kendi kupasının etrafına sardığı için gergin görünüyordu.

"Günaydın," dedi, bakışları Max'e geçmeden önce bir anlığına Colt'a değdi. "İyi uyudunuz mu?"

"Harika, yaklaşık altı saat kadar."

"Altı..." diye başladı Casie ama tam o sırada bir gürültü koptu ve aile odasından bir meleme sesi geldi. Kısa bir an sonra Lumpkin mutfığa girdi, küçük toynakları tıkır tıkır ses çıkarıyor, o köşeyi dönerken yünlü kulakları sallanıyor ve benekli burnu Max'in bacağına değiyordu.

“Üzgünüm,” dedi Casie, kuzuyu belinden kavrayıp havaya kaldırıırken çoktan utanmış gibi çıkmıştı sesi. Fakat sonra diğer odadan Bliss cıyakladı.

“Sanırım herkes acıkmış,” dedi Colt.

Emily dikkatini çöreklerden çekmeden önce Casie’ye baktı.

“Ben onu hallederim,” dedi Colt, bacağına esnetmeden önce kahvesinden bir yudum aldı.

“Hey,” dedi Max, Lumpkin’e doğru sırıtarak. “Bu çok tatlı.”

“Yere kakasını yaptığında o kadar da tatlı değil,” dedi Emily.

“Bu herkes için geçerli,” diye ekledi Colt ve odadan çıktı. Biraz sonra bebeğe bir şeyler mırıldanmaya başladı ve bir anlığına Emily kendini Colt’un sesinin yumuşak ve yatıştırıcı ritmine bıraktı. Bu kendi için istediği şey değildi. İstemedi. Gerçekten. Bu kez Casie’nin hayata karşı tedbirli yaklaşımını memnuniyetle benimsemiş ve yaptığı şeyden memnun olmuştu.

“Bu neden evin içinde?” diye sordu Max. “Yani demek istiyorum ki *hepsinin* içeri gelmeyeceğini varsayıyorum. Yoksa onlar da geliyorlar mı?”

Casie dolaptan bir karıştırma kâsesi çıkarırken kahkaha attı. “Birkaç tanesini ahırda tutmaya çalışıyoruz.”

“Yemek hazır olurken onu biraz alabilir miyim?” diye sordu misafirleri ve ayağa kalkarken Lumpkin’i Casie’nin ellerinden aldı. Kuzuyu bir anlığına önünde tutan Max onun komik küçük yüzünü inceledi. “Bu kadar tatlı olduğu için mi?” dedi.

“Ne?” diye sordu Casie, süt ikame yemini yeniden eline alarak.

“Lumpkin diyorum,” dedi Max, şimdi de yünlü yavruyu göğsünde sallıyordu. “Bu kadar hayran olunası olduğu için mi onu içeride tutuyorsunuz?”

“Ah hayır. Şey... O çok tatlı evet,” dedi Casie. “Ama henüz doğ-

masını beklemiyorduk. Bu havada, eğer hemen kurulanmazlarsa, uzuvları donar.”

“Gerçekten mi?” İki küçük siyah toynağı tek elinin içinde tutuyordu.

“Muhtemelen ayakları değil ama kulakları ve kuyrukları kesinlikle donar. Eğer anneleri, anneliğe meyilliyse yavrularına bakım işini aralıkta bile halledebilir.”

“Meyilliyse mi?”

“Bazen anneler...” Emily kendini durdurdu. Bazen minnettarlığın, en ufak bir uyarıda bulunmadan hasete döndüğü zamanlar olurdu. Ve kendi annesinin bu konuda *tamamen* başarısız olmadığını hatırlattı kendine. Jennifer Casper onu hayatta tutmuştu. Onu beslemişti. Emily bir kasım gecesi jöle kavanozunu boşaltıp bir kenara attığını hatırladı. Yaşına göre küçük ve çarpık bacaklıydı. Eğer annesinin morali yerindeyse mükemmel eklemeleri olduğu için onu Büyük Kuş diye çağırırdı ancak annesi o gün akşama kadar uyanmamıştı. Dolapta hâlâ fıstık ezmesi vardı. Evde neredeyse her zaman fıstık ezmesi olurdu.

Casie’nin dikkatini üzerinde hissedebiliyordu ve gözlerini dikkatle tavanın içine özenle dizilmiş pastırma dilimlerine kaydırdı, her biri diğerinin yanına mükemmel bir şekilde sıralanmıştı. Emily boğazını temizledi. “Bazen anneler çocuklarını reddeder,” diye düzeltti.

“Dalga geçiyorsun. Annesi bunu istemedi mi?” diye sordu Max.

“En iyilerden bazıları görmezden gelinir,” dedi Casie.

Emily bakmadı. Bakamadı. Boğazı düğümlendi. Mutfak sessizleşti.

“Açıklama istemeli miyim yoksa sadece teşekkür mü etmeliyim bilemedim,” dedi Max.

Hepsi birlikte ona döndüler ve Max kıkırdadı. “Ben üç yaşımıdayken annem birden çıkıp gitmiş.”

Emily'nin boğazından tarif edilemez bir gürültü çıktı. Öksürerek onu kapattı.

“Üzgünüm,” dedi Casie.

Max omuzlarını silkti. “Neyse ki, babamın bana yeni bir anne alacak kadar parası varmış.”

Emily ona göz kırptı, duyguları kabarıyordu. “Bakın ne buldum,” dedi Colt sağ kolunun üzerinde kıvrılmış olan küçük Bliss ile mutfağa girerek.

“Vay canına!” dedi Max, önce bebeğe sonra kuzuya bakarak. “Hangisinin daha tatlı olduğuna karar veremiyorum.”

“Eğer ıslak çöreklerle karşı zaafın varsa, bunu seçeceksin,” dedi Colt, oturup Bliss'i kucağında tutarken. Bliss, Colt'un kucağına koyu mavi gözleriyle küçük bir biblo gibi kuruldu.

“Günaydın, Bebek Bliss.” Emily sanki bu bir kuralmış gibi kelimeleri gelişigüzel söylemeye çalıştı. Sanki hayatının her bir gününe bu ailevi büyüğü paylaşmak için uyanıyormuş gibi. Fakat Max'in kelimeleri Emily'nin içinde bir yerlerde garip bir his uyandırdı. “Bugün nasılsın?”

“Biraz kötü kokulu,” dedi Colt.

“Ah. Üzgünüm.” Emily, Colt'a kaşlarını kaldırdı, kendine geri gelmeye çalıştı. “Üzerini değiştireyim,” dedi.

“Çoktan değiştirildi,” dedi Colt.

Emily kaşlarını çattı. Bu durumun onu neden ağlamaklı hissettirdiğini bilmiyordu. “Teşekkürler,”

“Sorun değil,” dedi Colt ve bebeğin yüzünü görebilmek için onu masanın üzerine koydu. Güzel bir yüzü vardı. İnsanı içine çeken yuvarlak gözleri ve sütlü çikolata rengi alınının üzerindeki bir tutam yumuşak siyah kıvrıkcık saç ile harika bir yüzdü bu. Genelde Emily'yi ağlatan ya da güldüren ya da ikisini de aynı anda yaptıran bir yüzdü. Belki yardıma ihtiyacı vardı. “Bundan sonra temizlemek daha iyi-

dir,” dedi Colt ve Sophie dışarıdan gelip mutfağa girerken kuzuya doğru hareket etti. Onu Ty takip etti. “Bu iş için tüm evin içinde peşinde koşacaklar değil mi?” dedi, Bliss orantısız bir şekilde gülene kadar Bliss’i gıdıklarken. “Altını değiştirmedikçe evet.”

“Bu zalimce,” dedi Sophie.

Emily ona doğru baktı. O ve Soph yakın arkadaş değildiler ama Soph onu terslemeye yetecek kadar soğuk gözükiyordu. Em ona bir fincan kahve uzattı. “Dışarı mı yoksa kuzunun bezini değiştirmek mi?”

“İkisi de,” dedi, üşümüş ellerinin arasındaki fincanı memnuniyetle sararak. “Bu arada onun kuyruğu nerede?”

“O haklı,” dedi Colt hâlâ Bliss’ten bahsederek. “Küçük Lumpkin onun imkânlarını almak durumunda kalacak.”

“İmkânlarını almak derken neden bahsediyorsun?” diye sordu Emily ve çörekleri yeni koyduğu fırına arkasını döndü. Çörekler kızarmaya başlamıştı. Sıcak ve şekerli, huzur yüklü bir koku havaya yayıldı. Emily kapıyı kapattı, bir fincan kahve daha döktü ve Ty’a uzattı. Ty teşekkür ederken bir anlığına bakışları onunkilerle buluştu ve en yakın boş sandalyeye doğru hareket etti.

“Kardeşleri de iyi değil mi?”

“Sarılıp kucaklayacakları bir anneleri var,” dedi Colt. “Ama eminim ki Lumpkin iyi olacak.”

Emily kaşlarını çatı. İçini endişe sarmaya başlıyordu. “Ama sü-rünün geri kalanı ile birlikte olacak değil mi?”

“O bir koyun,” dedi Colt.

Emily salama döndü. Neşeyle cızırdıyordu, ileriye tat ve sıcaklık sıçratıyordu.

“Neden onu diğer tüm evsiz hayvanlar gibi bodruma koymuyoruz?” diye sordu Sophie.

“Orada tek başına kalır,” dedi Emily ve Bliss’e baktı. Ondan bir an olsun ayrılmış olmayı hayal edemiyordu. Ölüm gibi bir şey olurdu. Ölümden daha da kötü.

“Pekâlâ, Colt’un da dediği gibi...” Sophie omuzlarını silkti, fincanını göğsüne doğru götürdü. “O bir koyun.”

Beklenmedik bir şekilde Emily’yi bir öfke sardı. Colt da aynı şeyi söylemiş olmasına rağmen öfkesi yalnızca Sophie’yeydi.

“Tıpkı Freedom’ın yalnızca bir at olması gibi mi?”

“Öyle demedim. Ben...”

“Yani Max...” Casie’nin kızlara yaptıklarını bırakmalarını söyleyen ve aralarında bir misafirlerinin olduğunu hatırlatan her zamanki sakin sesi duyuldu. Tek bir bakışın ardından ikisi de köşelerine geri döndü. “Nevraska’da büyüdün öyle mi?” diye sordu ve pastörize edilmemiş sütü boş bir kola şişesine doldurdu.

“Evet, şehirdeki arkadaşlarıma anlatmaktan hoşlandığım bir şey bu. Pazarları ve perşembeleri bufaloları ipe bağladığımı düşünürler ama gerçek şu ki, gençliğimin çoğunu Avenue Park’ta geçirmişimdir”

“Midtown’da mı?” diye sordu Sophie.

“Evet,” dedi Max şaşkınlıkla. “Oraya aşına mısın?”

“Biraz,” dedi Sophie. Hepsi ona baktılar. Ty’ın yüzü ifadesizdi. “Fiftieth and Sixth’in köşesinde çok iyi pad Thai* yaparlar.”

“The Tuk Tuk Boy restoranı,” dedi Max, gözleri ışık saçarak. “Dakotas’ta bir Midtown kızı bulduğuma inanamıyorum.”

“Ben de biraz şaşkınım,” dedi Casie, herkesin hissettiklerine tercüman olarak. Sophie hiçbir zaman New York’ta vakit geçirdiğinden bahsetmemişti. Görünen o ki hepsinin sırları vardı. Ve sırlar bazen can yakar, diye düşündü Emily. Ty’a doğru baktı. Elleri şekilsiz kupanın etrafında kabaca duruyordu. Saçları taranmamıştı

* Bir çeşit kızartılmış piring yemeği.

ve bakışlarını sabit tuturken yanaklarının rengi henüz gitmemişti. Dikkatini bir kez olsun Sophie'ye çevirmedi. Fakat Emily aralarında bir kıvılcım olduğunu biliyordu. Aslında belki de bir kıvılcımdan fazlasıydı. Dikkatini tekrar Sophie'ye verdi. Mükemmel bir şekilde bakımlıydı ve sabahın erken saatleri olmasına rağmen kendindeydi ve hayvanları çoktan saymıştı. Diğer bir yandan Ty, acıyla midesine bakıyordu.

Aşk, sonu alevlere çıkan bir hız treni gibiydi. Emily *bu* acıya katlanmadan Bliss ile kendi yoluna baktığı için şanslı olduğunu düşündü ve sızlayan yaralara karışan zavallı eski aşk anılarını gizledi.

“Peki ya sen Tyler?” diye sordu Max, bakışlarını Sophie'den Ty'a geçirirken. “Hiç New York'a gittin mi?”

Ty misafirlerine baktı. Yüzündeki ciddi ifadeyi korudu ancak elleri hâlâ fincanın üzerindeydi. “Hayır, efendim.”

“Öyleyse, denemelisin. Büyüleyici bir yerdir. Babam bir erkeğin kendine gelmesi için New York'tan daha iyi bir yer olmadığını söylediler,” diyerek Sophie'ye gülümsedi.

Ty bakışlarını tekrar kahvesine indirdi. Emily her zamanki suskunluğuna boğulacağını düşündü ama Ty kısa bir süre sonra konuştu. “Yelesini süsledin diye at süren bir inek, yarış atı olmaz,” dedi.

Mutfak bir an sessizliğe büründü ve sonra Colt kıkırdadı. “Amin,” dedi. “Dua sessizliği oldu sandım da.”

Max bir kahkaha attı, Bliss aguladı ve sohbet yine başka şeylere döndü.

Kahvaltı bir çırpıda bitene kadar Max, Lumpkin'i elindeki şişle beslemeye çalıştı ve Bliss, Colt'un yumuşak omzunda uyuyakaldı.

Pembe dudakları ayrılmış, küçük parmakları yumuşakça Colt'un göğsünde kıvrılmıştı.

“Onu yanıma alacağım,” dedi Colt, sırtını nazikçe sıvazlayarak. “Ama kasaba halkı belki biraz arkamdan konuşabilir.”

“Onu burada bırak,” dedi Emily ve bebeğin yekpare ağırlığının ruhunun derinliklerine doğru işlemesine izin vererek Bli: s’i onun kollarından aldı.

“Bu fikre karşı çıktığımı söylemedim,” dedi Colt ve sırtını sandalyesine yasladı. “Benimle kasabaya gelmek ister misin, Ty? Yoksa okul otobüsünü mü yakalayacaksın?”

“Hemen şimdi mi gideceksin?”

Colt mutfak tezgâhının üzerindeki saate baktı. Neredeyse yedi buçuk olmuştu. “Çoktan çıkmış olmam gerekirdi,” dedi.

“Sanırım önce biraz temizlensem iyi olacak.”

“Çocuklar sabah küçük bir atın gübre kokusunu beğenmediklerinde yolunda gitmeyen bir şeyler var demektir,” dedi Colt ve ayağa kalktı.

“Hadi. En azından seni Red Horse’a kadar bırakayım. Annem muhtemelen sana ikinci bir kahvaltı hazırlamak isteyecektir.”

“Annen nasıl?” diye sordu Casie, Cindy Dickenson’ın göğsü ağırıyordu ve başı dönüyordu.

Colt belli belirsiz bir şekilde omuzlarını silkti ama gözlerinde endişe vardı. “Daha fazla teste girecek.”

Ty onun yanında belirdi, gizlice Sophie’ye baktı ve ön kapıya doğru hareket etti.

“Kliniğe falan gitmeye ihtiyacı var mı?” diye sordu Casie.

Colt bir anlığına onu izledi, başını sallamadan önceki gizemli bir ifade takındı. “Babam kendisi olmadan annemi muhtemelen bir yere göndermeyecektir.” Bakışları yumuşaktı fakat bir anda dikkatini Max’e yöneltti. “Bugün listende ne var?” diye sordu.

“Kar ayakkabılarıyla yürüyüş yapmayı düşünüyorum. Ve bir de Hope Springs’te bir sanat sergisi olduğunu duydum. Sonata, astlarını azarlamasını bitirince gidebiliriz diye düşünüyorum,” diyerek

sırıttı. “Eğer bitirirse. O zamana kadar...” Max omuzlarını silkti.

“Eğer ilgilenirsen Sonata işleriyle meşgulken seni birkaç yerel esnafla tanıştırebilirim,” dedi Emily.

Max başını ona doğru kaldırdı. “Aracın olmadığını düşünmüştüm,” dedi.

“Planın güzel yanı da bu,” dedi Emily. “Ben dağıtımlarımı yaparken beni son model aracınla götürebilirsin.”

Max bir kahkaha attı. “Kulağa harika geliyor,” dedi. “Önce Sonata’ya bir bakmama izin ver. Sevdiğin kadını çıldırtmanın bir anlamı yok değil mi?” diye sordu ve kapıya doğru adımladı.

Ty, Sophie’ye baktı. Colt da Casie’ye. Kimse dönüp Emily’ye bakmadı.

Evet, aşk, sonu alëvlere çıkan bir hız treni gibiydi ama Emily bazen o korkunç hız trenlerinin verdiği heyecanı özlüyordu.

Bölüm 6

“O nasıl?” Casie, Evie’nin barınağına bir düğüm atan Sophie’yi izliyordu. Kışa rağmen bir tablo gibi güzelliğiyle kısrak sarı yelelerini ve üç beyaz bilekliği savurdu. Sol arka bacağını rahatlatıp iç çekti ve çabukça asılmış kovanın içine ağzlığını batırdı.

“Oldukça iyi,” dedi Sophie. “İşi sevdi gibi ve vücut kondisyonu gelişiyor.”

Casie bakışlarını kısrakın altın sarısı postuna dikti. Yarım düzine başka atla birlikte Monty Dickenson’ın römorkunda istiflendiği düşünüldüğünde, normal ağırlığın altındaydı fakat diğerlerinin içinde en kötüsü değildi. Diğer kemikli akranları kolaylıkla kilo alırken altın renkli kısrak incecik kalmıştı. Fakat şu anda sıkı bir kurt dökücü program, diş bakımı ve daha fazla yem sayesinde kalın derisini üzerinde tutmayı sürdürmüştü; dinç ve sağlıklı görünüyordu.

“Ne düşünüyorsun? Misafirlerimiz için ona güvenebilir miyiz?” diye sordu Casie.

“At sürmede mi araba sürmede mi?”

“Ne?”

Sophie omzunun üzerinden baktı. Yüzünde hınzır bir gülüş belirdi. Bu Sophie’nin ciddi yüzünde nadiren rastlanan bir ifadeydi. “Biliyorsun uzun zamandır onunla ilgileniyorum.” Ses tonuyla karşısındakini hor görmekten kaçınıyordu fakat yine de Lazy’de geçirdiği ilk haftalar boyunca kullandığı sesle aynıydı.

“Evet.” Casie her zamanki kendi ses tonu ile konuşuyordu. Bu

yeni ortaya çıkan Sophie Jaegar utangaç bir varlıktı ve bu hali seyrek geliyordu. Fakat atlar onu kandırarak dayaktan vazgeçiriyor gibi görünüyordu. Casie kızın güvenliğinden endişe duysa da Sophie ahırda geçirdiği uzun saatlerden şikâyetçi olmamaya çalışıyordu. Casie, altın sarısı atın arkasından onu izleyen Sophie'yi görmüş olmasına rağmen, araya girmede.

“Bir ya da iki hafta önce ona biraz kilo aldırmaya başladım. Başlangıçta çok az. Bir kütük ve sonra bir saman balyası.” Casie'nin şaşkınlığı Sophie'nin utangaç mutluluğunu havalara uçursa da Casie kendini bitkin hissetti. “Tanrı aşkına, Soph. Tehlikeli işlere karışmadan önce bana söylemeni istiyorum.”

Sophie bir kahkaha attı. “Bu atlarla çalışıyorum, Case. Her şey tehlikeli.”

“Pekâlâ...” Bu acı verici bir şekilde doğruydı. “Sadece seni öldürmesi muhtemel bir şey olacağına bana haber ver.”

“Veririm,” dedi Sophie, ses tonu Emily'nin küstah tavrını hatırlatmıştı. “Ama dinle, o harika. Bir dakika bekle. Sana göstereceğim”.

Altın renkli atm belinin etrafına, palan kolanını yerleştirmesi uzun sürmedi. Sophie bel kemerini yerine yerleştirirken kısarak da önündeki yulafları bitirdi ve dizginin bir parçasını dişlerinin arasına kaydırıldı.

“Kolan takımını nereden buldun?” diye sordu Casie.

“Samanlıktaki eski bir sandığın içindeydi. Yemin ederim burada her şey var.” Boğaz kayışını yerine bağladı, soğuk alan hiçbir yer kalmamıştı. İri eldivenlerini biraz önce bir kenara bırakmıştı ve parmakları donmaya başlamadan önce bu sıfırın altında sıcaklıkta birkaç dakika durabildi.

“Başlangıçta sadece açık bir dizgin kullanırım diye düşünmüştüm ama eski sürüş eğitmenimle konuştum ve eğer ona at gözlüğü takmazsam, kendimi Bennett County'de bulacağımı söyledi. Arka-

larında sürüklediklerini görmemeleri en iyisi.” Kısrağın başına bir başka deri bant yerleştirdi ve sonra altın sarısı sırtına hafifçe vurdu.

Hemen sonra hayvanın üzerine çıktı ve her iki yanında bulunan uzun dizginleri kullanmaya başladı. İki birlikte yavaşça ve aynı şekilde hareket ediyordu. Ahırın kapılarını geçer geçmez Sophie dizginleri büyük bir kuvvetle çekip kısrağı durmaya zorladı. “Şunu benim için tutabilir misin?” diye sordu başını sola doğru sallayarak.

Casie etrafına bakındı. Eski model bir kızak, ahırın yanına yaslanmıştı, bükülü ipleri boyunca uzanıyordu. Rayları paslanmış, kum rengi tahta parçanın üzeri belirsiz bir renkten biraz daha fazla kırmızı bir boya ile kaplıydı fakat dış görünüşü Casie’ye annesi ile birlikte çayırlardaki tepelerden aşağı yarıştıkları anılarını geri getirmişti. İçinden iç çekerek onu geri aldı ancak şu anki durum tüm anaç içgüdülerini gün yüzüne çıkarmıştı. “Bunun güvenli olduğuna emin misin?” diye sordu, eski koşukları kısrağın arkasındaki bahçedeki karın içine yerleştirerek.

“Hem de hiç,” dedi Sophie ve tekrar sırtıttı. Belki de Casie’yi bunu sürdürmesine ikna eden, bu çoğu zaman ortaya çıkmayan kaygısız sırtıttı.

“Sen beni öldüreceksin,” diyerek kızığı birkaç santim geri çekti. Birkaç dakika içinde Sophie kısrağın arkasındaki izlere doğru dizginleri yakaladı. Ve sonra eldivenlerini çıkarıp eşit miktarda heyecan ve kaygı ile dolu bir hadi başlıyoruz ifadesi yaptı. Dikkatlice kızığın üzerine çıktı ve kısrağın kıcına doğru dizginleri hafifçe vurdu. Bir anlığına başını arkasına dönse de sonra yavaşça karla kaplı temiz otlağın içinde hareket etti.

Birkaç korkutucu saniyeyi düşünmezseniz tüm performans görülmeye değerdi. Sekiz figürü biraz orantısızdı ve süratli koşuya geçişi biraz aksaktı ama yine de büyüleyiciydi.

Kısarak bir kez daha ahırın yanında durduğunda, “Soph!” dedi Casie. “Bu harika! Bunu yapmayı nereden öğrendin?”

“Büyüülecek bir şey değil. Ben sadece...” Omuzlarını silkti. Ses tonu her zamanki soğuk can sıkıntısını yansıtmaya rağmen, hevesli olduğu tamamen ortadaydı. “Ben sadece deneyebilirim diye düşündüm. Sanırım bazı hayvan terbiyecileri onları tahta kızaklar ile başlatıyor.”

Casie hafızasını yokladı fakat bir genç olarak beyninde tuttuğu atlarla ilgili onca işe yaramaz şeye rağmen bu terim belirgin bir şekilde yoktu. “Tahta kızaklar mı?”

“Genç bir atı üzerine bağladığın gerçekten ağır bir çift takoz. Ağırlık onları saçma bir hareket yapmaktan alıkoyuyor sanırım. Her neyse, bunlardan birine ihtiyacımız yok, bu yüzden bu yöntemi denemeye karar verdim. Onu rekabetçi bir şekilde sürmek zevkli olacak. Önümüzdeki yaza kadar hazır olacağına bahse girerim.”

Casie yüzünü buruşturmamak için kendini tuttu. Kızın hevesini kırmak istemiyordu fakat Lazy’nin mali durumu bir önceki yıla göre daha iyi olsa da henüz tam anlamıyla düze çıkmış değillerdi.

“Eğer biri onu hazırlayabilirse eminim bunu sen yapabilirsin Soph, fakat at müsabakaları pahalıdır... Ve at şovlarına uygun bir aracın maliyetini düşünemiyorum bile.”

“Haklısın,” dedi Sophie ve sonra dudaklarını büzüp kızaktan aşağı indi. “Şimdilik acele etmeye gerek yok.”

“Ne demek istedin?”

“Hiçbir şey,” dedi Soph.

Heyecanlı ses tonu giderek kayıtsızlaştı. Eldivenleri bir kez daha çıkaran Sophie kızağı çözmek için arkasını döndü. “Önemli değil.”

“Neler oluyor?” diye sordu Casie, yavaşça arkadan yaklaşarak. Sophie Jaegar ile samimi olmak, boz ayıyı balık yemeye davet etmek gibi bir şeydi.

“Ben sadece...” Sophie, Casie’nin yanından geçip Evie’yi ahıra doğru götürürken başını salladı. Ahıra girer girmez, deri dizginleri

kısağın kolanını çevreleyen keçe ile kaplanmış deri bandın üzerindeki metal halkalara doğru kaydıldı. Bu tuhaf, eğreti bir sistemdi fakat genelde böyle yaratıcı olmak gerekiyordu. “Sanırım babam önümüzdeki hafta Saint Thomas’a gidecek.” Sesi aşırı derecede ukalaydı ve bu çok sinir bozucuydu.

Casie yüzünü buruşturdu ve yavaşça yürüdü. Burası yumuşak bir araziydi. “Yani Noel’de burada olmayacak?”

“Noel’den önce geri döneceğini söyledi. Ama dönmeyecek.” Ukala sesi keskin bir dönüşle köpürdü.

“Önemli bir şey değil,” dedi ve kolan takımını kısağın sırtından çıkardı.

“Sadece bana daha önceden söylemiş olmasını isterdim böylece ben de...” duraksadı.

“Ne?”

Sophie omuzlarını silkti. Yaptığı bu hareket sert göründü. “Belki Paris’e giderdim.”

“Paris, *Fransa*?”

“Sanırım annem tatilde orada olacak,” dedi ve bölmenin yanında duran bir kancanın üzerine tepesi kesik koşum takımını astı.

Casie şaşkınlık içinde gözlerini kırttı. “Noel’i Paris’te geçirme fırsatın mı vardı?”

Sophie kısağın ağzındaki parçayı kaydırırken kaşlarını çattı ve dizgini mavi naylon bir yular ile değiştirdi. “Oraya daha önce gitmiştim.”

“Gerçekten mi?”

“Son gidişimde henüz bir çocuktum.”

“Mükemmel olduğunu duydum.”

“Fena değil.”

“Fena değil mi?” dedi Casie ve Sophie yuları palan kolanının ya-

nına usarken kısırağın yağ kadar parlak boynunu sıvazladı. Geçen üç ay içinde üç yeni at bölmesi eklenmiş ve toplamda beş bölme olmuştu.

Evie rahatlamış bir halde ayakta dikiliyordu ve Sophie onu duvara bağladığı için memnundu.

“Fena değil mi?” diye sordu tekrar Casie.

“Annemle geri dönmüştüm,” dedi Sophie. “Babam eve yalnız gitmişti.” Ahır bir anlığına sessizliğe büründü. Bir ineğin sesi duyuldu.

Sesi alçak ve tuhaf bir şekilde yatıştırıcıydı. “Birkaç gün sonra boşanmak için dilekçe vermişlerdi.”

“Ah.” Kahretsin, aşk ya da adına her ne deniyorsa artık, her zaman kaçılan bir virüs gibiydi. “Üzgünüm.”

“Sanırım bir tür ikinci balayı gibi bir şeydi.” Casie yüzünü buruşturmamak için elinden gelenin en iyisini yaptı.

“Birileri onlara çocuklarını yanlarına almamaları gerektiğini söylemeliydi ha? Ya da belki de bana bu kadar...” Sophie duraksadı ve eldivenlerini tekrar giydi. Elleri izoleli naylonun içinde kaybolmadan önce sert ve kırmızı görünüyordu.

“Boş ver,” dedi Sophie ve duvarın yanındaki kovadan bir kaşığı bulup çıkardı.

Evie’nin boynundan aşağı çekerken kaşağının kılları sert ve aksi gözükiyordu fakat kısarak mutlulukla iç çekti ve başını serbest bıraktı.

Casie onu izledi. “Bu senin suçun değil,” dedi. Arkasında olmasına rağmen Sophie’nin kaşlarını çattığını söyleyebilirdi. “Biliyorum.”

Aynı kovanın içinde bir başka kaşığı bulan Casie, Evie’nin diğer tarafına yöneldi. Metal dişler kısırağın derisine kazınmıştı. Kısarak memnuniyetle kalçasını yukarı kaldırdı.

“Peki ya sen?” diye sordu Casie.

Bakışları atın altın sarısı omuz başında keşişti. Bir anlığına Sophie hiçbir şey söylemedi sonra “İnanması zor olacak...” diyerek dudaklarını büzdü. “Her zaman şu an olduğum kadar küçük, sevimli bir Noel cücesi olmamışımdır,” dedi.

Belki kahkaha atmak için doğru zaman değildi ama Casie yine de kahkaha attı. “Herkes her zaman mutlu değildir, Soph.”

“Sen öylesin.”

Kahkahası bir tür homurdanmaya dönüştü. “Benimle dalga mı geçiyorsun?”

Sophie dikkatini tekrar altın sarısı ata çevirdi. “Belki mutlu değil. Belki sadece...” Aklından geçen düşünce onu kızdırmış gibi bir an dişlerini gıcırdattı. “İyi.”

“Ben her zaman iyi değilim.”

Sophie memnuniyetsizlikle soludu.

“Bana bir örnek ver,” dedi Casie.

“Mesela Dickie her ne zaman...” Duraksadı, desteklemek için neden onu örnek verdiğini bilmiyordu. “Yani *Dickenson* ne zaman etraftaysa iyisin.”

Sophie bir an ona baktı sonra ciddi bir şekilde başını salladı. “Bunu sevdim.”

“Ne?” Bir an tımarı durdurdu.

“Ona laf attığın zamanlar. Neredeyse ben bile kendimi normal hissediyorum.”

Casie tekrar bir kahkaha attı. “Sen zaten normalsin,” dedi.

“Ebeveynlerinin ikisi de evden kaçmış bir çocuk daha söyle.” Sophie ciddi, kem gözlerle ona baktı. Öfke ya da buna benzer bir şey, Casie’nin dengesini altüst ediyordu. Sophie’nin babası yakışıklı ve zeki biri olsa da babalık konusunda zayıf olduğu ortaya çıkmıştı.

Oysaki, iyi bir ebeveyn gibi görünüyordu. Annesi ise hiçbir zaman iyi olmamıştı.

“Bu da senin suçun değil,” dedi Casie.

“Bilirsin işte...” Sophie bir an duraksadı, kaşağıyı kısırağın kalçasından çekti. Evie suçlayıcı bir bakışla ona baktı. “Ben öyle olduğumu düşünüyorum.”

“Gerçekten mi?”

“Evet,” dedi ve tekrar taramaya başladı, yüzüne odaklanmış sakin bir maske yerleştirmişti.

“Yani ailen...” Casie omuzlarını silktili, öfkesi hâlâ bir kurşun gibi göğüs kafesine otursa da yavaşça yürüdü.

“Birbirlerine tapıyorlardı değil mi?”

“Evet.” Cevabi ciddiyyetten uzaktı.

Casie bekledi. Sophie heyecanlı ve agresif olabilirdi ama neredeyse her zaman dürüst olmuştu. Bu, onunla ilgili en korku veren şeylerden biriydi. “Öyle olmalılar.” Kızın çenesinde bir kas seğirdi. “Yoksa neden evlenmiş olsunlar?”

“Şunu açıklığa kavuşturmama izin ver...” Casie sinirlerini yatıştırarak derin bir nefes aldı. “Birbirlerine delicesine âşık olduklarını düşünüyorsun. Birbirlerini mutlu ettiklerini. Ve sonra sen geldin ve bam... Birden birbirlerine katlanamaz oldular. Öyle mi?”

Sophie gözlerini kısıraktan bir an olsun ayırmıyordu. Kederli gözleri Casie’yi daha da öfkelendiriyordu ve öfkesini ailesine kusamadığı için etrafa saçıyordu. “Muhtemelen her zaman çiftte kumrular gibiydiler. Birbirlerini gıdıklıyor, cıvıldıyor ve kahkaha atıyorlardı.”

Sophie, Casie’ye baktı. “Saçmalama.”

“Saçmalama mı? Soph...” diyerek duraksadı. “Bazı çiftler gerçekten böyledir.”

“Bu iğrenç.”

“Hayır, iğrenç değil. Bu normal,” dedi ve durdu. “Tamam, belki gıdıklama tuhaf olabilir. Ama gerçekten birbirine eşlik etmekten hoşlanan çiftler var... sonsuza dek.”

“*Sen* ne tür peri masalları okuyorsun böyle?”

Casie bir kahkaha attı. “Sana söylediğim gibi Soph, bazı insanların ebeveynleri birbirlerini gerçekten severler.”

“Seninkiler gibi mi?” Bu zor bir soruydu. İkisi de kaşağılamayı bırakmıştı. Evie dört ayağının üstüne kalktı ve memnuniyetsizliğini gösterdi.

“Benimkiler...” Casie tavana doğru gözlerini dikti. Ailesinin nasıl olduğunu anlayabilmek için çok zaman harcamıştı. Kesinlikle çift kumru değillerdi. Babası sabırlı ve zor biriydi. Casie her zaman eğlenceden hoşlanan annesi gibi olmak istese de baba tarafının inatçı sabrını almak için büyük çaba sarfettiğini çok sonradan anlaması tuhaftı. “Bazen kavga ederlerdi,” dedi.

“Bazen mi?”

“Pekâlâ, ben çocukken, sürekli kavga ettiklerini düşünürdüm fakat geçmişe dönüp baktığımda düşünüyorum da...” Casie omuzlarını silkti. “İlişki dediğimiz şey cidden ustalık gerektiren bir şeymiş.”

“Annem babamın teknesini aldı.”

“Ne?”

Sophie soluk verdi ve sessizce kaşağılamayı sürdürdü. “Aslında o tekneden nefret ediyordu. Ama teknesi, babamın gurur duyduğu ve en sevdiği oyuncakıydı.” Boğazını temizledi. “Boşanmalarından birkaç ay sonra annem onu sattı.”

Bir an sessiz bir uyum için kaşağılamayı sürdürdüler.

“Seninle ya da sensiz, çok da ideal bir ilişkileri varmış gibi durmuyor Soph.”

Sophie düşünceli bir şekilde başını salladı. “Bazı durumlarda gerçekten işi zorlardı.”

“Ne? Neden?”

Kaşları sarktı. “Demek istiyorum ki... Eğer sorun sadece bensem... İlişkilerine başka bir insanın dahil olmasının gerginliği... Eğer bu onlar için bu kadar zor olduysa... Ama nasıl olduklarını düşününce... Bu... Kincilik...” Dudakları titredi. “Bu benim mirasım. Bana kalan bu,” dedi ve gözlerini yukarı kaldırdı.

Casie başını salladı. “Aşk insanları neden çıldırtır anlamıyorum.”

“Eğer aşk buysa midemi üşütmeyi aşka tercih ederim.”

Casie bir an düşündü, Colt Dickenson’ın varlığıyla hissettiği çalgıdayan çılgınlığı düşündü. Diğer zamanlarda Colt’un sebep olduğu sıkıntıyı düşündü. “Her zaman seçme şansımız olduğundan emin değilim,” dedi.

“Ben seçerim,” dedi Sophie ve kısraklı ahırdan dışarı çıkardı.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Casie.

“Birkaç dakika Chester ile çalışacağım.”

“Ne?” dedi Casie ve aceleyle ardından gitti. “Sen neden bahsediyorsun?”

“Doru atı,” dedi Sophie ona yüzünü dönmeden.

“Chester’in kim olduğunu biliyorum.” Casie ona otlığa çıkan kapıda yetişti. “Ama onunla çalışamazsın.”

“Neden?”

“Çünkü henüz hadım edilmedi.”

“Eğitilmediği için hadım edilmedi.”

“Soph!” dedi Casie ve onu kolundan kavradı. “Risk alamam demek istiyorum.”

“Hiçbir şeyi riske atmıyorsun.”

“Benimle dalga mı geçiyorsun? Eğer yaralanırsan babanın ne yapacağını düşünüyorsun?” Suratını ekşitti. “Tekrar.”

“Pekâlâ, öyle bir şey öğrenemeyecek zaten, değil mi?” diye sordu Sophie ve Evie’yi gevşetmek için ona döndü. “Çünkü etrafta değil.”

Casie başını salladı. “Onu görmeyi dört gözle beklediğini biliyorum ama...”

“Bu onunla ilgili bir durum değil,” dedi ve iç çekti. “Tamam, belki biraz. Demek istiyorum ki... Bu sadece...” Dişlerini gıcırdattı ve arkasını döndü. “Bu benim dünyam.” Uçsuz bucazsız araziye doğru baktı. “Belki bu kez genç kadınlarla vakit geçirmek yerine bir ilgi alanı edinir diye düşünmüştüm...”

“Üzgünüm,” dedi Casie. “Ama boynunu kırman bu konuda muhtemelen bir işe yaramayacak.”

“Sen de bana güvenmiyorsun!” diyerek bağırdı Sophie.

Casie geriye doğru bir adım atmak istese de kendini tuttu. Olgun Sophie Jaegar yine ortadan kaybolmuştu ve yerini öfkeli Sophie’ye bırakmıştı. Fakat Casie onu daha önce görmüştü. Bu hallerine alıştı.

“İyi!” dedi. “Çok iyi.”

Casie doğruldu. “İkimizin de onunla çalışmasına ne dersin?”

Sophie gözlerini kıstı fakat acı sözlerini hemen kusmadı.

“Nasıl yani?”

“Ona birlikte bakabiliriz.”

“Ev işlerin yok mu senin?”

Casie bir omzunu silkti, kırık çitleri ve henüz istiflenmemiş saman balyalarını bir kenara koyarak. “Bekleyebilirler,” dedi ve Sophie’nin artık dünyanın ağırlığını kaldıramayan omuzlarının düşününü izledi.

Bölüm 7

“Vay canına,” dedi Emily ve Escalade arabanın rahat koltuğuna oturdu. “Bu benimkinden bile daha iyi.”

Max buruk bir teşekkür ile ona baktı. “Büyük övgü,” dedi.

“Evet,” diyerek ona katıldı Emily ve nükleer bir bomba gibi taşıyıcı çantasının içinde sarmalanmış Bliss’in olduğu arka koltuğa doğru bakmak için başını arkaya çevirdi.

“Sen ne diyorsun tatlım?” diye sordu ama bebeğin gözleri çoktan kapanmıştı, yumuşak kirpikleri yanaklarına düşmüştü. Bu görüntü Emily’nin kalbine bir şeyler yapıyordu. Ne olduğundan emin değildi ama karın boşluğunda tatlı bir şeyler hissediyordu.

“Kulağa hoş geliyor,” dedi Max.

“Ne?” diyerek ona baktı Emily. Çoktan kasabaya doğru giden karla kaplı çakıllara doğru yönelmişlerdi. Max koltuğun üzerinde biraz kamburca oturuyordu ve sol bileğini kolçağa dayamıştı. Korneanın üzerindeki iki parmağı ile çevre dostu aracını tıpkı soya fasulyelerini kontrole çıkan yaşlı bir çiftçi gibi sürüyordu.

“Şu ses,” diye açıkladı ve göstermek için ağır ağır iç çekti.

“Sevginin sesi.”

“O ses benden gelmedi,” diye güldü Emily ve sonra biraz daha dik oturdu. “Yoksa geldi mi?”

“Evet,” dedi Max ve ona bakıp gülümsedi.

“Ah, pekâlâ...” diyerek omuzlarını silkti Emily. “Ben sadece...”

Birkaç dakika boyunca duygularını önemsizmiş gibi göstermeye çalışmayı, bir şaka patlatmayı ya da bir ironi bulmayı düşündü ama gerçek apaçık ortadaydı. “Bilmiyordum.”

“Neyi bilmiyordun?”

“Bliss’in kalbimi böylesine dışa vurduğunu.”

Araba sessizleşti. Emily camdan dışarı bakıyordu. Beyaza bürünmüş tepeler uzaklara doğru sessizce uzanıyor, arada bir nokta halini almış bir sivri kaya dizisi ya da eğilmiş bir çam görünüyordu.

“Hoş olmalı,” dedi Max sonunda.

“Ne?”

“Böylesine sevmek.”

Emily dikkatini tekrar Max’e verdi.

“Yani demek istiyorum ki...” Max bir kahkaha attı. “Sonata için çıldırıyorum. Beni yanlış anlama.”

“Evet,” diyerek göz kırptı Emily, bu konuşmanın nereye gideceğini merak ediyordu. Bazen Bliss’in, zihnini bu kadar baskın bir şekilde meşgul ettiğini fark etmekten biraz utanıyordu. Diğer insanların sorunları olduğunu hatırlamak güçtü. Diğer insanların meseleleri, ümitleri, arzuları vardı. Bir anlığına annesinin de aynı şekilde hissedip hissetmediğini merak etti. Jennifer Casper’ın *kendi* bebeğini hayatından çıkarıp bir kez olsun geri dönüp bakmadan önce, onu evrenin merkezi gibi hissedip hissetmediğini merak etti. “Sonata harika birine benziyor.”

“Öyledir!” diyerek empatik bir şekilde başını salladı Max fakat gözlerinin kenarları biraz kısılmış gibi görünüyordu.

“Zarif biri,” diye ekledi Emily.

“Aynı zamanda sıkı bir çalışandır. Ve zekidir.”

Eğer yanılmıyorsa bunun ardından bir “ama” kelimesi geliyordu. Emily daha fazla “ama” duymak istemiyordu. Daha çok Bliss’e bak-

mak istiyordu. Fakat bu doğru değildi. Casie bekleyen herhangi bir problemi araştırıp, onunla ilgilenip ve muhtemelen çözüm bulacaktı. Casie'yi özel kılan da buydu, onu Emily'nin annesinden farklı kılan. Ve bu açıdan baktığında seçenekler çok daha belirgindi. Yavaşça nefes verdi, tüm dikkatini sürücüye verdi. Max Barrenger kısa fakat sağlam yapısı ve görmüş geçirmiş bir yüzü olan, orta uzunlukta bir adamdı. "Ee nasıl tanıştınız?"

"Kayak yaparken," dedi. "Vale'da. Sonata yanımdan geçip bana çarparken yarışıyorduk. Onu yenmeye çalışırken neredeyse boynumu kırıyordum."

Hollywood filmlerinde böylesine muhtemelen 'Sevimli bir tanışma' denirdi. "Peki yenmeyi başardın mı?"

Max kıkırdadı. "S.'yi yenmek için benden daha güçlü biri gerekir."

"Emily gülümsedi ve sonra sol tarafı işaret etti. "Gerçekten güzel bir yer. Kar ayakkabıların ile yürümeye hazır olduğunda arabayı park etmek için iyi bir yer."

Max dar, karla kaplı alana baktı. "Arabanın çekileceği konusunda endişelenmemeliyim değil mi?"

"Gerçekten bunu soruyor musun?" dedi Emily ve Max ona doğru dönerken bir kahkaha attı.

"Sanırım burada park sorunu yok."

"Pek fazla değil."

Max tekrar dönüp yola bakarken başını salladı. "Bu çok güzel."

"Evet," diyerek ona katıldı Emily. Belki boş alanların onu korkuttuğu zamanlar olmuştu ama şimdi evdelermiş gibi hissediyorlardı. Özgürlük ve güven etraflarını sarmıştı. Emily bu hissin ne kadarının bu yerden, ne kadarının insanlardan kaynaklandığını bilmiyordu ama her ikisi için de kendini feda ederdi. "Bence de."

"Yine yaptın."

“Ne yaptım?”

Max iç çekti.

“Yapmadım.”

Max sırtıttı. Göz kenarındaki kırışıklıklar gözlerini içine aldı ve kulaklarının kenarlarında gümüş rengi saçları görüldü.

“Araziye bebeğine baktığın gibi bakıyorsun.”

Emily omuzlarını silkti. “Güzel bir yer çünkü.”

“Buralı mısın?”

“Hayır.” Emily tekrar camdan dışarı baktı. Yoldan çıkan anıların dürtülmeye ihtiyacı vardı, huzurunu bozan öfke dolu anılar... Tüm bu anıları, uykusuz gecelerle dolu ve aşınan güvensizlik duygusunun hâkim olduğu geçmişinin karanlık köşelerine atmıştı.

“Tahmin etmeme izin ver.” Max gözlerini kıstı. “Bahse girerim ki sen...” Emily’yi inceledi. Emily onda ne göreceğini biliyordu: asi, rastal saçlar, sütlü çikolata rengi bir ten, kurnaz gözler. Fakat belki bu kurnazlığı gizlemeyi öğrenebilirdi. Ya da belki, biraz geri çekilmiş, gölgelerin içine geri yerleşmiş, bekliyordu. “Seattle’da büyüdün,” dedi.

Emily, Max’in sözlerini çürütmek için ağzını açtı ama o elini kaldırıp onu susturdu.

“Sadece bekle. Daha fazlası da var. Annen bir sanatçıydı. Bu yüzden havalı...” Max kendi koyu renk saçlarına dokundu. Emily’nin saçları çılgındı. Onlar için kullanabileceği güzel bir benzetme yoktu. Yıllar önce annesininkiler gibi düz ve pürüzsüz olmalarını istemişti fakat bu, çocukluk hayallerinin gelecekte gerçekleşmediğini fark etmesinden önceydi. Jennifer Casper’ın *kendi* hayallerinin çocuğununkileri biraz fazla etkilediğini fark etmesi çok daha uzun zaman almıştı. Aynı şey keskin bağımlılıkları için de geçerliydi.

Max onu geçmişten bugüne getirerek sırtıttı. “Ve baban...” Geçmiş tahmin ediyormuş gibi gözlerini kıstı. “Baban bir denizbilimciydi.”

“Ah.” dedi Emily, gülmeye çalışarak.

Max onun ses tonuna güldü. “Geç saatlere kadar çalışan...” Parmaklarını ona doğru oynattı. “Mavi solungaçlı balınayı kurtarmak için.”

“Mavi solungaçlı balina diye bir şey olduğunu sanmıyorum.”

“Ama çalışarak geçen bu uzun saatler, evliliğini de etkiledi ve bu yüzden boşandılar.” Max yüzünü astı. “Üzücü ama arkadaşça bir hareketti. Belki de seni bu kadar derin ve güçlü biri yapan, onların yaşadığı bu zorluklardı.”

Emily düşüncelere daldı.

“Belki de bu yüzden sen bu kadar harika bir annesin.”

Bu tahminleri çürütmek için binlerce şey vardı. Ya da Emily sadece kahkaha atıp geçmeliydi fakat Max’ın son sözü Emily’nin kalbinde bir yerlere dokundu. “Seni böyle düşündüren...” Duraksadı, sesinde hâlâ sahte bir titreme vardı. “Sana iyi bir anne olduğumu düşündüren şey ne?”

Max dönüp Emily’ye baktı, dudakları bir gülüşle kıvrıldı ama gözleri ciddiydi. “İnsanlar konusunda tecrübeliyim.”

Şimdi sesinde acı vardı. Casie olsa muhtemelen bunu derinlemesine araştırırdı. Emily Kane hiçbir zaman Casie Carmichael gibi bir kadın olamayacaktı ama... “Çocukların var değil mi?” diye sordu.

“Şuna bak!” dedi Max ve sert bir şekilde frene bastı. Emily bakışlarını sağa çevirdi. Dört tane yabani hindi yol kenarında yiyecek arıyordu.

“Harika değiller mi?” diye sordu Emily.

“Çok büyükler.”

“Evet,” dedi Emily tam da üçü birden kar yığınlarının üzerine hafifçe eğilmiş, karların arasındaki kamışları eşelerken.

“Gerçekten uçamazlar değil mi?”

“Onu uçarken yakalamak güzel olurdu.”

“Sen bir avcı mısın?”

“Ben mi?” diyerek bir kahkaha attı Max. “Hayır. Güzel bir fotoğraf olurdu demek istedim.”

“Ah. Sen bir fotoğrafçısın.”

Max biraz omuzlarını kaldırdı. “Bu yaptığım işin için söylenen, gösterişli bir terim ama evet. Ayrıntılarla ilgilenmeyi seviyorum.”

“Ne tür bir kameran var?”

“Hareketli anlar için dört yüz milimetrelik bir Nikon’um var.”

“Bir telefoto lensin mi var?”

“Evet, ama bir anne kadar ağır. Anneler gibi değil, ımm...” Max yüzünü ekşitti. “... Şişman ya da ona benzer.”

“İyi toparladın,” dedi Emily ve sohbeti tekrar kameralara getirdi. Onu her zaman fotoğraflara çeken bir şeyler olmuştu... Fotoğraf çekmek, anı yakalamanın ve onu sonsuza tek saklamanın bir yoluydu. Anılar kaybolur. İnsanlar gider. Her şey değişir. Fakat fotoğraflar zamansız bir kararlılığa tutunarak her zaman orada kalırlar ve çekildikleri anı ölümsüzleştirirler.

“Benim sadece küçük bir ELPH Powershot’ım var. Yalnızca 12 kez zoom yapabiliyor, ama kırmızı renk yani...” Emily omuzlarını silkti.

“Tüm eksiklerini tamamen telafi ediyor.”

“Ama bu, eski moda Kodak’lardan birine gönül vermeyeceğim anlamına gelmez,” dedi.

“Şu Six-20 körüklü kameralar mı?” diye sordu kendinden geçmiş bir şekilde Emily’nin dirseğinin olduğu yöne bakarak.

“Çok tatlılar.”

“Bunu bir de Sonata’ya söyleyebilir misin? Eski kameralara takıntılı olduğumu düşünüyor. Ama hayat sadece işten ibaret değil.”

“Bazen öyle olmak zorunda,” dedi Emily.

“Ama bazen...” Max omuzlarını silkti. “Kendini bulmak. Bazen ailede, bazen arkadaşlarında, bazen de eski zaman fotoğraflarında.”

“Sepya fotoğraflar gibi.”

Max sersem sersem iç çekti.

“Karanlık odayı paylaşabiliriz,” dedi Emily.

Max ona doğru baktı, kaşları yavaşça yukarı kalkmıştı.

Kan bir sıcaklık huzmesi ile Emily’nin yüzüne kadar çıktı. “Ama-cım...” Emily’yi bir panik sardı. Dikkatini yolcu camına verdi. “Buradan dön!”

Max hiçbir şey söylemeden döndü.

“Biraz daha uzakta. Şu ağaçların ardında.” □ “Sağda mı?”

“Evet.”

Kahretsin, tam bir aptaldı! Bazen biriyle yakınlaşmanın, biyolojik bir ihtiyaç olduğunu düşündüğü zamanlar olurdu ama şimdi her şey farklıydı. Sırt çantasına göz attı. Şimdi *her şey* farklı, diye düşündü ve bakışlarını Max’e çevirdi.

“Bak dinle...” dedi başladı Max fakat Emily dönüşe geldiklerinde onun sözünü kesti.

“French ailesi yaklaşık yüz yıldır burada yaşıyor sanırım. Şimdi sadece iki kişi kaldılar. Tüm çocukları doğuya göç etti. Ama Fred ve Birdie, kocaman bir turtayı bir buçuk saatte bitirebilir bu yüzden her iki günde bir getirmeye çalışıyorum. Birdie bana tığ işi öğretiyor ama biraz eklem ağırları var, bu yüzden yavaş gidiyor. Ama Cindy Dickenson, Colt’un annesi, o harika ve alpaka laması var. Bu lamaların tüylerinin yünden yirmi kat daha sıcak tuttuğunu biliyor muydun? Buradan dön.”

“Buradan mı?”

“Evet. Harika,” dedi ve araç tamamen durmadan kapıyı açmak

için asıldı. Hızla bagaj kapağına doğru gitti ve hemen kulpu tuttu.

Max yavaşça sol taraftan yaklaştı. “İyi misin?” diye sordu.

“Evet, elbette. Ben sadece...” Kulpu işe yaramaz bir hareketle tekrar çekti. Yüzü hâlâ ateş gibiydi. “Ben sadece Bliss uyanmadan şu işi halletmek istiyorum.”

“Pekâlâ,” dedi Max ve Emily’nin elini kenara iterek yavaşça kapıyı açtı. Emily en yakındaki turtayı aldı, alüminyum folyonun üzerindeki etiketi kontrol etti ve eğri basamaklara doğru hızla ilerledi. Fred French, verandadaydı ve ona bakıyordu, onu sınıksız saran haki yeşili bir pantolon giymişti.

“Kamyonetin nerede?” diye sordu ve yumru çenesini Escalade’e doğru salladı.

“Biraz dinlenmeye ihtiyacı var.”

“Biraz dinlenmek mi? Onun bir mezar taşına ihtiyacı var. Ve sana daha önce de söylediğim gibi artık daha fazla turtta istemiyoruz.”

“Söylediğinizi biliyorum ama ekstra bir turtam var ve köpeğimiz giderek şişmanlıyor.”

Fred Emily’ye dik dik baktı. “Al bakalım öyleyse,” diye homurdandı ve çokça katlanmış bir banknotu Emily’ye uzattı.

“Bay French,” dedi Emily, merdivenlerden bir adım attıktan sonra. “Biliyorsunuz sizden para alamam.”

“Neden?” Buruşmuş gözkapakları çapaklı gözlerinin üzerinde açılıp kapandı. “Yardım kabul ediyoruz biliyorsun.”

“Biliyorum. Ama *Bayan* French bana tığ işi öğretiyor ve...”

“Karım ve ben artık tığ işi yapmıyoruz,” dedi. Banknotu kargo pantolonunun dar cebine sıkıştırdı ve turtayı Emily’nin ellerinden alıp kapıyı yüzüne kapattı.

“Biliyorum,” dedi Emily sessizce ardından.

Bir an her yanı bir sessizlik kapladı. Esen rüzgâr şakıyan bir sülünün sesini getirdi. Sabah havasında sülünün sesi keskin ve kesik kesik çıkmıştı.

“İnternet sitende yazarlar doğruymuş,” dedi Max. “Dakotalılar

gerçekten çok arkadaş canlısıymış.”

“Ve New Yorklular da komik,” dedi Emily, Escalade’e doğru yürüyerek.

Bliss hâlâ uyuyordu. Emily pantolonunun cebinden Fred’in verdiği parayı çıkardı ve kasisli araziden geçerlerken paraya baktı.

“Güzel bir turta olmalı,” dedi Max ve yüz dolarlık banknota doğru başını salladı.

Emily, içinde binlerce tuhaf hisle yanarken kaşlarını çatı. Gözleri sızlıyordu ve bu tuhaftı çünkü kolay ağlayan biri değildi. “Ben ahlaksız değilim,” dedi.

“Efendim?”

“Bunu bana neden verdi bilmiyorum.” Banknotu sıkıca tuttu.

Uzun bir süre sessizlik oldu ve sonra, “Yaşlı morukla yattığını düşünmedim eğer demek istediğin buysa,” dedi Max, dudakları seğiriyordu.

Emily gülmedi. Ama ağlamadı da, her şey normaldi. “Karanlık odadan bahsederken herhangi bir şeyi ima etmedim.”

“Ben de öyle düşündüm,”

Emily derin bir nefes aldı. “Yalnız başına bir anne olmam basit biri olduğum anlamına gelmez.”

“Pekâlâ.”

“Seni kız arkadaşından çalmaya filan çalışmıyorum. O gerçekten harika görünüyor. Sen de öyle. Ama ben asla...”

Max, Emily’ye bir ton yük ile doluymuşçasına baktı. Emily boğazını temizledi. “Ben...” Kendi akılsızlığına başını salladı. “Hâlâ östrojen seviyem biraz yüksek olabilir.”

“Öyle mi dersin?”

Emily ona doğru baktı ve her şeyin normal olduğunu anlatırcasına başını salladı. “İkinci sola dön.”

Bölüm 8

Güneş sonsuz gökyüzünde tıpkı bir yumurta sarısı kadar parlakça uzanıyordu. Yol uzayıp giderken Casie yüzünü güneşten gelen ışın-lara doğru kaldırdı. Altındaki yaşlı Maddy, yani Colt'un çiftlikteki misafirler için sakladığı benekli kısrağ, edalı bir zıplayışla dizlerini kaldırdı. Beklenmedik öğle güneşi herkesi biraz sersemletmişti. Ya da belki de, Casie'nin Maddy'nin sırtındayken yön verdiği siyah at, yaşlı kısrağın bacaklarını havaya kaldırmıştı.

Hormonlar. Uzun bir süre ortadan kaybolduklarını düşündüğünüz anda tekrar ortaya çıkarlar. Casie'nin bu tür şeyler için vakti olduğundan ya da yürüttüğü bir çiftlik olmadığından değil, fakat Colt Dickenson derisinin altında süründüğü, sakinliğini bozduğu ve adrenalinini artırdığı içindi her şey.

"Çok yakışıklı," dedi Sophie.

"Ne?" Casie dikkatini sol yanına çevirdi. Jack, kısrağın yanında ilerlerken ona doğru gülümsedi, dili neşeyle dışarı sarkıyordu.

Sophie neredeyse bilinçsizce sürüyordu. Kaşlarını kaldırdı. "Chesapeake'den bahsediyordum," dedi, bakışlarını Casie'nin yanında hoplayan attan çekerek. "Sen kimi düşündün?"

"Şey..." Kızarmamak için ne kadar büyümesi gerekiyordu? "Ben de onu düşünmüştüm," dedi.

Sophie bir anlığına sadece ona baktı, kaşları biraz havaya kalktı. Altındaki boz at, ağırbaşlı duruyor ve güven telkin ediyordu. Ancak bu belki de sadece Sophie'nin sihirli yanıydı. Casie, Tangles'ın so-

runlarından nasibini almıştı. “Elbette,” dedi.

“Tabii,” diyerek yalan söyledi Casie.

“Dinle, Case, biliyorum Colt biraz şey gözüküyor...” Sophie duraksadı, uzaktan Lazy’ye bakıyordu. “Colt biraz fazla çekici olabilir ama bence ona bir şans vermelisin.”

“Colt’a bir şans veriyorum,” dedi. “Onu deniyorum, öyle değil mi?” diye sordu ve atın dizginlerini kanıt olarak havaya kaldırdı. Sophie kaşlarını çattı ve sonra bir iç çekti. “Ah, Tanrı aşkına, Case. Ben...”

“Haydi rahat koşuya çıkalım.”

“Ne?”

“Eğer onu yormazsak yürütmek ona çok iyi gelmeyecektir.”

“Casie...”

“Arkada kalmadığından emin olduğunu bilmeye ihtiyacım var,” dedi ve çenesini Cheaspeake’e doğru salladı. Kontrol için çenesinin altına sokulmuş bir zincir ile parlak yeşil bir dizgini vardı ama bu, eğer at çok isterse Casie’yi aşağı sürüklemeyeceği anlamına gelmiyordu.

“Tamam mı?”

Sophie isteksizce başını salladı. “Pekâlâ.”

Casie eve doğru baktı. Batıya bir milden daha az bir mesafedeydiler. “Yavaş gitmeye devam edelim,” dedi.

“Bana değil, şuradaki yabani çocuğa söyle,” dedi Sophie suçlarcasına ata bakarak. At iki kez başını bir yandan diğer yana çevirdi ve üst dudağını harika bir şey kokluyormuş gibi kıvırdı.

“Maddy kızmadı değil mi?” diye sordu Sophie ve herhangi bir kıışma işareti olup olmadığını kontrol etmek için bakışlarını kırsağın üzerine çevirdi.

“Olmamalı,” dedi Casie. “Çok yaşlandı ve kıışın tam ortasındayız.”

“Evet, pekâlâ, Noel ağacının etrafında edepsiz davranan bir kuzumuz var gibi görünüyor... Bazen hormonların tam da olması gerektiği gibi çalışmayı durdurmakta başarısız olduğunu unutuyoruz.”

“Hayat seni bazen aptal yerine koyar,” dedi Casie vederin bir nefes aldı. “Hazır mısın?”

“Eğer sen hazırsan.”

Casie bir kez başını salladı ve bacaklarını büktü. Maddy uzun adımlar atarak aheste aheste yürümeye başladı. Üç yaşında olan diğer at ise yürüyüşünü hızlandırmış ve uzun adımlar atmadan gitmeyi sürdürüyordu.

Omzunun üzerinden bakıp sesini yükselten Casie, “Ona biraz cesaret verebilir misin?” diye sordu.

Sophie doru atının ardında kalmıştı ve onu biraz itiyordu. Doru da başını kaldırıp adımlarını genişleterek hızla yürüdü. Sophie, doruyu dehledi ve dizginlerinin gevşek sonları ile kışına vurarak yanında gitti. Genç ve kendini beğenmiş Chesapeake bir kez sıçradı ve yumuşak bir adım attı. Hareket halinde bir şair gibiydi. Casie yanlarından pürüzsüzce geçerken onu seyredip gülümsedi fakat Maddy yalnızca başını sallıyor ve şaha kalkmak için güç toplarken titiz bir dikkat gösteriyordu. Bundan sonrası eve doğru hoyrat bir sürüştü. Kar ağır adımları ile etrafa saçılıyordu. Yoğun hava tıpkı kızgın bir ejderha gibi burun deliklerinden çıkıyordu. Casie’yi büyük bir neşe kaplamıştı. Kafasında dolanan tüm endişeler, atların âdeta uçan ayaklarının altında uçup gitmişti. Önlerinde son bir tepe uzanıyordu. Casie’nin ruhu, özgürlüğe benzer bir şey ile doldu. Nefes aldı ve arkadaşına döndü. “Seninle yarışacağım!” diye bağırdı.

“Dalga mı geçiyorsun?” diye sordu Sophie. Yanakları atı sürmenin heyecanı ile kızarmıştı.

“Korktun mu?” diye sordu Casie.

“Sen bilirsin!” diye bağırdı Sophie ve Tangles’ın dizginlerini biraz gevşetip atın sırtına uzandı.

“Ne yapabileceğini görelim,” dedi Casie ve kısarak tıpkı bir Amerikan bildircını gibi yanındaki atı zorlayarak yarışa başladı. Toprak tıpkı bir lokomotif gibi ayaklarının altından süratle geçti. Casie rüzgâra doğru sırtıttı. Ve sonra olan oldu. Tepenin zirvesinde bir kamyonet göründü.

Testesteron yüklü Chesapeake, kişnedi ve Casie’yi geriye doğru salladı. Casie dizginlerini bırakmayı denedi ancak o an olayın heyecanına kapılarak dizginin eline dolanmış olduğunu fark etmedi. Bir saniye sonra at, tepeye doğru dörtnala koşmaya başlamıştı ve sonra çılgınca geri doğru gittiği için çakılları da beraberinde sürükleyerek yola çıktı. Kamyonet durmak için frene asıldı ve at fırladı. Korku, kontrol edilemeyen bir yangın gibi Casie’yi sardı ve aniden eldiveninin teki elinden çıktı. Doru sonunda özgürdü, belini kavrayan terbiyecisini yola fırlatarak çılgınca sıçradı.

“Casie!” Sophie kısa bir süre sonra yanındaydı. “İyi misin?”

“İyiyim,” dedi Casie ve güçlkle ayağa kalkıp hayvanı kontrol etmek için ona döndü. “Maddy iyi mi?” diye soracaktı ki yaşlı kısrağın yolun diğer yanında sessizce durduğunu fark etmeden önce ona doğru koşan Colt’u gördü.

Colt yaklaştıkça yavaşladı fakat Casie, Colt’un yüzünün kızardığını ve ellerinin, yumruklar halinde bedeninin iki tarafında durduğunu görebiliyordu.

“Hey,” dedi Casie, ne yapacağını gerçekten bilmemesine rağmen.

“Beni öldürmeye mi çalışıyorsun?” Colt’un sesi alçaktı. Kirli sakallı çenesinde bir kas seğirdi.

Casie boğazını temizledi ve birkaç metre ötedeki aracına doğru baktı. Sürücü koltuğundan genç bir adam dışarı çıkıyordu.

“Misafirimizi arabana aldın, ha?” diye sordu ve olabildiğince gizli bir şekilde parmaklarını avuç içine kıvırdı. İzoleli eldivenler olsa da olmasa da Chesapeake’in naylon ağızlığı, elinin derisini biraz soymuştu.

Colt, Casie'nin sözlerini tamamen duymazdan geldi ve dişlerini gıcırdattı. "Yoksa sadece beni çıldırtmaya mı çalışıyorsun?"

"Benim suçum," dedi Sophie.

İkisi birlikte yavaşça Sophie'ye doğru döndü. Sophie Jaegar ne zamandan beri biri için suçu üstüne alıyordu? Sophie önce Casie'ye sonra da Colt'a doğru kaşlarını çattı. "Onu Maddy'nin yanında tutmam gerekiyordu."

Colt gözlerini kısıtı ve sonra koyu bakışlarını Casie'ye çevirdi.

"Ne yaptığına bir bak," dedi. Kıza doğru başını sallarken dudakları titriyordu. "Sophie'yi de bozdun."

"İyi misiniz?" diye sordu onlara doğru uzun adımlarla gelen genç adam.

"Tabii ki," diyerek ona doğru gülümsedi Casie. Genç adam uzun ve incedi. Düşük bel bir kot pantolon ve kapüşonlu bir svetşört giymişti.

"İyiyim." Yaralı elini tokalaşmak için uzattı. "Sen Lincoln olmalısın." Genç adam ona doğru göz kırptı, uzun kirpikleri metal grisi gözlerinin üzerine yavaşça uzanıyordu.

"Evet. Merhaba. Sen..." Bakışlarıyla Sophie'yi süzdü ve bir süre kalp atışıyla ona baktı, sonra dikkatini tekrar Casie'ye çevirdi.

"Sen Lazy Windmill'in sahibi misin?"

"Evet, o benim. Casie Carmichael," dedi fakat genç adam, çoktan tekrar Sophie'ye bakmaya başlamıştı. Bu biraz rahatsız ediciydi. Casie onun özellikle bir kış bebeği gibi kat kat giyindiğinde bir modele benzediğini filan düşünmemişti. Fakat Lincoln Alexander ondan çok küçüktü ve ayrıca Sophie'nin fuları ve şapkası arasında sadece on santimetre kadar bir alan görülüyordu. "O da Sophie Jaegar."

Lincoln, Sophie'ye doğru kaşlarını çattı, böylesi dikkatli bir incelemeden sonra Casie'nin beklediği kadar hevesli bir tepki değildi. "Merhaba," dedi. Sophie, Chasapeake'in onlara doğru gelişi izlemeden önce zar zor başını salladı.

“Onu yakalamayı denemeli miyiz yoksa doğru eve gideceğini mi düşürüyorsun?”

“Kısrakı takip edecek,” dedi Colt.

“Bence muhtemelen...” diye başladı Casie ama Colt sözünü kesti.

“Lincoln uzun bir uçuştan geldi.”

“Ah. Ben...”

“Belki ona işçi barakasını gösterebilirsin,” diyerek kaşlarını kaldırdı Casie, rahatsız olmuştu.

“Ben muhtemelen...” diye başladı Casie ama Colt tekrar konuştu. “Üşümüş olmalısın.”

“Ne?”

“Benim kamyonetimi al. Ben atlarla ilgileneceğim.”

“Ben yapabilirim...”

“Lütfen!” dedi Colt ama bu tek kelime, dişlerinin arasından oldukça sert bir şekilde çıkmıştı.

Casie, kaşlarını çatmamak için kendini zorladı ve sonunda razı geldi. “Pekâlâ,” dedi ve kamyonete doğru bir adım attı. Kalçası ak-sıyordu ama bunu görmezden geldi. “Detroit’ten geliyorsun öyle mi, Lincoln?”

“Evet.” Lincoln onunla birlikte geri dönerken arkasına bir bakış attı. “O civardan.”

“Peki seni buraya getiren şey ne?” Colt’un dört büyük tekerlekli aracına kendini iterken kalçası tekrar sızladı.

“İyi olduğuna emin misin?” diye sordu Lincoln ve yavaşça yolcu koltuğuna doğru kayd. Görünüşe göre beş metre uzunluğundaysanız ve damızlık bir at tarafından yola sürüklenmediyseniz önemli bir şey yoktu.

“Evet. Elbette.” Casie yan tarafa doğru biraz kıınıldı ve elindeki dizginini sallayarak doruyu yakalayan Colt’u izledi. “Her zaman bu

şekilde attan inirim,” diyerek gülümsedi fakat misafiri gülünseyerek karşılık vermedi. Casie boğazını temizledi. “İş için mi buradasın yoksa...”

Camdan dışarı bakarken Lincoln’ün kaşları aşağı indi. Colt sadece atın sırtında sallanıyordu, hareketleri tam bir kovboyun yaptığı türden düzgün hareketlerdi. “Biraz dışarıda vakit geçirmeye ihtiyacım vardı.”

“Öğrenci misin?” diye sordu Casie ve yaralı eline rağmen kamyoneti tersine çevirmeyi başardı.

“Evet. Şey... Hayır, artık değil.”

Casie devam etmesini bekleyerek başını salladı. Devam etmeyince de Lazy’nin sürüş yoluna geri sürdü ve kamyoneti vitese koyup yavaşça eve doğru döndü. Eskiden başarısız bir konuşmacı olduğunu düşünürdü fakat bu genç adam onu da geçmişti. Casie tepenin zirvesine baktı. Colt, Sophie ile konuşmak için başını çeviriyordu. Güneş tıpkı bir spot lambası gibi tepesine vuruyordu. Kanvas ceketinin yakası yukarı kalkıktı ve siyah saçlarının kıvrımlarına değiyordu. Elleri hareketsizdi ve bedeni yaşlı atın sırtında kusursuzca duruyordu. Casie karnında hafif bir ağrı hissetti. İltihap ya da üşütme miydi? Ayırt etmek imkânsızdı.

“Ya sen?” diye sordu Lincoln.

“Ne?” Casie bakışlarını neredeyse unuttuğu misafirine doğru çevirdi. Kaşları biraz derinleşmişti.

“Burada tek başına yaşıyorsun değil mi?”

“Hayır. Neden sordun?”

“Bir nedeni yok. Sadece...” Kamyoneti işçi barakasına çekerken Lincoln avluya bakındı.

“Tek bir kişi için çok fazla iş var gibi görünüyor.”

“Çok yardım alıyorum. Pekâlâ... Çantaların nerede?” diye sordu ve koltuğuna döndü.

“Sana kim yardım ediyor?” diye sordu Lincoln.

Casie dikkatini tekrar ona çevirdi, kasabadaki son zamanlarda yaşanan sorunları hatırlayınca sinirlendi.

“Biri Colt Dickenson,” dedi ve yola doğru başını salladı. Bir an onun varlığına teşekkür etti.

“Şu kovboy mu?”

“Evet,” dedi Casie. “PRCAA’de on üçüncü sırada.”

Tanrı aşkına! Neden bundan bahsetme ihtiyacı duymuştu? Emily gibi konuşmaya başlamıştı.

“Başka?”

“Civardaki birçok insan yardım ediyor.”

Lincoln Casie’ye baktı.

Casie biraz huzursuzlandı. “Etrafta dolandıkları zaman kim olduklarını asla bilmezsin.”

Lincoln kamyonetten dışarıyı yansıtan yan aynaya bakıyordu. Dikiz aynasından bakan Casie, Colt ve Sophie’nin sürüş yoluna henüz döndüklerini gördü. Chesapeake, Maddy’nin durgun halinin yanında sevinçten oynarken Jack uzun adımlarla koşuyordu.

“Buralarda yeni mi?”

Casie dikkatini aynadaki görüntülerden çekti.

“Efendim?”

“Senin için endişelenmiş gibi gözükiyordu.” Kaşlarını fırtına bulutu gözlerinin üzerine çekti.

“Biz...” Casie gözlerini kırptı. “Uzun zamandır arkadaşız.”

“Ah. Pekâlâ...” Lincoln hafifçe nefes verdi. “Sanırım bir süre uzanacağım,” dedi.

“Valiz getirdin değil mi?”

“Elbette,” dedi ve dışarı çıktı, silindir şekilli spor çantasını almak için oturduğu koltuğa uzandı. Çantası Em’in ballı ekmek somunuyla neredeyse aynı büyüklükteydi. Casie kaşlarını kaldırdı. “Ne kadar kalmayı planlıyorsun?”

“Noel boyunca.”

Casie tekrar çantaya baktı.

Lincoln gözlerini gizleyerek aşağı baktı. “Çok ağırlık alınadan seyahat etmeyi seviyorum.”

“Ah. Tabii ki,” dedi Casie ve sanki misafirleri her gün üzerlerindeki kıyafetten biraz fazlasıyla buraya geliyorlarmış gibi konuşmaya çalıştı. Ama çok inandırıcı olmadı. Sonata Detric yük katırı büyüklüğünde iki bavul, bir küçük el çantası ve bir Coach cüzdanı ile seyahat ediyordu.

Kısa bir süre sonra Casie Lincoln Alexander’a bir anahtar uzattı.

“Odan en sonda.”

Lincoln başını salladı pek umurunda değil gibi görünüyordu.

“Eğer herhangi bir şeye ihtiyacın olursa telefonun yanındaki numarayı arayabilirsin.”

“Tamam,” dedi genç adam ve arkasını döndü.

“Ayrıca, akşam yemeği birkaç saat içinde hazır olur.”

“Akşam yemeği mi?” Lincoln geri döndü. Yüzünde aç bir bakış vardı.

“Evet,” dedi Casie sinirleri biraz daha gerilmişti. “Hazır olduğunda sana haber verimiz...”

“Sen mi pişiriyorsun?”

“Hayır. Ben...” Casie başını salladı ve zorla gülmeye çalıştı. “Yemekleri ben hazırlıyor olsaydım buraya bir daha kimse gelmezdi.”

Lincoln bir süre onu izledi ve sonra başını salladı ve işçi barakasına doğru uzun ve çabuk adımlarla yürüdü.

Casie ardından kaşlarını çatı.

“Sorun ne?”

Casie, Colt’un sesiyle irkildi. Hâlâ Maddy’yi sürer gibi bacakları iki yana açıldı fakat genç at görünürde yoktu. Casie, Sophie’nin onu sürdüğünü ve Tangles’ı ahıra doğru götürdüğünü görmek için arkasına döndü.

“Case...” dedi Colt. Sesi alçak bir gürültü halinde çıktı. “Sorun ne?”

“Hiçbir şey.” Casie dikkatini Colt’un yüzüne verdi. Her zamanki

kendinden emin gülüşünden çok farklı görünüyordu. Ama çekiciliğinden bir şey kaybetmemişti. Yalnızca daha yaşlı, daha olgun gözü-küyordu. “O sadece biraz...” Bakışlarını işçi barakasına henüz girip gözden kaybolan misafirlerine çevirirken konuşmayı kesti.

“Sana da biraz tuhaf gelmedi mi?”

“Tuhaf mı? Ne demek istiyorsun?”

Casie, Colt’a baktı. Stetson’ının kenarının altında duran gözleri kısılmış, koyu renk kaşları aşağı inmişti.

“Hiçbir şey,” dedi Casie ama Colt bırakmadı.

“Nasıl tuhaf?”

Casie başını salladı. “Boş ver. Kasabadaki sorun beni biraz gerdi sanırım.”

“Onun bir hırsız olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Hayır! Öyle söylemedim. O sadece...” Casie kendini gülmeye zorladı. “Bir sürü soru sordu.”

“Ne hakkında?”

Casie konuklarını karalamamalıydı. Tamam, teknik olarak belki *kimseyi* karalamamalıydı, ama... “Çiftliktekiler hakkında.”

Colt işçi barakasına doğru baktı ve sonra duyulmayan bir sese doğru başını salladı.

“Bu gece burada kalıyorum.”

“Ne?”

“Bu gece.” Bakışları bir balık kartalının bakışları kadar sabitti.

“Kalamazsın. Fazladan...”

“Bu tartışmaya açık bir konu değil,” dedi Colt ve John Wayne’in salyalarını akıtan gösterişli bir manevra ile Maddy’nin etrafında döndü.

Bölüm 9

Akşam işleri bitene kadar Emily akşam yemeği hazırlıklarıyla meşgul oldu. Colt botlarını girişte çıkarırken Willie Nelson'ın en iyi şarkılarından birini ahenksiz bir şekilde mırıldanıyordu. Ceketini eski gardırobun içindeki askıya asarak mutfağa girdiğinde Emily'yi bir yandan gönülsüzce tencerenin içindeki malzemeleri karıştırıp bir yandan da camdan açık araziye doğru bakarken gördü. Buzdolabının üzerindeki cızırtılı radyodan Willie, kovboylar ve kahramanlarla ilgili bir şarkı mırıldanıyordu.

“Ne...” diye konuşmaya başladı Colt ancak Emily birden çılgık attı ve ona doğru döndü.

Colt şaşkınlıkla geri sıçradı. “Şunu yapmayı keser misin!”

“Tanrı aşkına. Sen...” Emily ona doğru baktı. “Zil filan mı tak-tın!”

Colt sırtıttı, kalp atışları azalmıştı. “Sen ne sanmıştın?”

“Hiçbir şey.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Colt ve tencerenin içine baktı.

“Çünkü su karıştırıyor gibi görünüyorsun.”

Casie rüyadan uyanmış gibi göz kırptı. “Su değil.”

“Su gibi görünüyor.”

“Çorba.”

“Tuzlu su mu?”

“Hayır. O...” Emily tek elini ona doğru salladı. “Neden patates-

leri temizlemiyorsun?”

Colt kıkırdadı. “Çünkü ne kadar patatese ihtiyacın olduğunu bilmiyorum.”

Emily aceleyle buzdolabına doğru gitti, önüne gelen malzemeleri rasgele aldı. “Sen sadece başla. Ben sana ne zaman duracağını söyleyeceğim.”

Colt sessizce Emily’yi izledi. Bu evdeki kafa karıştıran kadınlar arasında o genelde Colt’u en iyi anlayan kişiydi. “Sen iyi misin?”

“Elbette iyiyim. Yeni müşterimize ne oldu?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Misafirimiz. Lincoln Alexander. Havaalanında görülmedi mi yoksa?” diye sordu tam o sırada Lumpkin oturma odasından içeri girdi.

Arka ayaklarının etrafına bir çocuk bezi ilişmişti. Kuyruğu çoktan neşeyle sallanmaya başlamış, yününün içine bir delik açıyordu.

“Gerçekten mi?” diye sordu alakasız bir tarafa bakarak.

Emily omuzlarını silkti. “Bu *senin* fikrindi. Alexander’dan nasıl?”

“Birkaç saat önce işçi barakasına bıraktım.” Colt üst çekmecedен sert kıllı bir fırça buldu ve koyu kabuklu patateslerle dolu kâseyi önüne çekti. “Unutacağımı mı düşündün?”

“Sen biraz yaşlısın,” dedi Emily ve başını patateslere doğru sallayıp “Onları küp şeklinde doğrayabilir misin bir de?” dedi.

“Bana hakaret etmeyeceksen doğrarım.”

“Bu bir hakaret değildi,” dedi Emily ve kaşlarını çatı.

“Yaşlılığı severim. Hep sevmişimdir.”

“Bu beni neden daha iyi hissettirmiyor?”

“Bilmiyorum,” dedi Emily ve pencere pervazından yetişen üzüm asmasının yapraklarından birkaç tane koparıp onları çorbanın içine attı. “Nasıl biri?”

“Kim?”

“Tanrı aşkına, Dickenson. Bunuyor musun?”

“Beni dinle, küçük hanım...” dedi Colt.

Emily ona doğru döndü, suçlu gibi bakıyordu ve Colt yüzüne püskürteç ile su fışkırttı.

Geriye sıçrayan Emily korkmuş bir tavuk gibi cıyakladı ve kıkırdadı. “Benimle uğraşma,”

“Beni ıslattın.”

“Hadi canım,” dedi Colt. “Kaç tane patates lazım?”

“Bana yeni çocuktan bahsedene kadar söylemeyeceğim. Sinirli mi, sıkıcı mı, komik mi yoksa sersem mi?”

“Onu dokuz cüceden biri gibi anlattın.”

“Yedi tane cüce vardı... Acele eder misin biraz?” diye sordu Emily, Colt’un kolunu patateslere doğru iterek. Colt ilk patatesi eline aldı.

“Bunu bir düşün,” dedi Emily, sol eliyle krema eklerken sağ eliyle de karıştırıyordu. Mis kokulu buhar havaya yayılmaya başlamıştı. Emily Kane, Colt’un şu ana dek tanıdığı suyu güzel kokutabilen tek kişiydi. “Sonata, mesela...”

“Sadece yemek yiyen şeyleri mi yiyor?”

Emily biraz sırtıttı ve sonra sert bir şekilde kendini düzeltti. “Veganlarda bir tuhafılık yok.”

“Anormal olmaları dışında.”

“Ve onlara yemek yapmanın imkânsız olması dışında.”

Colt kıkırdadı. “Sonata nasıl?”

“Ona bakabilirsin ve...” Emily tekrar camdan dışarı bakıp başını salladı. “Vegan olsun ya da olmasın yine de yarım akıllı bir kadın.”

“Oldukça zayıf.”

“Bu... Pekâlâ, tamam,” dedi ve cennet gibi kokan zararsız sosa doğ-u kaşlarını çattı. “Zayıf. Ama Casie de öyle ve Casie yiyebiliyor.”

“Dalga mı geçiyorsun?”

“Pekâlâ, *senin* kadar yemiyor. Ama...” Emily yüzünü ekşitti. “Başka hiçbir varlık çizim amaçlı kullanılmaz.”

“Yani şimdi ben yaşlı ve şişmanım öyle mi?”

“Şişman değil,” dedi Emily ve tahta kaşığı ona doğru kaldırdı. “Henüz.”

“Bazen neden sana yardım ettiğimi merak ediyorum.”

“Sanırım tarçınlı çöreklerim yüzünden.”

“Kolay ikna oluyorum,” diyerek iç çekti Colt ve Emily kahkahayla güldü. Mutfağın sıcaklığı boyunca yayılan hoş, rahatlatmış bir sestti bu. Ah, Emily’nin sınırları belirli inatçı görüşleri vardı ama nazikti. Bunu duymak şaşırtabilir ancak Emily *her zaman* nazik olmuştu. Fakat önceleri üzerinde hep kırılgan bir ketumluk vardı, her şeye karşı çokbilmiş bir savunmacılık ama hepsi zamanla yok olmuştu.

“Yani misafir...” dedi Emily onu tekrar konuya çevirerek.

“Genç biri. En azından benim cimri standartlarıma göre. Belki 18 yaşında. Uzun. Sıksa.”

“Çekici mi?”

“Eğer beni burada tutup patatesleri temizletip bu sırada da genç erkeklerden konuşacaksak bu önlüğü çıkarmak zorunda kalacağım.”

“Aç gibi gözüküyor muydu?”

“Evet,” dedi Colt ve temizlemekte olduğu patatese bakıp kaşlarını çattı. “Biraz öyleydi.”

“Bu da ne demek?”

Colt tekrar kendine gelerek kıkırdadı. “Bunu soran tek kişisin.”

“Evet, bunu hayatın anlamını tartışıyormuşuz gibi mesele yap-

cağını düşünmemiştim.” Emily patateslerin yanında büyüyen yumrulara bakmayı sürdürdü. “Bir tane daha olmalı.”

Colt sonuncuyu da temizledi ve ahşap kesme tahtasına doğru hareket etti. İki santimetre kalınlığında, yüzlerce kesik ile çizilmiş ve arkadaki otlaktaki bodur meşe ağacından kesilmiş gibi gözükiyordu.

“Aç çocukla ilgili bir şeyler daha söyle bana,” dedi Emily.

Colt omuzlarını silkti, Casie’nin sözlerini hatırlayınca boğazında küçük bir parça hissetti.

“Henüz ne düşüneceğimden emin değilim,” dedi. Emily’nin gözünü boş yere boyamak istemiyordu fakat duygularını saklamaktan çok daha iyi bir şey bulmalıydı. “Sessiz biri.”

“Sophie de sessiz,” dedi Emily. “Bu onun bir seri katil filan olduğu anlamına gelmiyor. Elbette...” Emily gözlerini kıstı ve olasılıkları gözden geçiriyormuş gibi orta mesafede bir noktaya baktı. Colt sırtıttı. “Sophie’nin birden çok kişiyi öldürdüğünden şüpheleniyorum,” dedi.

“Haklısın. Hâlâ genç,” dedi.

“Hepsini ortadan kaldırması zaman alır ve...”

O sırada kapı açıldı. Suçlulukla birbirlerine baktılar ve kısa bir süre sonra Sophie mutfığa girdi.

“Akşam yemeği ne zaman?”

“Em’e sor,” dedi Colt, sırtmamaya çalışarak.

Emily, Sophie’nin arkasından baktı. “Hoş görünüyorsun,” dedi. Ses tonu masumdu, Sophie’yi hemen şüpheye düşürdü.

“Neler oluyor?”

“Hiçbir şey,” dedi Emily. “Casie nerede?”

“Birkaç dakika içinde burada olur.” Sophie’nin ses tonu hâlâ tedbirliydi ama ocağa doğru hareket etti, Utopia kokusu kolaylıkla dikkatini dağıttı.

“Eğer sen de masayı kurarsan akşam yemeği çabucak hazır olabilir,” dedi Emily. Sophie geniş mutfağın doğuya bakan duvarını kaplayan dolaba doğru hareket etti. Pekâlâ... dolap uzun süredir unutulmuş bir ahırdan çıkarılan ve yıllarca çürümeye terk edilmiş eski bir dolap için kibar bir benzetmeydi. Eğik duruşuna ve çatlak boyasına rağmen Emily onu tıpkı bir çocuk gibi seviyordu. Ya da belki de bu özellikleri onu alımlı yapıyordu. Colt *onda* ne gördüğünü merak etti.

“Kaç kişiyiz?” diye sordu Sophie.

Ön kapı açılıp kapandı.

“Case?” diye seslendi Emily sesini yükselterek.

“Evet?”

“Botlarını çıkarmadıysan Max ve Sonata’nın akşam yemeğine gelip gelmeyeceklerini sorabilir misin?”

“Elbette.”

“Bir de onlara yarım saate kadar hazır olacağını söyle.”

“Pekâlâ,” dedi Casie ve dışarı doğru yol aldı.

“Yani herkes yiyor mu?” diye sordu Sophie.

“Bildiğim kadarıyla evet.”

“Bu da sekiz kişi yapar.”

“Colt’u iki kişi saymadığın sürece evet.”

“Büyük bir nefsim var,” dedi Colt.

Emily somurttu. Sophie parlak, birbiriyle uymayan tabakları masanın etrafına dizerken Colt’u görmezden geldi.

“Kabukları üzerinde kalsın istemiştin değil mi?” diye sordu Colt.

“Evet. En çok besin orada.”

“Neredeyse hiç yok demek yani,” dedi Sophie.

“Bu, marketten alınan patatesler için geçerli olabilir ama bunlar Lazy Patatesleri. Sevgiyle ekildi ve şefkatle yetiştirildi.”

Ön kapı açılıp kapandı.

“Patateslerin onlar hakkında ne düşündüğünü gerçekte önemsediklerini sanmıyorum,” dedi Sophie, dolabın en üst rafından bardakları alırken.

“Belki de onları bu kadar lezzetli yapan sığır gübresidir.”

“Bunu bir satış özelliği olarak kullanmayalım,” dedi Casie ve mutfağa geçti. Yanakları ve burnunun ucu soğuktan pembeleşmişti. Elleri ovuşturdu. Acımışlar mıydı? Colt sessizce inceleyerek onu seyretti. “Buradan güzel kokular geliyor. Ne yapabilirim?” diye sordu ve biraz sonra Colt, Casie’nin sağ bacağına rahatlatıcı dokunuş yaptı.

“Otur,” diye emretti. Sesi beklediğinden biraz daha sert çıkmıştı. Mutfak sessizleşti. Üç çift kadın sorgularcasına Colt’a döndü.

“Bebek uyandı,” diye açıklamada bulundu Colt zayıf bir sesle, oturma odasında uyanan Bliss’in sesini duymuştu.

“Biri ona bakmalı,” dedi aceleyle.

“Neler oluyor?” diye sordu Emily.

Aslında iyi bir soru olmasına rağmen Colt duymazdan geldi. Sonuçta Casie ona hayatında ihtiyacı olmadığını açıkça belirtmişti. Kahretsin öyleyse neden hâlâ buradaydı?

Bliss, Colt’a göz kırptı ve dişsiz ağzıyla gülümsedi. Kalbinin ortasında bir yer acıdı. Belki de bu yüzden her sabah şafak söker sökmez buraya geldiğini düşündü ve ona uzanarak bebeği kaldırıp omzuna koydu. Eğer adam gibi bir adam olmasaydı sallanan sandalyede oturup ruhunu ısıtan bu küçük şey ile dünya sorunlarından konuşurdu. Bu durumun ironisi Bliss’i mutfağa Casie’nin kesme tahtasında yerini aldığı noktaya geri taşıırken üzerinden kaybolmadı...

Bir elini kıpırdatmadan bebeğin omzuna yerleştirdi ve Casie’nin arkasından dik dik baktı. “Bu benim işimdi.” Ses tonunun artık eskisi kadar neşeli olmadığını fark etti.

“Patatesleri temizlediğinden beri ne kadar zaman geçti?” diye sordu Emily.

“Bir saat kadar önce,” dedi Colt.

Casie çenesini sıkı ve hiçbir şey söylemedi.

“Bir saat önce ne oldu?”

“Ona sen mi söylersin?” dedi Colt.

“Ben bir yetişkinim bunu biliyorsun,” dedi Casie. Gevşek ses tonu Casie’nin kelimelerini biraz yalancı çıkarıyordu.

“Öyleyse otur ve bir yetişkin gibi davran.”

Kızların ikisi de şimdi onlara bakıyordu.

“Neler oluyor?” diye sordu Emily.

“Dickenson inatlaşıyor. Olan biten bu,” dedi Casie.

“Ben mi?” diyerek karşı çıktı Colt ve içini saran koruma içgüdüsüne kızdı.

“Tabak çanakdan bahset.”

“Birisi bana neler olduğunu anlatacak mı?”

“Hiçbir şey ol...” diye başladı Casie fakat Sophie sözünü kesti.

“Ah, aman tanrım! Neden siz ikiniz...”

Casie kendine hâkim oldu, iç çekti ve diğer yöne doğru bakmaya başladı.

“Casie attan düştü.”

“Ne? Hayır!” dedi Emily, ellerini yakındaki havluya silerek. “Nasıl? İyi misin? Otur şöyle.”

“Önemli bir şey değil,” dedi Casie. “Ben...”

“Otur!” diye tekrarlardı Emily ve kendine bir sandalye çekti.

Colt sırtıtmamak için kendini tuttu.

“Burası aslında benim evim biliyorsun değil mi?” diye sordu Casie.

Colt keyfini kaçırmak zorunda kaldı.

“Kesinlikle,” dedi Emily, otoriter bir şekilde başını sallayarak. “Eğer ciddi şekilde yaralansaydın ne olacaktı sence?”

“Önemli olan şu ki *yaralanmadım...*”

“Peki ya çiftliği kaybetseydin?” Emily’nin gözleri ağlayacakmış gibi bir endişeyle açıldı. “Bliss’e ne oldu?”

Her şey durdu. Casie suçlu bir şekilde sandalyeye çöktü.

“Konuş benimle!” dedi Emily ve Colt’a bakıp Bliss’i Casie’nin kucağına koymadan önce onu Colt’un kollarından aldı. Casie bebeği göğsüne bastırdı. İkisinin bu halinde nefes kesen bir şey vardı... Hüzünlü *mocha* rengi surat diğerinin şeftali rengi yüzüyle yan yanaydı.

Cassandra May Carmichael dünyadaki en güzel kadın *değildi*. Beyninin sol kısmında bir yerlerde Colt muhtemelen bunu biliyordu ama yumru dizleri ve pembe yanaklarıyla Bayan Littleman’ın kara tahtasının önünde dikilirken onu ilk gördüğü andan beri Casie onu kendine çekiyordu. Kısa, karamel rengi örgü saçları kulaklarının iki yanına sarkıyordu ve gözleri o kadar yuvarlak ve maviydi ki Colt onun öğle yemeği çantasına çekirge koymak için açıklanamaz bir istek duymuştu. Aşk anlaşılması güç bir şey, diye düşündü Colt ve bu canlı eklem bacaklıları mantıksız bir şekilde özledi.

“Sophie’nin kızak çekmesi için Evie’yi eğittiğini biliyor muydun?” diye sordu Casie ümitsizce konuyu değiştirmeye çalışırken.

“Soph atlar sözkonusu olduğunda tıpkı bir sihirbaz gibi,” dedi Emily, sesi duyusuzdu.

“Ama sen de öylesin. Nasıl düştün?”

“*Düşmedim.*” Casie’nin sesi bir yandan Colt’a bakıp diğer yandan bebeğin gösterişsiz patikleriyle oynarken savunmacı çıktı. Colt hâlâ sinirlerini bozuyordu. Yirmi yıldır birbirlerini tanıyorlardı. On iki yıl aynı okula gitmişlerdi. Yeni ayın altında Grady’nin otağında ilk kez öpüşmüşlerdi. Bu anı *Colt’u* biraz huzursuz etti. Pişmanlık duyduğu için değil. Kahretsin ki değil! Her gün o andan beri onu neden öpmediği için pişmanlık duyuyordu. Onu aklından çıkarmak için yaptığı tüm aptalca şeylerden pişmanlık duydu. Elbette Casie onun için fazla iyiydi. Fakat muhtemelen *herhangi* bir adam için faz-

lasıyla iyiydi. Neden hayatının geri kalanında o kahrolası çekirgeleri telafi etmeye çalışarak geçirecek şanslı kişi o olmasındı?

Emily kurabiyeleri firma koyarken başını salladı. “Yani Sophie yalan mı söylüyor?” diye sordu ve Colt’u biraz güçlkle konuya çekti.

“Sen attan düşmedin mi?”

Bu tuhaf bir fikirdi. Sophie atlar kötüye kullanılmadıkça nadiren böyle şeyler uydururdu.

“Maddy’yi sürüyordum, bilirsin çok ciddi olamaz,” dedi Casie. Söylediği söz tam anlamıyla saçmalıktı çünkü zaman göstermişti ki *hangi* attan düşerseniz düşün uzun ömürlü olmanıza iyi gelmezdi.

“Chesapeake’i yönlendirirken,” diye ekledi Colt. Casie etrafındayken neden on iki yaşında geveze bir çocuk gibi davrandığını bilmiyordu.

“Sen şu deli atı mı sürüyordun?” diye sordu Emily.

“O deli değil. Üç yaşında bir at kadar iyi bir zekâsı var. Sadece o...”

“Bir *at!* Seni öldürmemeliydi!” Emily, Colt’a baktı. “Onun bunu yapmasına nasıl izin verirsin?”

Colt gözlerini kırttı fakat kısa bir süre içinde bunun ona geri döneneğini bilmeliydi. “Eğer kendini Jim Shoulders sandıysa bu benim suçum değil,” dedi

Hepsi birlikte sessizlik içinde ona baktı. “Rodeo’nun Babe Ruth’u,” diye ekledi Colt öfkeyle. Görünen o ki, Willie Nelson’ın aksine, *onların* kahramanları her zaman kovboy *değildi*.

Emily ters ters bakındı.

“Ee...” dedi Colt süklüm püklüm Sophie’ye bakıp sırtıtırken.

“Evie’yi eğitiyorsun hah, öyle mi?”

Tekrar bir sessizlik oldu ve sonra Casie yüzünü Bliss’in tombul koluna gömdü ve Colt’un kaçamak manevralarına kıkırdadı. Emily başını salladı.

Max ve Sonata, hoş kokulu mutfığa girene kadar, Sophie yoldaki sahneyi tekrar canlandırdı ve Emily kahkahalarla güldü.

“Çok mu erken geldik?” diye sordu Max.

“Hayır, tam zamanında geldiniz,” diyen Emily tam o sırada fırından masaya doğru bir tepsi taşıyordu.

“Bu iyi, çünkü S. açlıktan ölüyor,” dedi Max. Sonata gözlerini devirdi ve Max güldü. “Yemekte ne var?”

“Burgonya kremalı sosu.” Emily tavayı kaldırdı ve Max’e bir kaşık uzattı. “Denemek ister misiniz?”

“Denemem gerekiyorsa,” dedi Max ve kadifemsi karışımı tattı. “Yaşasın!” ağzından çıkan tek yorum bu oldu.

Emily gülümsedi ve küçük bir yudum alan Sonata’ya temiz bir kaşık uzattı.

Ön kapı tekrar açılıp kapandı, üçüncü misafirlerinin gelişini işaret ediyordu.

“Çok tuzlu mu olmuş?” diye sordu Em bakışlarını Max’den Sonata’ya çevirirken.

“Çok tuzlu olması sorun değil,” dedi Max.

“Şişmanlatmasının dışında,” dedi Sonata.

“Lazy’de böyle bir şey olmaz,” diyerek onu temin etti Emily.

“Gerçekten mi?”

“İnan bana,” diye ekledi Emily. “Eğer olsaydı, Bay Dickenson bir ahır kadar büyük olurdu.”

Colt tek kaşını kaldırdı ve ona benimle uğraşma bakışını attı.

Emily sırtıttı. “En çekici at binicisi olmak yerine...”

Tam o sırada Lincoln Alexander mutfığa girdi. Emily selam vermek için gülen yüzünü ona doğru çevirdi fakat gözleri büyüdü ve tepsi parmaklarından arasından kayıp muşambanın üzerine düştü.

Bölüm 10

“Pekâlâ, *seni* Lazy Windmill’e getiren şey ne Lincoln?” diye sordu Max. Emily’nin tabiriyle, tembel lazanyayı Sonata dışında herkes yiyip bitirmiş ve beğenmişti. Tatlı yeni servis edilmişti. Erikli elmalı turtanın kokusu bir aşçılık büyüğü gibi havaya yayıldı. Pütürlü ve alacalı tatlı ev yapımıydı fakat her bir servis kendi *muffin* kalıbı içinde pişirilmiş ve Bo’nun olağanüstü zengin kremasıyla kaplanmıştı. Tadı görüldüğünden daha da iyiydi.

Genç adam. Lazy’nin yıpranmış mutfak masasının etrafına toplanmış kalabalığa baktı. Kış soğuşunu aratmayan gözlerini kırtptı. Lincoln yemek boyunca neredeyse tamamen sessizdi. Emily de neredeyse suskundu. Bu da neydi şimdi? Bu soru Casie’yi rahatsız etti. Emily normalde mina kuşu kadar konuşkandı. Eskiden söylediklerinin yarısı yalan çıkardı ama bu onu yemek zamanı sohbetlerine katılmaktan alıkoymazdı. Lincoln Alexander omuzlarını silktilti. “Biraz düşünmeye ihtiyacım var,” dedi sonunda, sesi alçaktı, sol yumruğu boş tabağının yanında gergin duruyordu.

“Öyle mi?” Max tatlısına bir kaşık daha daldırmadan önce ona baktı. “Ne hakkında?”

Genç adamın kaşları indi ve bir anlığına cevap veremeyecek gibi görüldü ama sonunda sosyal beklentiler ya da eşit derecede kuvvetli bir güç onu konuşmaya itti.

“Bir şey üzerinde çalışıyorum.”

Kimse konuşmadı. Tüm gözler onun üzerindeydi, bir açıklama

bekliyorlardı. Bakışları bir anlığına sol tarafa kaydı fakat kimsenin gözleriyle buluşmadı. “Ben bir sanatçıyım. Bir tür,” dedi.

“Bir tür?” Max’in sesi meraklıydı.

“Ne tür bir sanatçı?” diye sordu Sonata.

“Metal.”

Oda tekrar sessizliğe gömüldü, bir tek Max’in kaşığı kâsesine vuruyordu. “Bir heykeltıraş mısın?”

“Sanırım öyle diyebilirsiniz.”

Casie üzerinde Colt’un bakışlarını hissetti fakat ona dönüp bakmadı. Çocuğun onu korkutmasına izin verdiği için tam bir ahmak gibi hissediyordu. Şimdi tüm gece Colt’u eve gitmesi için ikna etmeye çalışmaya vakit harcayacaktı çünkü kendi kanepesinde uyumasına izin veremezdi. Lanet olsun, ya elbiseleriyle uyumak istemezse ne olacaktı? Midesi ters döndü. Belki de üşütmüştü. “Eserinize biçim mi veriyorsunuz yoksa sanat yapmayı mı tercih ediyorsunuz?” diye sordu Sonata.

Lincoln bir kez daha omuzlarını silkti. Hareketi sertti. “Her şeyden biraz.”

Oda sessizleşmişti, ona bakan herkes bir şeyler düşünüyordu. Sadece Emily arkasına döndü.

“Pekâlâ...” dedi Max sandalyesinin arkasına yaslanarak, tatlı çoktan bitmişti.

“Kahvaltı saat kaçta?”

“Max!” diye bağırdı Sonata.

“Ne?” diyerek ona döndü Max, ikisi de kırgın ve şaşkıındı.

“Sadece merak ediyorum.”

“Daha masadan kalkmadık bile.”

“Saat sekizde,” dedi Emily ve Colt’un omzunda uyuyan Bliss’in başının üzerinden saygıyla elini uzattı.

Casie onu izledi. Bütün yemek boyunca yalnızca sessiz kalmamış aynı zamanda tüm espri yeteneği de yok olmuştu.

“Öyleyse bu bir buluşma,” dedi Max ve Emily’ye göz kırptı. Emily fark etmiş gibi bile gözüküyordu. “Sabırsızla bekleyeceğim.”

“Bu turtayı eritene kadar bekleyeceksin,” dedi Sonata ve ayağa kalktı, el değmemiş tatlısı öylece duruyordu.

“En yakın spor salonu nerede bilen var mı?”

“Spor salonu mu?” diye sordu Colt, o da ayağa kalkmıştı, sağ eli bebeğin sırtında sabit ve büyük duruyordu.

“Son moda olmasına gerek yok,” dedi Sonata. “Bir Stair-Master ya da yüksüz ağırlık birkaç gün idare eder.” Casie huzursuzca yer değiştirdi. Lazy’nin beş yıldızlı bir otel olmasını beklememişti ama misafirlerinden biri ondan yapamayacağı ya da tedarik edemeyeceği bir şey istediğinde kendini tuhaf bir şekilde suçlu hissediyordu. Ancak Colt tamamen başka düşüncedeydi. Omuzlarını silktiler ve sonra hayranlıkla bebeğin sırtını okşadı. Bliss uykusunda iç çekti, erik dudakları birbirinden ayrıldı ve yumuşak pazen tişörtünün üzerine yayıldı.

“İşçi barakasının ardında güzel tepeler var,” dedi.

Sonata gülümsedi. “Korkarım bu kaloriler yağa dönüşmeden *bu gece* bir şeyler yapmam gerek.”

Colt başını biraz eğdi, dudakları haylaz bir gülüş ile kıpırdadı. “Yedinci sınıf fen bilgisi öğretmenime göre, bu tepeler birkaç milyon yıldır orada. Şu anda da orada olduklarını düşünmeliyim.”

Sonata kusursuzca taranmış kaşlarını Colt’a doğru kaldırdı. “Dışarısı karanlık.”

Colt’un sırtışı bir çentiğe dönüştü. “Yeni düşmüş karın içinde ay olmadan,” dedi.

“Dalga geçiyorsun değil mi?”

“Buradan elli kilometre uzaklığa kadar bir spor salonu yok,” diyerek onayladı Colt.

Sonata bir an onu sessizce inceleyerek tek kaşını kaldırdı.

“Öyleyse sen nasıl bu kadar form da kalıyorsun?”

Oda sessizleşti. Casie çenesinde bir kasın seğirdiğini hissetti fakat muhtemelen sorusunun uygunsuzluğunu fark eden Sonata bakışlarını Dickenson’dan çekti ve Casie’ye doğru döndü.

“Tabii ki de çalışmanız gerek,” dedi.

“Case tıpkı bir yük katırı gibi çalışır,” dedi Colt. “Son zamanlarda attan düşüp bir çift bacağını kırmasına aldırış etmeyin.”

“Ne?” dedi Sonata fakat Casie çaresizce onlara yol gösterdi.

“Ne yazık ki, ne yazık ki düzenli egzersiz için çok fazla vaktimiz yok,” dedi.

“Ama burada istiflenmesi gereken üç yüz saman balyası yapıyoruz,” diye ekledi Sophie.

Hepsi birden ona döndüler.

“Ben sadece...”

“Saman balyaları mı?” diye tekrarladı Sonata.

Max bakışlarını Emily’ye çevirdi fakat Emily bu gece kimsenin dikkatini çekmiyordu. “Bu balyalar nereye gidiyor?”

“Bu sizin endişe duymanız gereken bir şey değil,” dedi Casie.

“Ben sadece kullanabileceğiniz bir spor salonumuz olmadığı için üzgünüm.”

“Sorun değil,” dedi Max. “Çiftlikte biraz kalori yakabiliriz gibi duruyor. Balyalar ne kadar ağırlıkta?”

Colt omuzlarını silkti. “22 kilo. Belki de 30.”

“30 kilogramlık bir sırt çalışma aleti gibi düşünebilirsin, S.,” diyerek sırttı Max.

Sonata güçlükle çenesini kaldırdı. Beyaz buluzu özel dikilmiş ve ütülenmişti, kumaş pantolonu pililiydi. “Kulağa iyi geliyor,” dedi.

Max’in kaşları saç diplerine kadar kalktı ve Sonata gülümsedi.

“Buraya bir çiftlik deneyimi yaşamak için geldik öyle değil mi?”

“Ah, hayır,” dedi Casie ve sinirle ayağa kalktı. İhtiyacı olan son şey gecenin bir yarısı sırtları ağrıdığından ondan tıbbi yardım için yalvaran misafirlerdi.

“Buna gerek yok.”

Sonata, Casie’ye doğru döndü. Omurgası T-cetveli gibi düzdü. “Max bu tatilin her şey dahil olduğuna dair bana garanti vermişti,” dedi.

“Sana balya taşıtmayacağım,” dedi Sonata’ya nişanlısı.

“Christian Dior’larını mahvedersin.”

Sonata başını kaldırdı. “Nike’larımı giyerim diye düşünmüştüm.” Max kıkırdadı. “GPS’i kontrol edeceğim. Belki Rapid City’de tüm gece açık olan bir spor salonu vardır,” dedi.

“Gerek yok,” dedi Sonata.

“Bence bu harika bir fikir.”

İkisi de uzunca bir süre birbirine baktı...

“Pekâlâ,” dedi Max, aniden ayağa kalkarak. “Ben içerideyim.”

Sonata gülümsedi. “Ne giyelim?”

“Gerçekten,” dedi Casie tekrar. “Balyaları sabaha kadar yapmamıza gerek yok.”

“Neden bekleyelim?” diye sordu Sonata.

“Dinle,” dedi Max, kendini beğenmiş bir şekilde bakarak. “Balya atan küçük Bayan New York City’yi görmek için iyi para veririm.”

“Dürüst olmak gerekirse...” diye başladı Casie ama Colt ayağa kalktı.

“Eğer yardım etmeye hazırlarsa, işi bu gece yapmak güzel olur. Böylece Ty yarın sabah uyuyabilir.”

Casie kaşlarını çattı. Ty akşam işlerinden hemen sonra İngilizce ödevini bitirmek için ayrılmıştı; Em’in lazanyasını yarıda bıraktığına göre önemli olmalıydı.

“Buyurun gidelim.” Max bir an bakışlarını Emily’ye çevirdi.

“Akşam yemeği için teşekkürler. Harikaydı.”

“Ben de güzel buldum,” dedi Sonata fakat bakışları bir an Colt’a döndü.

Lincoln ayağa kalkmıştı.

“Kahvaltıdan önce ihtiyacın olan bir şey var mı?” diye sordu Emily, genç adam kapıya doğru yürürken.

“Hayır.” Ayaklarını sürüyerek diğerlerinin yanından geçerken ağzından çıkan kelime zar zor duyuluyordu. Başlıklı svetsörtünü gi-rişten alıp takarak, karanlığa doğru tek başına yürüdü ve ardından kapıyı kapattı.

“Büyük bir konuşmacı değil,” dedi Max ve ellerini ovuşturdu.

“Pekâlâ üzerimizi değiştirdikten sonra seninle tekrar burada buluşalım mı?”

“Bu gerçekten kirli bir iş,” dedi Casie. “Ve zor. Yapmak istemezsiniz...”

“Ah, ama Max istiyor,” dedi Sonata. Gözlerinde agresif bir ışık vardı. “Ve ben de,” dedi.

Casie bir tartışma daha bekledi ama ilk konuşan Colt oldu.

“Eldivenleriniz var mı?”

“Elbette.”

“Eğer onları balyalar için kullanırsanız, bir daha asla giyemezsiniz,” diye uyardı Sophie, tezgâhın üzerine bir yığın bulaşık daha koyarken.

Kuşkuyla ona baktılar.

“Balyalar sıkışmış oluyor,” diye açıkladı Soph.

“Biz eldiven verimiz,” dedi Colt.

“Peki öyleyse,” dedi Max ve bir elini kaldırarak Sonata’ya kapıyı işaret etti.

Mutfak sessizleşti.

“Pekâlâ,” dedi Colt. “Bu hoş.”

“Sen ne düşünüyorsun?” diye sordu Casie. Casie etrafını sardı, sinirleri yükseliyordu.

Emily, Bliss’i kollarından alırken Colt kaşlarını çatı. “Taşımamız gereken sekiz ton balyamız olduğunu ve şu bacağına serbest bırakman gerektiğini düşünüyorum.”

Uzun, sıcak bir banyonun hayalini kurmasına rağmen “Bacağıma iyi,” dedi.

“Bacağına iyi değil. Aksıyorsun.”

“Aksamıyorum...” diye başladı sonra Emily’ye doğru döndü; tanıştıkları ilk günden beri Em’i yalan söylemeyi bırakmaya ikna etmeye çalışıyordu.

“Pekâlâ... Sen *her zaman* aksak yürürsün.”

“Bu...” diye başladı Colt ve sonra dişlerini gıcırdattı. “Onunla konuş, Em,” dedi fakat kız çoktan arkasını dönmüştü.

“Bliss’in karnını doyuracağım.”

Hepsi birlikte ona baktılar. “Sen iyi misin?” diye sordu Colt.

“Sadece yorgunum,” dedi fakat Bliss’in sarmalanmış poposunu daha da sıkı tutmuş gibiydi ve gözleri tetikteydi. “Sonra da bulaşıkları yıkacağım.”

“Eğer iyi hissetmiyorsan Case ve ben yapabiliriz.”

Casie kelimelerinin sert çıkmaması için çabaladı fakat o kimdi de Emily’ye yardım etmeye gönüllü oluyordu?

“Hayır, ben hallederim,” dedi Emily ve merdivenlere doğru bir adım attı fakat kısa bir süre sonra geri döndü. “Nasıl kilit tı kılır biliyor musunuz?”

“Ne?” dedi Casie.

Em’in kaşları aşağı inmişti ama sözlerini hafifletmek için omuzlarını silkti. “Sadece... Kasabada çok hırsız var.”

“Canını sıkkan bir şey mi var Em?” diye sordu Colt.

“Hayır. Ben sadece...” Boğazındaki sinir hücreleri neredeyse hissedilemeyecek kadar gerilmişti.

“Yok bir şey. Her şey yolunda,” dedi ve aceleyle gitti. Bliss omzuna sarılmıştı.

“Bu da neydi böyle?” diye sordu Colt.

Casie başını salladı ama Sophie çoktan onların yanından geçip girişe doğru yönelmişti. “Bunu mu alacağız yoksa?”

“Yapman gereken işlerin yok mu senin?” diye sordu Casie.

Sadece bilgili bir gencin yapabileceği şekilde bu soruyu duymazdan geldi.

“Atlar benim sorumluluğumda,” dedi.

“Ne zamandan beri?”

“Freedom bize katıldığından beri. Sanırım Güney Dakota eyaletinde at çalmak hâlâ idamlık bir suç diye biliyorum.”

“Onu almakla doğru olanı yaptın,” dedi Casie. “Biliyorum çok fazla etkilenmedim... Nasıl ölebileceğini gördüğümde. Ama seni kurtardığım için gerçekten gurur duyuyorum. Hamile atlardan oluşan pislik yuvasından bahsetme bile.”

Bir anlığına kızın gözleri sessiz bir minnettarlıkla doldu fakat bir anda omuzlarını silkti. “Diğerleri için de ev bulduğumuz için şanslıydık. Fakat en azından Free ve yavruları yakın gelecekte benim gibi görünüyor bu yüzden balyalara yardım edeceğim.”

“Sophie güzel bir noktaya değindi,” dedi Colt.

“Güzel ya da değil, eğer derslerinden birinden kalırsa babası ağzımın payını verecek,” diye hatırlattı Casie.

“Bu da iyi bir noktaydı. İkiniz de içeri de kalmaya ne dersiniz?”

“Ne?” dedi Sophie.

“Hayır,” dedi Casie. Bu fikrin onu neden kızdırdığından emin değildi. Sonuçta sıcak bir banyo düşüncesi ona uzun bir iç çektirmişti ve Colt belki de sadece yardım etmeye çalışıyordu. Ama geçmişte kim bilir kaç kadına yardım etmişti? Sonata’nın ona karşı gösterdiği açık ilgi karnına kramplar sokmuştu.

Gözlerinde huzursuzluk dans ediyordu fakat sesini sabit tuttu. “Em’in sana ihtiyacı var,” dedi.

Bir an gücünü kaybetti, Em’in alışılmamış sessizliğini hatırlayarak. Fakat beceriyle yürüttüğü farkındalığı günün kurtarmıştı. “Sophie Em’e bakabilir.” Colt bakışlarını mağrur kaşlarından birini kaldıran kıza doğru çevirdi.

“Yapamaz mısın,” dedi Colt. Bu bir sorudan çok bir ifadeydi.

“Evin etrafında yanmadığından emin olabilirim sanırım eğer söylemeye çalıştığın buysa.”

“İşte böyle,” diyerek Colt’un yanından geçip kapıya doğru yöneldi Casie.

“Bundan fazlasını soramazsın.”

“Sen...” dedi Colt sıkıca çenesini tutarak, “bu gezegendeki en inatçı insansın.”

“Gerçekten mi?” Casie’nin içini bir öfke sardı. Kızgın olmaktan nefret ediyordu. Kıskaç, dar görüşlü ve bir çocuğun Noel oyuncağı gibi sarılı olmaktan nefret ediyordu. Colt Dickenson’ın ortaya çıkardığı tüm duygular ortadaydı. “Senin balyan bile yok.”

“Evet, ama onlar benim atlarım,” dedi Colt.

Bir uçtan bir uca yürürken Casie dişlerini gıcırdattı ve Colt'un bu uzun bacaklı atları Lazy'ye getirdiği günü hatırladı. Kanada'ya katil satıcılara giderken uğradığı günü... Casie'nin fikrini şu an değiştirdiği gibi o zaman da değiştirmişti. Casie de bunun farkındaydı. Fakat geçmişe dönüp baktığında, neyi farklı yaptığından emin olamıyordu. Römorkun parmaklıklarından bakan vahşi gözleri onu içine çekmişti. Ve belki de sadece gözlerindeki bu meydan okuyuş, kararında küçük bir değişiklik yapmıştı. "Peki. Sen bilirsin," dedi Casie ve arsızca fermuarını kapattı. Ne yazık ki, fermuarının kırık ucunu unutmuştu. Havada şaklayan boş parmakları botlarının üstüne dikilen Colt'u güldürdü.

"Yardıma ihtiyacın var mı?"

"Hayır yardıma ihtiyacım yok!" dedi Casie.

Colt başını salladı. "Yirmi dokuz yaşındasın," diyerek derin düşüncelere daldı. Birbirlerine üç adım kadar uzaktaydılar. Casie'nin, tek eline giydiği deri eldivenin kokusunu alacak kadar yakındılar. "Ve sen hâlâ korkuyorsun."

Casie öfke ile parladı. "Değilim."

"Gerçekten mi?" diye sordu Colt ve bir adım daha yaklaştı. Casie, Colt'un yaydığı testosteron dalgalarını hissedebiliyordu. Colt aralarında kalan son bir adımlık mesafeyi de kapattı Casie'nin fermuarını çekti. Parmak eklemleri boynunu okşadı. Casie'nin teninde bir şeyler hareket etti.

Bir adım geri atması ve kaçması gerektiğini biliyordu. Colt belki de onu şu an istiyordu ama bu ne kadar sürecekti? Colt onun tarzı değildi. Onun ciddi ve istikrarlı birine ihtiyacı vardı, sıkıcı birine. Colt bir kalp atağı kadar can sıkıcı ve kontrol altına alınamayan bir ateş kadar sıradandı. Ve yakına geldiğinde, alev almayı bekleyen bir çıradan farkı kalmıyordu. Colt ona doğru uzandı, biçimli çenesi yakına geldi, çekici gözleri yarı kapalıydı. Dudakları ramak kadar uzaktı birbirine.

“İçeride kal,” dedi Colt.

Casie’nin sözcükleri anlaması, onu yine etkilediğini anlamak bir dakikasını aldı. “Hayır.”

Colt çenesini sıkı. “Bacağına suda bekletmelisin.”

“Burası benim çiftliğim!” dedi Casie ve aralarında ihtiyaç duydukları boşluğu bırakarak bir adım geri çekildi.

“Bu kahrolası her işi kendin yapman gerektiği anlamına gelmez.”

“Yapmak istersem yapabileceğim anlamına gelir.”

Geri dönmeden önce kapıya doğru dönerken dudakları sımsıkı kapanmıştı. “İçeride kal ve ben de bugünkü fiyaskodan bir daha bahsetmeyeyim.”

Casie omuzlarını silkti, söylediklerini umursamamıştı.

“Dışarı çıkmaya ısrar edersen, içeri girdiğimiz anda seni küvete kendi ellerimle sokacağım,” dedi.

Bu fikir Casie’nin varlığının en içinde kabul edilemez bir kıvılcım ateşledi fakat Casie beklenmedik bir hızla buna engel oldu.

“Hele bir dene!” diyerek meydan okudu.

Colt’un kaşları dudaklarıyla birlikte büzüldü.

“Peki, öyleyse.”

Bölüm 11

“Pekâlâ!” dedi Max iki elini bir birine vurarak. Gecenin soğüğünde dudaklarından buz parçacıkları düştü. “Hadi şunu halledelim.”

“Max ve ben balyaları çatıya fırlatsak, siz hanımlar da onları istifleseniz nasıl olur,” dedi Colt.

Casie ona aptal diye seslenmek ve balyaları *kendi* başına atabileceğini ve *onun* istifleme yapabileceğini söylemek istedi. Fakat şu anki açıklanamayan öfkesiyle bile bunun mümkün olduğunu düşünenecek kadar aldanmıştı. Aya uçamadığı gibi otuz kiloluk bir saman balyasını da havaya fırlatamazdı.

“Bu işine yarar mı?” diye sordu. Bunun bir meydan okuma olduğunu düşünmekten kendini alıkoyamadı.

“Elbette,” dedi Casie. “Harika. Bayanlar orada,” diye ekledi ve Sonata’nın yanına tavana on metre kadar yükseklikte basamakları kırıldı kırılacak gibi duran bir merdivenin dayalı olduğu karanlık köşeye doğru hareket etti. Çatıya ulaşması yalnızca birkaç saniyesini aldı. Biraz sonra misafirlerinin hemen arkasında olmadığını fark etti. Aşağı doğru baktı. Sonata aşağıda dikilmiş, kırmızı havalı beresinin altından kusursuz yüzüyle ona doğru bakıyordu.

“Sonata?”

“Efendim. Geliyorum,” dedi ve nazik ayağını ilk takoza koydu.

“İyi misin hayatım?” diye sordu Max, saman kasasının üzerinden aşağı bakarak.

“Elbette,” dedi tekrar Sonata ve bir adım yukarı çıktı.

Max sırtıttı. Üzerinde durduğu samanlar on iki metre yüksekliğe istiflenmişti. Colt onun yanındaydı. Aktarım boyunca balyaları tutan iplere çoktan asılmıştı.

“Hâlâ şu tarif edilmesi güç spor salonunu bulabiliriz,” dedi Max ve Casie’ye göz kırptı fakat Sonata tırmanmayı sürdürdü, gözlerini kırpıyordu, hareketleri yavaş ve sertti.

Tepeye varması yarım dakikasını aldı. Düzgün kaşlarından ter damlaları akıyordu ve dudakları gergindi.

“Her şey yolunda mı?” dedi Casie.

Max hâlâ saman kasasından sırtıyordu.

“Ben iyiyim,” dedi ve titrekle bir nefes aldı. “Bana sadece neden balyaların bu kadar yukarıda durmak zorunda olduğunu söyleyin.”

“Durmak zorunda değiller,” dedi Casie. “En azından bu gece. Lütfen şuna dikkat edin.”

“S. ve ben küçük bir iddiaya girdik,” dedi Max. “Kim önce pes ederse bir sonraki tatili o ödeyecek. Afrika Safari’si yapmayı düşünüyorum.” Sırtması biraz daha arttı. Ellerini ovuşturdu.

“Hadi şu partiyi başlatalım.”

“Eve tek başıma geri girmek için biraz telaşlıyım,” dedi Colt ve Casie’ye baktı. Gözleri loş ışıktaki şeytanca parlıyor ve Casie’ye banyo tehdidini hatırlatıyordu.

“Hazır mısın?”

Casie midesi bulanırken ona meydan okuyan bir bakış attı.

“Sen ne zaman hazırsan.”

Colt başını salladı ve ilk balyayı iplerinden çekti. Hemen sonra Lincoln Alexander aşağıda belirdi.

“Benim nereye geçmemi istersin?” diye sordu. Elleri svetşörtünün ceplerindeydi ve başı çıplaktı.

Genç adam yukarıdan daha da zayıf gözükiyordu, neredeyse bir saman balyası ağırlığındaydı.

“Burada çok fazla yer yok,” dedi Colt. “Ama çatıda yardım etmek istediğin için çok teşekkür ederiz.”

Colt başını salladı bir kez ve sonra merdivenleri tırmanlı. Çatıya ulaşır ulaşmaz Lincoln kendini yukarı çekti ve bekledi.

Colt ilk balyayı fırlattı. Yansıyan bir gümbürtüyle Casie’nin ayaklarının altındaki kontrplağa vurdu. Sonata neredeyse duyulması güç bir şekilde küfretti ve sanki ayakta durmaya alışmış gibi bacaklarını açtı.

“Alışacaksın,” dedi Casie, onu temin etmek için daha başka ne yapabileceğini bilmiyordu, ikili sicimleri kavradı ve sıkıca bağlanmış balyayı karşı duvara taşıdı. Lincoln yeni bir balya daha aldı ve onu da dikkatlice Casie’ninkinin yanına koydu. Sonata çatının ortasına kadar hareket etmişti ve Max yeni bir atış için pozisyonunu aldı.

Balyaları güçlükle yana atarken yüzünde konsantre olmuş bir maske taşıyordu. Balya yüksekten uçtu, platformun kenarına çarptı ve berbat bir şekilde yere indi.

“Ben onu hallederim,” diye söz verdi Max. On dakika sonra güçlükle nefes almaya başlamıştı ve çatıya yalnızca üç tane atmaya başarmıştı ve diğer dördü yere düşerek diğer balyaların yanına katılmıştı. “Biraz alıştırmaya gerekir,” dedi Colt ve Casie’nin ayağının yanına bir başka balya daha fırlattı. Soğuk havaya rağmen Colt çoktan ceketini çıkarmış ve manşetlerini kıvrırmıştı. Ön kollarındaki kaslar gevşedi. Sonata onu izlerken kaşlarını kaldırdı. Casie yanaklarında bir kızarma hissetti. Alıştırmaya yapmak bir insanın vücut ısını artırma da çok etkilidir diye düşündü.

“Tuttum,” dedi Lincoln ve yeni gelen saman balyasını Casie’nin önünden kaldırdı ve diğer balyaların yanına koydu.

“Daha kolay bir yolu olmalı,” dedi Max. Yüzü biraz kızarmıştı.

“Evet,” diyerek ona katıldı Colt ve diğer bir balyayı alıp kenara fırlattı. Balya kontraplağın üzerine düştü ve Sonata’nın ayağının beş

santimetre yakınına doğru kaydı. Sonata tekrar kıpırdandı ama sonunda dışlerini gıcırdattı ve taşımak için eğildi.

“Lazy hayatı kolaylaştıran birkaç modern aletten faydalanmalı.” Bir atış daha yaptı. “Ya da *herhangi* bir aletten.”

“Bizim yerimizi ne alabilir burada?” diye sordu Max, iki çift balyayı kavramak için eğilirken biraz nefes nefese kaldı.

“Bir balya asansörü,” dedi Colt.

“Böyle bir şey icat ettiler mi?”

“Yaptılar,” diyerek bir balya daha fırlattı Colt ve Casie onu çekerken sırıttı. “Ama o zaman da Casie göğüs çalıştıran spor aletlerinden birine para yatırmak zorunda kalacak.”

“Siz evli misiniz?” diye sordu Lincoln.

Bu ani soru soldaki tarladan fırlayıp gelmiş gibiydi. Casie bakışlarını Colt’a çevirdi. Solgun görünüyordu ama kenarda durduğu için belli olmuyordu, bacaklarını iki yana açmış ve kaşları metal grisi gözlerinin üzerine inmişti.

“Hayır,” dedi Colt ve bakışlarını Casie’ye çevirdi. Casie ona yönelttiği dikkatinin verdiği sıcaklığı tıpkı bir Roma mumu alevi gibi hissetti.

“Ben kiralık yardımcıyım.”

Lincoln yumruklarını sıktı. Casie ilk defa Lincoln’ün ellerinin çıplak olduğunu fark etti. Casie ürktü. Balya sarmaktan çok daha korkunç şeyler de vardı. Küçük aşınmalar çoktan eklemlerini aşındırmıştı. Bu durum kesinlikle bir sanatçıyı üzerdi. Öyle değil mi?

“Eldivenlere ihtiyacın var,” dedi Casie ama Lincoln fark etmiş gibi gözüküyordu.

“Sen ve...” Lincoln duraksadı ve Colt’a doğru sallanırken çenesini sıktı.

“O kızla mı evlisin?”

“Ne?”

“Evdeki şu kız.” Lincoln dudaklarını büzdü, yüzünde ciddi bir ifade vardı.

“Senin eşin mi?”

Colt kaşlarını çattı, koyu kaşları aniden dikkatli gözlerinin üzerine inmişti.

“Hangi kızıdan bahsediyorsun?”

“Bebek sana benzemiyor.”

Kimse konuşmadı. Hepsi birlikte nefes almış gibiydiler.

“Emily arkadaşım,” dedi Colt. Duruşundan “ve bu seni ilgilen-dirmez,” demeyi eklemek istiyor gibi duruyordu. Koruyuculuğu Casie’yi hem duygulandırmış hem de rahatsız etmişti. Hayat çok karmaşıktı.

“Tüm yemekleri o mu yapıyor?” diye sordu Lincoln.

Colt bakışlarını Casie’ye çevirdi ve sonra geri çekti. “oğunu. Neden?”

Lincoln omuzlarını silkti. Sert bir hareketti, yüzünde karanlık bir ifade vardı.

“Belki daha fazla yardım alabilirsin diye düşünmüştüm.”

Casie gözlerini kırttı. Tanrı aşkına. Tüm bunlar da neydi böyle? “Sanatın seni oldukça meşgul ediyor olmalı.”

“Başka şeyler de yapabilirim,” dedi ve Casie’ye döndü, yüzünde istekli bir ifade vardı.

Casie tekrar Colt’a bakmak için uzandı ama onun yardımına ihtiyaı yoktu. “Korkarım ki bir işçiye daha ödeme yapacak gücüm yok,” dedi ve “ya da *hiçbir* işçiye,” diye ısrarla ekledi.

“Tamam,” dedi Lincoln ve sessizleşti.

Huzursuz geçen birkaç dakikanın ardından Colt bir başka balya daha fırlattı. Bundan sonrası biraz daha hızlı gelişti. Max, Colt’un

attıklarının dörtte biri kadar atıyordu fakat girişimleri gittikçe iyiye gidiyordu. Kasadaki yığın azaldıkça, fırlatma uzunluğu artmıştı ve çatıdaki yığın yükseliyordu.

Herkesin soluk alma hızı biraz hızlanmıştı. Sonata samanları gittikçe büyüyen yığına taşımayı bırakmıştı ve olabildiğince çekiyordu. Lincoln sessizlik içinde çalışıyordu. Max bir başka balya daha fırlatırken homurdandı. Ve sonra nefes nefese kaldı. Tam dizlerinin üzerine yığıldığı sırada Casie kasanın etrafında dönüyordu. Tam kıyıda sendeledi. Colt öne doğru sıçradı ve onu ceketinden yakaladı.

O korkunç anda, ikisinin de yere çakılacağından emindi fakat aniden Max'i de sürükleyerek Colt geri çekildi. Max sırtüstü uzanırken üçünün de gözleri büyüdü. Herkes nefesini tutmuştu.

"İyi misin?" diye sordu Colt, Max'in üzerine eğilerek.

Max güçlükle nefes alarak küfretti.

"Max?" dedi Colt takat Max yavaşça belinin üzerinde döndü.

"Hadi Sonata," dedi ve parmaklıkların kıyısına doğru dikkatlice emekledi.

Sonata, altındaki zemin güvenilmezmiş gibi daha da geniş yer kapladı. Hâlâ vazgeçmemişti.

"Pes mi ediyorsun?"

"Ve hayal edebileceğin daha ne varsa," diye inledi Max.

"Üzgünüm," dedi Casie ve onun yerde sürünüşünü izlemek için aceleyle merdivenlerden aşağı indi.

"Senin suçun değildi," dedi Max ve yere uzanırken bir elini beline götürdü.

Casie'yi bir endişe sardı. Hakkında daha fazla dava açılmasını istemiyordu. Ty'ın ailesiyle ilgili beklemekte olan yeteri kadar problemler vardı.

"Ben bir doktor çağırırsam iyi olacak. Ya da sizi acile götürmemi ister misiniz?"

“Hayır. Ben iyiyim. Muhtemelen dalağım filan koptu.”

Sonata merdivenlerden inerken Casie rengi atmış gibi hissetti.

“Dalga geçiyorum,” dedi Max ve sağ kolunu nişanlısının omzuna attı. “Sadece biraz dinlenmeye ihtiyacım var,” dedi ve yüzünü ekşiterek ve topallayarak samanlıktan dışarı çıktı.

Casie onların karanlıkta gözden kaybolmalarını izledi.

“Sen de onlarla gitmelisin,” dedi Colt.

Casie ona doğru bir bakış attı.

“İyi olduğundan emin ol,” diye ekledi Colt fakat Casie başını salladı. Ve anında çatıya geri döndü. İşin geri kalanı olaysız ama zor geçti. Kasa boşalana dek Casie’nin kolları ağrıdı ve sağ kalçası kalbiyle birlikte zonklamaya başladı. Casie Lincoln’e döndü.

“Teşekkürler,” dedi. “Gerçekten çok kibarsın.”

Lincoln başını salladı, kaşları endişeli gözlerinin üzerine düşmüştü.

“Ben...” Casie üzerine samanlar dağılmış kontrplağa doğru ayaklarını sürüdü, kalçasındaki acıyı hafifletmeye çalışıyordu.

“Eğer istersen paranı ödeyebilirim.”

Lincoln ona baktı.

“Yardımanın karşılığı olarak,” diye ekledi Casie.

“Gerek yok,” dedi Lincoln ve merdivenlere doğru uzun adımlarla yürüdü. Hemen sonra aşağı indi. Ve sonra gözden kayboldu.

“Onun nesi var?” diye sordu Colt, sesi alçaktı.

Casie başını salladı, bir düzine endişe içini kemiriyordu.

“Belki de onu kontrol etmeliyim.”

Colt kaşlarını kaldırdı, yüzünde memnun bir ifade vardı. “Şimdi de bir dedektif mi oldun?”

Colt kıkırdadı. “Pekâlâ, araştırmam banyo yapana kadar beklemek zorunda kalacak.”

Casie gözlerini ona dikti. Dört bir yanını panik sarmıştı fakat küstah bir cevap vermeye çalıştı.

“Senin kadar banyoya ihtiyacım olduğunu düşünmüyorum,” dedi ve sesli bir aşağılama ile havayı kokladı fakat Tanrı şahitti ki güzel kokuyordu.

“Pekâlâ, belki *birbirimizin* sırtını yıkarız öyleyse,” dedi. Panik biraz daha kafa karıştırıcı bir halde dönüp geri geldi fakat Casie çaresizce o küstah tavrını sürdürüyordu. “Çok komik,” dedi ve yüzünü gizlemek için arkasını döndü.

“Çünkü bu gece burada kalıyorum,” diye ekledi Colt.

Casie ona doğru yürüdü. İçinde öfke ve heyecan tehlikeli bir şekilde birbirine karışmıştı fakat Casie derin bir nefes alarak kendini sakinleştirdi.

“Teklifin için teşekkürler,” dedi sesinin tam tersini ima ettiğinden emin olarak. “Ama...”

“Bu bir teklif değil. Bir gerçek.”

Öfke kazanmıştı. “Burası *benim* yerim,” dedi. “Bu...”

“Ve bu kızlar senin sorumluluğunda.”

Casie lanet okumaktan hoşlanmazdı. Kendine bunu hatırlattı.

“Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?”

“Öyle gibi davranıyorsun.”

“Davranmıyorum...”

“Em korktu.”

“Ne?” diye sordu Casie, şaşırmıştı.

“Yoksa neden kilitleri sorsun?” Son misafirlerinin birkaç dakika önce gözden kaybolduğu işçi barakasına doğru baktı. “Emily Kane gibi bir kız neden korksun?”

Casie bunu kabul etmekten hoşlanmamıştı ama Colt doğru bir noktaya değinmişti. “Pekâlâ,” dedi. “Kalabilirsin. Ama sadece bu gece.”

“Elbette,” dedi Colt ve bakışlarını ona çevirirken sırttı.

“Sana bir şey yapacağımı gibi konuşuyorsun.”

Casie ona doğru baktı, dilinin ucuna bin tane soru geliyordu.

“Hayır,” dedi ve gözlerini kaçırdı. “Elbette hayır.”

“Güzel. Çünkü hayır, hayır demektir değil mi?”

Gözleri öylesine etkileyiciydi ki onu kendine geri çekiyordu.

“Öyle değil mi?” diye sordu Colt.

“Öyle, Evet!” dedi Casie.

“*Evet mi?*”

“Yani *hayır* demek istedim.”

Colt kaşlarını kaldırdı.

Casie dişlerini gıcırdattı ve sırtını döndü. “Aşağıda kalmak zorundasın,” dedi ve kendi bilgeliğine başını salladı.

“Tabii,” diyerek ona katıldı Colt. “”Sen banyonu yapar yapmaz.”

Bölüm 12

Colt, Casie'nin büyüyen gözlerine baktı. Tutkuyla mı yoksa korkuyla mı bakıyordu? Kahretsin ki tahmin bile edemiyordu. Birbirlerini yarım asırdır tanıyorlardı ve Casie hâlâ bir bilmece gibiydi. Ama bir şeyi fazlasıyla biliyordu... Bu gece gitmeyecekti.

“Bir anlaşma yaptık,” diye hatırlattı Casie'ye.

Casie başını salladı fakat Colt fark etmemiş gibi devam etti.

“Eğer yarana rağmen saman yağmakta ısrar edersen...”

“Ben...”

Colt bir elini kaldırarak herhangi bir tartışmayı önledi. “Güvenli bir şekilde banyoya girdiğinden emin olmak gerek.”

“Bu konuda anlaşma yapmadım.”

Colt tüm bu tartışmadan yorulmuş gibi soluk verdi ve bakışlarını Casie'den çekmeye zorladı. Bu biraz çaba gerektiriyordu çünkü onunla ilgili rahatsız edici her küçük detaya rağmen tıpkı uzun bir kış sonrası ortaya çıkan güneş ya da ümitsizlik içinde bir ümit gibi hâlâ büyüleyiciydi.

“Söylediğine eminim...” diyerek gözlerini kıstı Colt, derin düşüncelere dalmış gibi mimiklerini oynattı fakat bu tartışmayı hatırlamak için birkaç saniye harcamak zorunda kalmadı. Casie kızgın ve sertti, çiftliğin yanında duruyordu. Eski nişanlısı tüm güvenini sarsmadan önce olduğu, olması gerektiği gibiydi. “Dene,” diyerek sırtıttı Colt. “Bunlar tam olarak senin kelimelerin.”

Bir an Casie'nin de aynı şekilde karşılık verip bekleyeceğini dü-

şündü fakat Casie saçını düzeltip ona gülümsedi. “Ben bir duş alayım,” dedi. “Senin yardımın olmadan.”

“Ama küvette yaptığını nasıl bileceğim?” diye sordu. “Yani demek istiyorum ki uzun bir gündü. Belki eklemlerin tam anlamıyla ıslanmadan yatağa girersin.”

Casie’nin gülümseyişi giderek gevrek bir hal alıyordu. “Küvette banyo yapacağıma söz veriyorum.”

Bir anlığına Colt’un zihni geri çekildi ve bu sohbetin şu ana kadar yaptığı en saçma sohbet olduğunu söyledi kendine. Ama saçmalığa karşı çıkmıyordu. Eğer hayatınızda biraz saçmalık istiyorsanız, işte o Casie May Carmichael’di. Colt başını salladı. “Maddy’den çok sert düştün. Düşündüğünden daha da ciddi yaraladın kendini.”

“Sen bunu dert etmek zorunda değilsin.”

“Ama ediyorum,” dedi Colt ve Casie’nin düşünmeden konuştuğunu düşünmesine aldırış etmedi, gerçek buydu. Kahrolası her an onun için endişeleniyordu. Bu da neydi şimdi? Daha önce çıkmış olduğu kadınların yarısı ve büyük bir çoğunluğu rodeo kraliçeleriydi ya da Bayan bir şey, bu demek oluyordu ki her gün hayatlarını koşarak riske atıyorlardı. Tam aksine Casie Maddy’nin üzerinden nazikçe düşmüştü, tıpkı yuvadan düşen bir ördek yavrusu gibi. Ama onun düşüşünü görmek başparmağının tırnağına çekiç indirmek gibiydi. “Endişelenirim.” Korkunç gerçek buydu. “Ya küvete girerken düşersen?”

“Ah, Tanrı aşkına! Düşmeyeceğim,” dedi Casie ve arkasını döndü.

“Başını vurmuş olabilirsin,” diye karşı çıktı Colt, inatla ve azimle onu takip edip rahatsız ederek.

“Vurmadım.”

“Beyin yaralanmaları şakaya gelmez.”

“Beyin yaralanması geçirmedi.”

Vaktini boşa geçirdiğinden bahsetmediğini fark etti Colt ve bu üzerine düşünülecek ümitli bir nokta diye düşündü.

“Bir zamanlar Cheyenne’de bir arkadaşım vardı,” dedi, bir hikâye uydurmaya hazırlanıyordu.

“İsmi Mick’di. Ama biz ona Mayberry derdik. Neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Her neyse... O bir rodeocuydu.”

“Colt!” Casie birden ona doğru sıçramıştı. “Hiçbir kötü etkisi olmadan üç yüz saman balyası istifledim.”

Colt omuzlarını silkti, sırtışını kontrol etmek için o kadar da mükemmel bir çaba sarf etmemişti.

Casie’nin sinirlenmesi hoşuna gidiyordu. Çünkü onu bu karmaşık duygulardan daha fazla sinirlendiren çok az şey vardı.

“İki yüz doksan sekiz belki,” dedi Colt.

Casie kaşlarını çatı.

“Sonata da en az iki tane istifledi.”

Casie gözlerini devirdi ve arkasını döndü.

Colt da onunla birlikte gitti. “Ve şu çocuk, Lincoln...” Bir an çocuğu unutmuş olduğu için utandı. Neticede, yatıya kalmasının sebebi o sayılırdı.

“En az beş tane istifledi.” Aslında Lincoln Alexander aşınmış eklemeleri ve yırtılmış ön kollarına rağmen oldukça iyi iş çıkarmıştı. Göründüğünden daha güçlü biri diye düşündü Colt ve bu gerçeği fark etmenin onu daha iyi mi yoksa daha kötü mü hissettirdiğini merak etti.

Verandaya vardıklarında Colt işçi barakasına doğru baktı ama Casie durdu ve ona doğru döndü, bir ayağını en alt basamağa koydu.

“Gerçekten mi?” dedi, sesi alçaktı, kaşları samimi gözlerinin üzerine eğilmişti, “Yukarı gelemezsin,” dedi.

“Neden?” diye sordu Colt ve onun ciddi samimiyetine ayak uydurmaya çalıştı.

“Çünkü kızlara örnek olmaya çalışıyorum!”

Colt kaşlarını kaldırdı ve tekrar konuşmadan önce üçe kadar saymak için bekledi. “Birlikte filan uyumayacağız.”

“Ben...”

“Değil mi?” Colt biraz başını eğdi.

“Hayır!”

“Öyleyse banyo yapmana yardım etmem neyi değiştirir?”

“Öğrenecekler!”

Colt küçük bir kahkaha atmasına izin verdi. “Pekâlâ, elbette bilecekler, Casie. Görünmez değilim.”

“Ve...” Casie başını salladı.

Colt’da aynı şekilde başını salladı, neden bunu yaptığını emin değildi... Belki de Casie’ye inatçılığını kırmasında yardımcı olması içindi.

“Bir şey oluyor sanacaklar.”

Colt hareketsizce büyülenmiş bir halde ona bakıyordu.

“Aramızda!” diye açıkladı Casie, sanki Colt onun düşüncelerini takip edemeyecek kadar kalın kafalıymış gibi.

“Ah!” Colt ürkmüş bir adımla geriye çekildi. “Pekâlâ, bu yalan. Yani sen ilgilenmediğini söyledin demek istemiştin. Değil mi?”

“Evet.”

Colt, kabul edilemez bir düşünceyle başı beladaymış gibi kaşlarını çatı. “Bana ilgisi olmayan bir kadından faydalanacağımı düşünüyorsun değil mi?”

“Hayır.” Cevabı kulağa gerçek geliyordu, bir tür rahatlama gibiydi fakat kendi zihnindeki kargaşa çözülmüş gibi değildi.

“Yani endişeleneceğin bir şey yok.”

“Ama onlar bunu bilmeyecekler.”

“Neyi bilmeyecekler?”

Casie dudaklarını büzdü. Bilerek işi yokuşa sürüyor olması muhtemeldi. “Aramızda hiçbir şey olmadığını.”

Colt sessizce küfretti ve yüzündeki ifadenin voltajını artırdı.

“Yani tek derdin kızların ne düşündüğü öyle mi?”

“Evet,” dedi Casie ve cevabı şüpheli bir şekilde bir soru gibi çıkmış olmasına rağmen Colt’un yüzünde inatçı bir ifade belirdi.

“O sorun değil,” dedi ve Casie’nin yanından geçip merdivenleri sert adımlarla çıktı.

Casie’nin onu takip etmekten çok etrafında döndüğünü gördü.

“Colt!” Sesi nefes nefeseydi ama Colt onu görmezden geldi.

“Colt!”

“Bir dakika.” Artık eve girmişti ve botlarını yeni silinmiş zemin üzerine çıkardı. “Kızlar!” Mutfağın boş olduğunu görünce sesini yükseltti.

“Colton!” diye tısladı Casie.

Colt ardından bir elini salladı. “Bunu açıklığa kavuşturacağım,” dedi.

“Emily? Soph!”

“Yapma...” diye başladı Casie ama gençler çoktan aşağı inmişti. Bir dakika içinde mutfaktaydılar.

“Sorun ne?” Emily’nin yüzü gergindi. Sophie rahatsızlıkla öfkelenmişti.

“Hey,” dedi Colt ve kendi ifadesindeki ciddiliği de dikkatle korudu.

“Sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm.”

“Neler oluyor?” diye sordu Emily, bakışları birinden diğerine geçti.

“Sizinle konuşmamız gerek,” dedi Colt.

“İş yapıyordum,” dedi Sophie.

“Sadece bir dakikanızı alacak. Bu gece koltukta uyumama itirazınız olmadığından emin olmak istedim.”

“Ne?” diye sordu Emily.

Sophie’nin sol kulağının üzerinde bir kalem vardı. “Nerede uyuduğundan bana ne?” dedi.

“Bu saçmalık,” dedi Casie dişlerini gıcırdatarak ve sonra sesini kızlara doğru yükseltti. “Gidebilirsiniz,”

“Sadece bu fikirden rahatsız olmadığınızdan emin olmak istedim,” dedi Colt araya girerek.

“Neden?” diye sordu Emily, birinden diğerine bakarak.

“Neden?” diye sordu Emily bakışlarını tekrar birinden diğerine geçirerek.

“Neden kalayım ya da neden rahatsız olarsınız?” diye sordu Colt.

Emily gözlerini kıstı. “Her ikisi de.”

“Pekâlâ...” diye başladı Colt ve dikkatle ona baktı. “Şu kasabadaki hırsızlar hakkında biraz endişelendim. Eğer bir süreliğine yakınlarda olursam daha iyi hissedeceğim.”

Emily bu fikri kabul edercesine yavaşça başını salladı. Bunu nereden çıkardığından emin değildi. Emily Kane’in her bir olayı sorgulamadığı gün yolunda gitmeyen bir şeyler var demekti.

“Bu konuda ne düşünüyorsun?” diye sordu Colt.

Emily omuzlarını silktili.

“Sanırım hedef talimi yapmalıyız,” dedi Sophie.

Colt bakışlarını ona çevirdi. “Ne?”

“Casie atış yapabilir,” dedi Sophie. “Ben de öğrenmek istiyorum.”

Bu cevap Colt'u duraksattı. Sophie Jaegar'ın dolu bir şey taşıyor olma fikri bir korku sebebiydi:

"Tamam," dedi. "Bu..." Korkutucuydu. "İyi bir fikir. Ama bu sıralar ben etrafta olayım. Tamam mı?"

Sophie omuzlarını silkti. "Her zaman burada gibisin zaten," dedi. "Hey, hiç lazanya kaldı mı?"

"Biraz." Emily'nin ses tonu belirsizdi, akli başka bir yerde gibiydi ama Sophie'nin duyması gereken tek şey buydu. Diğerlerinin yanından sıyrılarak geçti ve buzdolabına doğru kestirme yoldan gitti.

"Biz sadece aramızda bir şey olmadığını bilmenizi istedik," dedi Colt ve kızlara bakarak diğer tarafa döndü.

Yanında duran Casie Colt'un kalçasına bir yumruk geçirdi ve yıpranmış muşambanın içinde sessizce kaybolmak istiyormuş gibi durdu. Sophie buzdolabının kapağını açmadan önce onlar bir kez daha kaşlarını çatı.

"Ne?" dedi Emily ve sanki tüm konuşmadan hiçbir şey anlamamış gibi başını biraz salladı.

"Çok duygusal bir genç hanım olduğunuzu biliyoruz," diye açıkladı Colt.

"Ve bizde aranızda bir şeyler olduğunu düşünmek istemeyiz," dedi.

Emily kaşlarını kaldırdı fakat Colt hayran olunası olduğunu düşündüğü, kendine güvenen bir yüz ifadesi takınarak devam etti.

"Casie bana karşı en ufak bir ilgisi olmadığını söyledi."

Yanında duran Casie sessizce inledi. Diğer yandan ev, beş saniye boyunca ölüm sessizliğine büründü.

"Ciddi misin?" dedi Emily.

"Öyle değil..." diye başladı Casie ama sesi kesilene kadar gittikçe kısıldı.

Hepsi ona dönmüştü. Sophie cam bir saklama kabında kalanları yiyordu. Görünen o ki sosyetiklik tembel lazanyaya kada: uzanmıyordu.

Casie boğazını temizledi. “İlgilenmiyor değilim... Bay Dickenson.”

Ah tanrım, şimdide soyadıyla hitap ediyor, diye düşündü Colt ve masum bir tatlılıkla gözlerini kırptı.

“Ben... Arkadaşız demek istedim. Bu sadece...” Casie tekrar durdu ve sanki içinde bulunduğu çukurdan çıkmasına yardım edebilmiş gibi Colt’a baktı.

Ama eğer içine girmesini istemeseydi ne diye ilk başta böyle bir delik kazmıştı?

“Biz...” Derin bir nefes aldı. “Ben gerçekten...”

“Benden etkilenmiyor,” dedi Colt.

“Tanrı aşkına!” Emily’nin sesi sinirlenmiş gibiydi.

“Ben yatıyorum,” dedi Sophie ve merdivenlere doğru yol aldı.

“Tamam.” Colt başını salladı ve gülmemek için elinden geleni yaptı.

“Ben sadece banyoda birlikte ne göreceğinize hazırlıklı olmanızı istedim, bizimkisi tamamen platonik bir ilişki.” Sophie elinde geçenin geç saatinde yediği abur cuburuyla yukarı doğru çıkarken bir elini ilgisizce kaldırdı.

Fakat Emily olduğu yerde birkaç saniye boyunca kaldı.

İkisine de şaşkınlıkla baktı ve sonra başını sallayıp arkadaşının adımlarını takip etti. Kapılar kapanıp ev sakinleşene dek eski kapılar bir bir gıcırdadı.

“Pekâlâ...” diyerek Casie’ye doğru döndü Colt, ellerini canlı bir şekilde ovuşturuyordu.

“Güzel. Bence iyi gitti.”

“Sen kafayı mı yedin?” Kelimeler ağzından tıslayarak çıkmıştı.

“Hayır,” dedi Colt ve başını salladı, şaşırılmış ifadesini her zaman-ki gibi kusursuzca yapmıştı. “Ben öyle düşünmüyorum.”

“Sen sadece...” Nefesini yakalayacakmış gibi duraksadı.

“Neyin var senin?”

“Sana bir ara bir liste yapacağım,” dedi Colt düşüncesizce. “Fakat şimdi bacağın sertleşmeden küvete girmeliyiz.”

“Dinle...”

“Hadi, Casie. Anlaşmıştık.”

“Anlaşmadık...”

“Sadece rahatla. Bana karşı bir ilgi duymadığın konusunda zaten anlaştık ve benim de...”

Colt başını salladı. “Biz buna kibir diyoruz. Kendimi benden hoşlanmayan bir kadının önüne atacak kadar *kendimi beğenmişim*. Dolayısıyla...”

“*Dolayısıyla ne?*”

“Dolayısıyla.” Colt biraz sırtıttı. Kendini beğenmekten uzaktı, kadınların onu tamamen itici bulmadıklarından kesinlikle emindi.

“Bundan bir zarar gelmez,” dedi Colt ve biraz eğilerek, kollarım onun sırtına ve kalçasına koydu. Kısa bir süre sonra Casie’yi göğsüne yaslamıştı.

“Ne yapıyorsun sen?” Casie’nin kelimeleri tıslamadan biraz fazlasıydı.

“Seni taşıyorum,” dedi ve merdivenlere doğru bir adım attı.

“Yapamazsın.”

“Yapabilirim.”

“Yapmamalısın.”

“Şşş,” dedi Colt. “Bebeği uyandırmak istemeyiz.”

“Onu uyandırmayacağım.”

“Güzel. Belki de kolunu boynuma koymalısın.”

“Bu...”

“Pardon,” dedi Colt ve sendeleyerek Casie’yi yere eğdi. Casie’nin nefesi kesildi ve kollarını Colt’un omzuna doladı.

“Bunun için üzgünüm,” dedi Colt ve hızlıca üst kata doğru ayaklarını sürüdü.

“Colt...” Casie şimdi de fısıldıyor gibiydi. Sesi Colt’un içinin altüst olmasına sebep olmuştu ama ses tonunu konuşma sırasında sabit tuttu.

“Evet?”

“Ben ciddiylim.”

“Bu doğru değil!”

“Yapamayız.”

“Ne yapamayız?” diye sordu ve dudaklarını ona doğru küçük bir açı kalacak şekilde eğdi.

Casie’nin nefesinin kesildiğini gerçekten hissetti. Kendi soluk borusunun da ciğerlerine doğru daraldığını hissetti ama toparlandı. Kahretsin, bu savaşta şimdi pes edemeyecek kadar uzun zamandır savaşıyordu.

“Ne yapamayız?”

“*Bunu!* Bize.”

“Neden?”

Casie’nin dudakları aralandı. Parmakları Colt’un boynuna sıkıca dolanmıştı. Değişim neredeyse hissedilmezdi fakat elinin sıcaklığının altında Colt teninin arzu ile ürperdiğini hissetti.

Gözlerine yansıyan bir tutku. Colt uzandı.

“Aç at sendromu yüzünden.”

“Aç atar,” diyerek başını salladı Colt. “Tabii.”

Casie yavaşıca sıvıştı, yüzünde şaşkın bir ifade vardı. “Ne demek istediğimi biliyorsun değil mi?”

“Biraz olsun bilmiyorum.”

“Atlar çok acıktıklarında çok fazla yeme eğiliminde olurlar.”

“Pekâlâ.”

“Sonra açgözlülük yaptıkları için kalınbağırsak sancısı çekerler.”

Colt Casie’yi yere indirirken gözlerini kısıtı. “Yani sevmenin ve sevilmenin açgözlülük olduğunu düşünüyorsun?”

“Şey, ben sadece... Herkes için değil.”

“Sadece senin için.”

“Evet, sahip olduğum her şeye bak demek istedim.”

Colt eskimiş halıya ve rengi solmuş duvarlara bakmaya zahmet etmedi.

Bunun yerine banyoya vardıklarında ayaklarının zemine doğru kaymasına izin verdi. Casie geri adım atmadı. Fakat konuşurken sesi nefes nefeseydi.

“Bu çiftlik, çocuklar, atlar... Benim için yeterli. Arzu ettiğimden çok daha fazla. Ben yapamam...”

“Dürüst olmam gerekirse bu duyduğum en saçma şey,” dedi Colt ve onu öptü. Bir an, Casie’nin çekileceğini düşündü ama çekilmedi. O da onu öptü. Casie onu kendine doğru bastırdı, yumuşak, sıcak ve sıkıydı.

“Casie,” dedi Colt, ama ismi bir nefesten biraz fazlasıydı.

Gözleri yuvarlak, savunmasız ve sonsuzluk kadar derindi. Colt onu tekrar öptü ve Casie de direnmedi. *Direnmeyecekti*. Bu kez değil. Bu gece değil. Colt bunu biliyordu. Ama bu bir hata olurdu. Casie hazır değildi. Gerçek, tıpkı bir balta gibi Colt’u vurmuştu. Colt geri çekilmeyi denedi ama bacakları, kahrolası bacakları hareket et-

miyordu. Gözlerinde kaybolmuştu. Belki de bu yalnızca bir anlık zayıflık değildi, ona ihtiyacı olduğu kadar o da onu istiyordu çaresizce belki de.

Ama bunu nasıl bilebilirdi? Eğer bu mucizeden yararlanırsa, bencillik yapmadığından nasıl emin olabilirdi? Tekrar geri çekilmeyi denedi. İşte sağ ayağı birkaç santim geri çekilmişti. Sol bacağı kırgın bir yavaşlıkla onu izledi.

Casie'nin parmakları boynundan aşağı kaydı. Dudakları parlak ve nemliydi. Aralanmıştı. Colt onların hareket edişini izledi, eğildi ve sonra hiçbir zaman sahip olmadığına yemin edebileceği bir tedbirle kendini durdurdu.

“Gitmeliyim,” dedi.

“Ne?” dedi Casie. Sesinde neredeyse hayal kırıklığı vardı, gözlelerinden neredeyse hüznün okunuyordu.

Colt onu üzemezdi. Bu zalimlik olurdu. O zalim bir adam değildi. Ama...

“Anlamalısın!” dedi Colt ve bir süredir çalan telefonun sesiyle oluşan trajik bir rahatlamayla odadan çıktı ve merdivenlerden aşağı indi.

Bölüm 13

“Merhaba?” Colt’un sesi kulaklarına biraz yapmacık geldi. Muhtemelen ilgi çekme isteği kabarmıştı.

“Merhaba? Burası Lazy Windmill Çiftliği mi?” Colt boynunun arkasını ovuşturdu ve merdivenlere doğru baktı. Ne tür bir salaktı bu? Casie ile olan son fırsatını da muhtemelen söndürmüştü. Çünkü bir anlığına, sadece zaman dilimi içindeki bir saniye boyunca, Casie onu istemişti. Bundan emindi. Ya da sadece gerçek yerine, görmek istediğini görmüştü.

“Merhaba?”

“Ah. Evet,” dedi Colt, içinde bulunduğu zamana geri dönerek. “Burası Lazy.”

“Kiminle görüşüyorum?” Kadının sesi parlak bir yeşim taşı kadar pürüzsüzdü ve çoktan biraz hırçınlaşmıştı.

“Ben Colt Dickenson,” diyerek tekrar merdivenlere baktı. Eğer alıcıyı düşürüp kaldıkları yerden devam etmek için banyoya geri dönse ne olurdu?

“Ah, Bay Dickenson.” Hattın diğer ucundaki ses birden değişti. “Sonunla sizinle konuşmak çok hoş.”

Colt dikkatini hayallerinden çekti ve telefona doğru kaşlarını çat-tı. “Ne?”

“Yalnız mısınız?”

“Ne?”

Telefondaki ses kıkırdadı, ses çekici ve alçaktı. “Kendimi hemen tanıtacağım Bay Dickenson ama önce yalnız olduğunuzu söylemelisin.”

“Evet,” dedi Colt. Çok, çok yalnız. Kahretsin bu kimin hatasıydı? “Yalnızım. Neden?”

“Sophie Jaegar odasında değil mi?”

Midesinde bir şeyler alevlendi, koruyuculuğa dair tuhaf, öldürücü bir içgüdü, bu tuhaftı çünkü Sophie bir kirpinin av tüfeğine ihtiyaç duyması kadar korunmaya ihtiyaç duyardı.

“Kimsiniz?” diye sordu Colt.

“Orada yok, değil mi?”

“Hayır. Şimdi değil.”

“Güzel” Karşıdaki ses sanki bir davul sesi duymayı bekliyormuş gibi duraksadı. “Ben annesiyim.”

Colt tekrar merdivenlere baktı. Casie hâlâ küvette miydi?

Oyalanıyor muydu orada? Hevesle öyle olmasını ümit etti.

“Monica Day-Bellaire,” diye ekledi.

Colt acı çekerek kendini önündeki soruna geri çevirdi.

“Ah. Sophie ile mi konuşmak istemiştiniz?”

“Hayır!” dedi ve sonra tekrar bir kahkaha attı. “Hayır. Ona aradığımı söylememelisiniz.”

“Pekâlâ.”

“Sürpriz yapmak istiyorum.”

Colt’un aklından tedbirler geçmeye başlamıştı.

“Ne tür bir sürpriz?”

“Kısa bir süre içinde ziyaret edeceğim.”

“Burayı mı ziyaret edeceksiniz?” diye sordu. Colt ve Sophie Jaegar yakın arkadaş değillerdi ama Colt bile Sophie ile annesi arasında iyi bir ilişki olmadığını biliyordu.

“Evet. Sonuçta, tatil. Aile olma zamanı.”

Colt bir an belki Yeni yıl ve Şükran Günü arasında bir zamanı düşünmesini önerip önermemesi gerektiğini merak etti ama bundan bahsetmedi. “Ne zaman geliyorsunuz?” diye sordu bunun yerine.

“En kısa zamanda. Çok ani olduğunun farkındayım. Aslında, direk gelmeyi düşündüm ama sonra seni ve Bayan Carmichael’i durumdan haberdar etmenin en iyisi olduğunu düşündüm.

Colt’u haberdar etmeyi düşünmek. Ellerini gözlerinin üzerinde gezdirdi.

“Pekâlâ.”

“Sophie orada olacak değil mi?”

“Bildiğim kadarıyla evet. Ama...” Ama ne? Gelmeyin çünkü Lazy’de yeterince başa çıkılması gereken iş mi var? Gelmeyin çünkü kızınızın size tenezzül etmediğinden gizli bir şüphe duyuyorum mu? Gelmeyin çünkü başarabildiğim kadar Casie’nin dağılan dikkatini toplamam gerek mi? “Ama sanırım bir başka misafir için odamız yok, Bayan...” Kahretsin ismi neydi?

“Bayan Day-Bellaire. Dert etmenize gerek yok. Şehirde bir otel odası tutacağıma eminim.” Bir anlığına gerçekten rahatlamıştı. Ta ki cümlelerin ne kadar saçma olduğun farkına varana dek.

“Hangi şehir?”

Bayan Day-Bellaire bir an duraksadı ve bir kahkaha attı. “Sanırım farkında olduğumdan daha da uzağa gittim. Orasının ne kadar taşra olduğunu unutmuşum. Pekâlâ, endişelenmeyin. Kızımla aynı odayı paylaşabileceğimden eminim.”

Hiç kızıyla *görüşüp* görüşmediğini sormaya bile kalkışmadı Colt çünkü kendini sosyal bir deha olarak görmemesine rağmen bunu sormanın kabalık olacağına dair bir şüphe duydu.

“Sophie’yle mi?” diye sordu bunun yerine.

“Eminim bunu sorun etmeyecektir.”

Ciddi miydi?

“Bu şey gibi olacak...” Duraksadı. “Kamp yapmak gibi.”

“Kamp yapmayı *sever* misiniz, Bayan...”

“Ah. Ne?” diye sordu Bayan Day-Bellaire, kesinlikle başka birine sesleniyordu.

“Evet. Bir dakika. Üzgünüm,” dedi ve tekrar Colt’a döndü.

“Korkarım kapatmam gerek. Sizinle konuşmak güzeldi Bay Dickenson. Sizinle yüz yüze tanışmayı dört gözle bekliyorum.”

“Belki...” diye başladı Colt ama telefon kapanmıştı. Colt ahizeye baktı, ağır ağır soludu ve merdivenlere doğru baktı. Doğru, hâlâ bacaklarını kontrol edebiliyorken evden kaçmaya çalışmıştı ve eğer Casie’ye haber vermezse *kendinden* kaçmış olacaktı.

Ahizeyi yerine koyarak merdivenleri yavaş yavaş çıktı, tekrar nefes aldı ve hafifçe banyo kapısını çaldı. Su akıyordu ama cevap yoktu. Bir kez daha daha sertçe çalmayı denedi. Nasıl bir izlenim uyandırmaya çalışırsa çalışsın, aşağı kattaki genç kızlara dikkat ediyor ve onları kötü etkilemek istemiyordu ama en kısa zamanda Casie ile konuşması lazımdı. Bu yüzden cevap gelmeyince, sol elini gözlerinin üzerine koydu, kapı kolunu çevirdi ve içeri girdi.

Bir kıpırtı, su sesi ve ardından çekilen bir perde sesi geldi.

“Özür dilerim,” dedi Colt ve gözlerini kapatan elin yüzünde gizlemeye çalıştığı sırtışı da gizliyor olmasını diledi.

“Seninle konuşmam gerek.”

“Şimdi mi?”

“Evet. Üzgünüm.”

“Ne hakkında...” Colt ileri doğru adım attı, parmaklarının ucunda yürüyordu. “Gözlerimi açabilir miyim?”

“Hayır!” diye tısladı Casie ve suyu kapattı. “Kötü bir şey mi oldu?”

Colt ayaklarını birkaç santim daha sürüdü. Bu odaya ilk gelişi yeterince tuhaftı fakat bu gelişi daha da tuhaftı. Kaç kadını çıplak gördüğünü düşünmeyi keserse, bu senaryo oldukça gülünç gelecekti. Ama bu kadınlardan hiçbiri Casie May Carmichael değildi öyle değil mi? “Emin değilim,” dedi.

“Kötü bir şey olmadığından emin değil misin?”

“Evet.”

“Bekleyebilir mi?”

“Sanırım hayır.”

“Pekâlâ, bir dakika içinde dışarı çıkacağım. Ama sen...”

“Suda kalmalısın,” dedi Colt. “Ciddi bir şekilde yaralanmadığını düşündüğünü biliyorum ama insanlar bazen yanılır, Case.” Bir su ses duydu ve fısıltı halindeki bu ses aklından tuhaf görüntüler geçirdi. Son görüntüde Casie çıplaktı. Bu fikir kendini tuhaf bir şekilde iğrenç hissettirdi. “Dinle...” dedi Colt rahatsız bir şekilde çıplak olunun onu nasıl etkilediği söyleyip söyleyemeyeceğini merak etti.

“Sanırım sabaha kadar bekleyebilir.”

“Hayır. Dışarı çıkıyorum.”

“Gözlerimi bağlamama ne dersin?”

“Ne?”

“Kullanabileceğim bir kumaş parçasına ihtiyacın var.”

“Benimle dalga mı geçiyorsun?”

Colt ses tonuna biraz güldü ama hemen kendine geldi.

“Bir küçük havlu ya da çorap,” dedi Colt homurdanırken sağ kolunu görmeden etrafına sardı. Duvarda bir şey hissederek aşağı doğru elini götürdü. Tuvalet olduğunu sandığı kapağı aşağı indirdi ve üzerine çıkmak için dikkatle yerleşti. “Havlu? Kazak?”

“Ah Tanrı aşkına, gözlerini açabilirsin.”

Hah. “Emin misin?”

“Evet.” Ses onunki kadar alçaktı.

Colt yavaşça elini indirdi. Casie tıpkı güneş gibiydi. Ama ı e yazık ki, gün büyük ihtimalle fırtınayla kaplıydı; perdeler kapalıydı. Hâlâ çıplak olduğu düşüncesi tüm dengesini altüst ediyordu. Ve bu ne kadar üzücüydü!

“Colt?” diye seslendi perdenin ardından Casie.

“Evet?”

“Sorun ne?”

Bir anlığına neden orada olduğunu gerçekten unuttu. Böylesi hastalıklı bir duruma başını salladı. Tüylü bir at tohumu değildi. “Ben sadece...” Colt bu durumu oldukça komik bularak sırtıttı.

“Sen orada çıplakken konsantre olmakta biraz sorun yaşadığımı söylemem gerek.”

Cevap gelmedi.

“Çıplaksın değil mi?” diye sordu.

“Elbette ben...” diye başladı Casie ve sonra kendini durdurdu. “Neden buradasın demek istedim. İşçi barakasında yolunda gitmeyen bir şey mi var?”

“Bildiğim kadarıyla misafirlerin iyi.”

Kalp çarpıntısı olan *Colt*’tu.

“Atlarla mı ilgili?” Casie onunla zihinsel engelliymiş gibi mi konuşmaya başlamıştı?

“Onlar da son kontrol edişimde iyi gözüküyordu.”

“Sığırlar...”

“Tüm hayvanlar iyi,” dedi. “Ama ben...” diye başladı ve burnunu çekti. Kayısı gibi koktuğunu fark etti ve gizlice küvetin yanında duran şeftali rengi şişeye baktı.

“Her zaman banyo yapar mısın?”

“Ne?”

“Duş almak için bunları mı tercih ettiğini merak ettim sadece.”

“Neden buradasın Dickenson?”

Fazla titiz sesine bakılırsa birkaç dakika önce nefessiz kalmıştı. Neden burada olduğunu o bile tamamen bilmiyordu ve bunu şaşırtıcı buldu.

“Yarın Sophie’nin annesi geliyor.”

“Ne?” diyerek kulak tırmalayıcı bir ses çıkardı Casie ve duş perdesini birkaç santim araladı.

Colt o yöne baktı, nefesini tuttu, bu tam bir saçmalıktı çünkü tüm görebildiği yalnızca başı, omuzlarının bir kısmı ve sırtının küçük bir kısmıydı ama tüm bu bölgeler çıplaktı. Ve bu gerçeği yok sayamıyordu.

“Çıplaksın sen,” dedi.

“Buraya mı geliyor?”

“Şşş,” dedi Colt ve omuzlarını silkti. Tanrı aşkına güzel bir teni vardı ve sıcak sudan gül gibi ve pürüzsüzce dışarı çıkmıştı.

“Buraya mı geliyor?” diye tekrarladı Casie sesi şimdi daha da alçaktı.

“Öyle söyledi.”

“Neden?”

“Çünkü Noel geliyor. Aile olma zamanı.”

“Ciddi misin?”

“Bunu söyleyen ben değilim.”

“Tam olarak böyle mi söyledi?”

“Evet.”

“Hayır,” dedi Casie ve başını duşun içine çekti. Bu yeni pozisyon Colt’u bu zevki izlemesi için birkaç santim daha yaklaştırdı.

“Sophie sinir krizi geçirecek.”

Saçlarını başının üzerine koydu ama birkaç yaramaz tel gevşedi ve yumuşak bir şekilde kulağının üzerine nazikçe düştü. Teni canlı, yumuşak ve öpülesi gözüküyordu. Tam şuradan—

“Colt?”

“Efendim?” dedi ve dikkatini Casie’nin yüzüne verdi.

“Ona söylemek için sabahı beklemeli miyiz sence?”

“Kime söylemek için?”

“Sophie’ye,” diyerek tısladı Casie. “Ona ne zaman söylemeliyiz?”

“Ah. Ona söyleyemeyiz.”

“Ne?” Casie’nin gözleri büyüdü. Sabunlu eliyle duş perdesini sıkı sıkı tuttu. Parmaklarının görünüşü ince, ıslak ve güçlüydü. Ve zaten kötü durumda olan bağırsaklarını mahvetti.

Belki çıplak olduğu içindi. Ya da belki de ...

“Colt!” dedi Casie.

Colt sıçramamaya çalıştı. “Bunu bir sır olarak tutmayı düşünmüştüm.”

“Ne. Neden böyle bir şey yapasın?”

Güzel soru. “Çünkü Sophie’nin bir anneye ihtiyacı var.”

“Pekâlâ, ben sadece...” Casie bir kahkaha attı ve omuzlarını silk-ti. Neden böyle yaptığı yüzünden anlaşılmıyordu ama bu güdü kalp ritmine karışmıştı.

“Belki de annesi aralık ortasından önce fark etmeliydi bunu.”

“Doğru ama hiç olmamasından iyidir, öyle değil mi?”

“Bilmiyorum,” dedi Casie ve başını yana döndürüp uzaktaki duvara baktı. Sol bacağı ahenkle yukarı kalktı.

Colt onu görebilmişti ve hoş bir bileğin perdenin diğer sonuna

geçtiğini gördü. Su taneleri parlayan taşkın baloncuklar gibi topuklarından aşağı damlıyordu. “İyilikten çok zarar vereceğinden endişeleniyorum.”

Ayak parmakları küçük ve çok pembeydi. Tırnakları kırmızıya boyanmıştı, bu kadar derin kırmızı bir ton Colt’u şaşırtmıştı. Akli başında Casie Carmichael’in tırnaklarını boyaması fikri Colt’un dikkatini harekete geçirdi.

“Ya sen?”

Colt bakışlarını ayak parmaklarından çekti. Kolay bir iş değildi, biraz rahatsız ediciydi. Netice de sadece ayak parmaklılar.

Ama... Colt dikkatinin tekrar o yöne çekildiğini hissetti.

“Colt?”

Bakışlarını yüzüne çevirdi. “Ne?”

“Korkuyor musun?”

Evet, korkuyordu. Eğer çıplak ayaklarının görüntüsü ona böyle-sine bir kargaşa yarattıysa, vücudunun geri kalanı kim bilir nasıl bir etki yaratırdı?

“Colt!”

“Efendim,” dedi. “Çok korktum.”

“Demek istiyorum ki...” Casie başını salladı.

Boynundaki bağlar boynuna doğru keskin bir rahatlamayla gerildi. Köprücük kemikleri arasındaki delik derindi, yumuşak kuytu keşfedilmeyi bekliyordu. “Sophie’nin bir anne istediğini biliyorum. Unutulmuş ve terk edilmiş gibi hissettiğini biliyorum. Ben sadece şeyden korktum...” Casie biraz geri çekildi. “Ya yanında bir tür bomba getirirse?”

“Sophie’nin annesi mi?” diye sordu Colt ve konuşmaya odaklanmaya çalıştı.

“Evet. Ya yeniden evlenmeyi filan düşünüyorsa?”

“Kızına bunu söylemek için mi Noel’de buraya geleceğini düşünüyorsun?”

Case iç çekti. Göğsünün üst kısmı havaya kalkıp indi. Colt kendini sosyeteye yeni girmiş yarı aç bir genç kız gibi bayılmamak için zor tuttu. “ Ailesi hep birlikte bir tatildelerken ayrılmış.”

“Pekâlâ, bu tuhaf.”

“Sophie bunun çok önemli olmadığını söyledi.”

Colt hafifçe küfretti.

“Evet,” dedi Casie.

“Yani ne yapacağız?”

“Evden ayrılalım mı?”

Colt kıkırdadı. “Ya da Sophie’yi ailemin yanına gönderebiliriz. Bayan Day-Bellaire’e nerede olduğunu bilmediğimizi söyleriz.” Casie Colt’un bu saçma fikrine gözlerini devirdi.

“Dahası var.”

“Ne?”

“O burada kalmak istiyor.”

Casie biraz başını büktü ve kaşlarını kaldırdı, “Ne yapmak istiyor?”

“Kalmak istiyor...”

“Pekâlâ, kalamaz!” dedi Casie. Yüzünde korkmuş bir ifade vardı. “Hiç oda yok.” Colt gülmek istedi ama biraz korkmuştu.

“Sophie ile kalabileceğini söyledi.”

“Nerede?”

“Sophie’nin odasında. Güzel olabileceğini söyledi. Kamp yapmak gibi.”

“Dalga mı geçiyordu?”

“O tür bir kadın olduğunu sanmıyorum, Case.”

“Öyleyse ilaç kullanıyor.”

“Belki de o kadar kötü olmayabilir.”

“Sen ilaç mı kullanıyorsun? Colt...”

“Colt,” dedi Casie tekrar, bu kez ona doğru uzanırken sesi daha yumuşak çıkmıştı. “O gün tatil.” Noel benim için öyledir diye düşündü Colt kendini Casie’nin gözlerinin içine bakmaya zorladı.

“Biliyorum.”

“Eğer buraya gelir ve...” Casie başını salladı, “Sophie mahvolur.”

“Ya da mutlu olabilir.”

“Sen...” Derin düşünceler içinde gözlerini kıstı.

“Aynı kızdan mı bahsediyoruz?”

“Çok mutlu olacak demiyorum,” diye kabul etti Colt. “Ama belki biraz memnun olur.” Colt, Casie’ye baktı, öylesine güzel ve savunmasızdı ki onu hayattan korumak için aşırı bir ihtiyaç duydu.

“Sen herkesin her şeyi olamazsın Case.”

“Sen neden bahsediyorsun? Ben kimsenin bir şeyi olmak istemiyorum.”

Bu doğru değildi ama belki de bunun farkında değildi. Colt onun yalan söyleme yeteneği olduğundan emin değildi. “Sophie bir annesi olmasını hak ediyor.”

Casie ona doğru baktı. “Annesinin yerini almaya çalıştığımı mı düşünüyorsun?”

“Bunu yapmaya çalıştığını düşünmüyorum,” diyerek dikkatli bir nefes aldı Colt. “Aldığını düşünüyorum. Ya da annesinin doldurması gereken yeri aldığını. Fakat ne fark eder Case?”

Casie başını salladı. “Öncelikle ben kimsenin yerini almadım,” dedi üstüne basa basa, neredeyse ciğerleri patlayana kadar.

“Ve ikincisi?” dedi Colt, bakışı olması gerektiğini düşündüğünden on sekiz santim daha aşağıdaydı.

“İkinci olarak...” diye başladı Casie ve Colt’un dikkatinin yöneldiği tarafı fark edip yere düşen havluyu kaldırdı.

Üzerini örtene kadar ve Colt gözlerini yukarı kaldırmaya zorlayana dek yanakları pembeleşmişti.

“İkinci pozisyonu birinciden çok daha fazla sevdim,” diye itiraf etti Colt.

Casie dişlerini gıcırdattı ve neredeyse bakışlarını kaçırdı, ama sonra toparlandı.”Kızlara verdiğimden çok daha fazlasını aldım,” dedi.

Colt gözlerinin içine baktı onu büyüleyen tüm yerleri unutmak üzereydi. “Ve işte orada Casie May Carmichael büyüü yatıyor,” dedi.

Casie biraz gözlerini kıstı ve sanki bir tuzak bekliyormuş gibi başını eğdi ama etrafta kimse yoktu. Tuzak yoktu. Eğer *Colt* için kurulmadıysa tabii.

Colt omuzlarını silkti. “Bu yüzden çocuklar sana kapılıyor, Case. Neden kimsenin bilmediği bir yere gelsinler?”

Casie tekrar ona baktı. Belki kendisi de Lazy’nin birden bu kadar gençle dolmasına biraz şaşıırıyordu.

“Çünkü onlara onların sana ihtiyaç duyduğundan çok senin onlara ihtiyacın varmış gibi hissettiriyorsun.”

“Belki de öyle yapıyorumdur,” dedi ve gözleri birden istekle doldu, ağzı acı çekiyordu. “ Ve bu da beni korkutuyor.”

Bir an yere eğilip onu kollarının arasına almak üzereydi ama doğru zaman değildi ve binicilerden öğrendiği bir şey varsa o da zamanın her şey demek olduğuydu. Tek bir yanlış hareketle kovboy kendini kalbi kırık ve köprücük kemikleri dağılmış bir halde bulabilirdi.

“Belki de bu seni korkutmamalı,” dedi Colt. “Belki de bu seni aslında ne kadar şaşırtıcı olduğunun farkına vardırmalı.”

Casie'nin dudakları aralandı, şu güzel dayanılmaz dudakları. "Sen benim..." diye başladı ve sonra kaşlarını çattı. "Bu komik değil," dedi. "Ben gülmüyorum."

Yüzündeki ifade ciddileşti. Colt, Casie'nin gücünü kaybettiğini hissedebiliyordu. Ve bu kötüydü. Gerçekten kötü, çünkü *o* yıllar önce güçsüz kalmıştı. Bayan Littleman'ın sınıfının önünde şu aptal atkuyruğu ve kocaman gözleriyle ondan ayrıldığı ilk gün. Eğer şu an orada olsa, onu kollarına alıp kaldırmaktan hiçbir güç alıkoyamazdı. Onunla birlikte olmasının en küçük bir ihtimalini bile hiçbir mahvedemezdi. Ama Casie ayağa kalkıyordu. Sevgili tanrım—

"Hey Casie," dedi Sophie, sesi kapının diğer yanından geliyordu. "Dişlerimi fırçalamam gerek. Uygun musun?"

Bölüm 14

“Günaydın,” dedi Casie ve ocağın yanından dönerken gülümsedi.

Ty başını salladı. Daha heyecanlı, daha dışa dönük ve daha konuşkan olması gerektiğini biliyordu. Emily ona bir kez bir patatesin sosyal yeteneklerine sahip olduğunu söylemişti. Neyse ki patateslerin Lazy’nin en verimli kökleri olduğunu da söylemişti. “Günaydın,” diyebildi Ty ve sol çorabındaki deliği sorun etmemeye çalıştı. Eğer Colt’un annesi görseydi ona yeni çoraplar alırdı. Sorulacak soru ya da suçlanacak kimse yoktu. Onları elbise dolabının üstünde bulmuştu ve sessiz dalgınlığı katlananarak artan borcunu büyüten paradan daha da fazlaydı.

“Bugün Angel nasıl?” diye sordu Casie ve ikinci bir fincana kahve doldurarak ona uzattı. Ty soğuk parmak eklemleriyle kahveyi tuttu ve Casie’nin sert durup durmadığını merak etti.

“İyi gözüküyor,” dedi. “Belki sol başının üzerinde yine hafif bir ağrısı olabilir.”

Casie başını salladı, kalçasını tezgâha dayamıştı ve bir yudum kahve aldı. “Yer granit kadar sert. Muhtemelen bu onu daha da hassaslaştırıyor.”

Ty nefes alıp verdi ve avuç içlerini fincana sardı. Sıcaklık rahatlatıcıydı, gevşeyen kaslarının gergin olduğunu fark etmemişti. İyilik için kapatılmış olduğundan emin olduğunuz bir yerde kıvrılan bir tür sevgi gibiydi. “Onu rahatlatılabildiğim yerde daha fazla içeride tutabilirim diye düşündüm.”

“Bunun iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?”

Ty çoktan Casie’yi üzdüğünden endişe duyarak gözlerine baktı.

Patatesler bile endişelenirdi. “Samanların parasını ödeyeceğim.”

Casie’nin kaşları yukarı çıkıp indi. Tamamen sessizleşmişti. İçini yiyip bitiren endişe artmıştı. Midesine kramplar giriyordu. Ty’a kızmış mıydı? Mali durumları o kadar mı kötüydü?

“Günde kaç saatini buraya ayırdığını düşünüyorsun Ty?”

Bakışları doğrudan onun üzerindeydi.

Ty omuzlarını silktiler, Casie’nin dikkati onu altüst etmişti. “Belki birkaç saat.”

Casie gülümsedi. İfadesi midesinde tuhaf bir etki yarattı.

“Sabahları birkaç saat,” diye düzeltti.

Elindeki fincanı daha da sıkı kavradı. “Bir adamın kahvaltından önce yaptığı iş sayılmaz.” Bu büyükbabasının söylediği bir sözdü. Büyükbabası, Colt’un babasını severdi. Ve muhtemelen Colt’u da.

“Öyleyse sen çok iyi bir adamsın,” dedi.

Ty bir an ağlayacağını düşündü. Onu bu tür bir adam yapan şey neydi? Gözlerini kırpı ve ondan kaçırıldı.

“Özür dilerim, çok geciktim,” dedi Emily omzunda bebekle mutfaka doğru aceleyle girerken. “Bliss... Ah, Ty. Tanrı’ya şükür buradasın. Bliss’i alırsın değil mi?” diye sordu ve kollarındaki sarılı küçük kundağı bastırdı. Bliss, küçük yumruklarını içine alan üzerine büyük gelen yeşil bir kazak giymişti. Bir kolu diğerinden üç santim daha uzun gözüküyordu. Bu gidişle Ağustos’a kadar annesinin de-neyssel saç örgüsü örgü işlerinden kurtulacağı için şanslıydı.

“Öyle huysuz ki. Ve sana tapıyor. Kafein! Teşekkürler, Yüce İsa,” dedi ve kendine bir fincan kahve aldı. “Yemin ederim bütün gece on üç saniyeden fazla uyumadı. Seni uyandırmadı değil mi Case?”

“Hayır,” dedi Casie.

Ty yüzünde bir gülümseme yakaladı. Yalan söylüyordu. Biliyordu. Ama Casie böyleydi. Başkaları için yalan söyleyebilirdi.

“Bu iyi,” dedi Emily ve Ty’a doğru döndü, fincanı kavradı. Üzerindeki kazak da yeşildi ve onun da kolları farklı uzunlukta idi.

“Angel nasıl?”

Ty bebeği dirseklerine yerleştirirken omuzlarını silkti. Hâlâ şaşırtıcı derecede küçük gözüküyordu. Ty daha önce hiç bu kadar küçük ve savunmasız olmuş muydu? Annesi ona hiç böyle bakmış ve karında acı dolu bir kuvvet hissetmiş miydi?

“Sanırım biraz ağrısı var,” dedi Casie.

“Ah hayır.” Emily kahvesini kenara koyarken iç çekti ve buzdolabından bir kutu yumurta çıkardı. “Sam ona bir şey yapamaz değil mi?”

Ty merdiven boşluğuna doğru baktı, Sophie’nin duymuyor olmasını ümit etti. Angel ile çalışan bayan nalbant çok umurunda değil gibiydi. Nedenini bilmiyordu. Eğer Casie’nin ona karşı bir garezi olsa bu anlaşılır olabilirdi çünkü Sam ve Colt arasında bir zamanlar kesinlikle bir şeyler olmuştu ama Casie çok fazla ilgileniyor gibi durmuyordu. Belki de henüz hayatta botlarını parlatacak kadar iyi bir kadın olmadığının farkına varmıştı ama Ty bundan şüphelenmişti.

“Ty?” diye sordu Emily omuzlarının üzerinden bakarken. Bliss sessizce huzursuzlandı. Ty onu kolunda zıplattı ve büyük bir çabayla muhabbete döndü. “Bence Sam elinden gelen her şeyi yaptı. Sarsıntıyı azaltmak için içini doldurdu. Büzülen topukları önlemek için demir çubuklar koydu.”

“O da ne?” dedi Emily fırına dönerken aynı zamanda dolaptan malzemeleri alıyordu.

“Ayakları düzgünce gelişmediği zaman yapılır.”

Emily ilk yumurtayı kırarken yüzünü ekşitti. “Neden büyük ayak isteyesin ki?”

“Büyük değil,” dedi Ty ve Bliss’i iki eliyle birden kaldırdı ve onu

ağır çekiminde başının üzerine koydu. Bliss küçük yumruklarını bir araya getirdi ve dişsiz ağzıyla Ty'nin kalbini acıtarak gülümsedi.

“Ama onun toynakları dört yüz elli kilo ağırlığında, bu yüzden biraz olsun genişleyebilmeleri gerek. Demir buna çok fazla izin vermiyor bu yüzden bazı önlemler alıyoruz.”

Casie başını salladı. “Sen ne yapacaksın?”

“Kahvaltıda ne var?” diye sordu Sophie merdivenlerden aşağı inerken. “Ben...”

“Ah.” Mutfığa girmeden önce biraz durdu. Bir süre kapının yanında bekledi. Evrenin merkeziymiş gibi, Ty'nin dünyasının merkeziymiş gibi. Saçları özgürce dalgalandı, biçimli omuzlarına doğru akik taşı kadar parlaktı. Gözleri geniş, havuz yeşiliydi, bir bakışta yüzlerce duygu uyandırıyordu. “Ty,” diyerek gözlerini kırptı. “Günaydın.”

Ty başını salladı ve bebeği göğsüne doğru yasladı, parmakları küçük omuzlarını sardı. Sophie gözlerini dikti. Dudakları biraz aralandı. Ty gözünün kıyısından Emily ve Casie'nin bakıştıklarını gördüğünü düşündü ama emin olamadı. Bazen Sophie yanındayken her şeye odaklanmak zorlaşıyordu. Ve bazen nefes almak güçleşiyordu.

“Angel hakkında konuşuyorduk sadece,” dedi Emily. “Belki de Sam'i geri çağırmalıyız diyordum. Sen ne düşünüyorsun Soph?”

Soph bakışlarını ondan kaçırdı, kemerli kaşları çoktan aşağı inmişti.

“Ne?”

Em'in sırtışı biraz muzipti. Nedenini tahmin etmek imkânsızdı.

“Sam'in harika olduğunu söylemiştim, sizce de öyle değil mi?”

“Em...” Casie'nin sesi yumuşacıktı ve bir tür uyarı gibiydi.

Hepsi ona doğru baktı ama o gözlerini indirdi ve kahvesinden bir yudum aldı. Sophie omuzlarını silkti ama kahve demliğine doğru hareket ettiği için bu hareketi sert gözükmüştü.

“Sanırım başka birini tutmalıyız.”

“Neden?” diye sordu Emily. Ses tonu muziplikten masumluğa dönüşmüştü. Mış gibi davranmanın bir yararı yoktu. Ty kadınları anlamazdı.

“Angel iyileşmedi. Bu yüzden buraya başkasını getirmeliyiz.”

Bakışlarını Ty’a çevirdi. “Eğer senin için sorun değilse.”

Bliss biraz cıyıkladı. Küçük başını onu ovan ve daha güçlü bir şekilde zıplatan bir ele yatırmıştı.

“Aklında biri var mı?” diye sordu Ty.

Sophie bebeğin sırtına baktı ya da belki de Ty’ın eline bakmıştı. Ty’ın tırnakları yine kirliydi ama Bliss iğrenmiş gibi gözükmüyordu. Gözleri genişlemiş ve tıpkı bir yavru köpeğin ya da kırık bir oyuncak bebeğin gözleri gibi berraktı.

“Soph?” dedi Emily. “Sen iyi misin?”

“Ne?” dedi Soph, muhabbete geri dönerek. “Elbette ben... Ben Jack’e yem vermeye gidiyordum,” dedi ve girişe doğru koştu.

Emily yavaşça kıkırdadı.

Casie bıyık altından bir şeyler söyledi. Ty tam olarak ne söylendiğini duyamadı.

“Bunu yapmayacağım,” dedi Emily ve tekrar kıkırdadı ama birkaç saniye içinde ön kapı açıldı ve Max Barrenger mutfağa adım attı.

Casie ona doğru döndü, yüzünde ilk bakışta endişeli, ümitli ve suçlu bir ifade vardı.

“Nasılsın?” dedi Casie.

“Ben mi?” Bir elini beline koydu ve biraz eğildi. “Eğer Emily’nin kahvaltısı akşam yemeği kadar güzelse sanırım hayatta kalacağım,” dedi.

“Neden hayatta kalacaksınız?” diye sordu Emily.

“Geçen gece kasadan baş aşağı düştüm.”

“Mecazi olarak konuşuyorsunuz değil mi yoksa...” Em duraksa-

dı, boşlukları doldurmasına izin verdi.

“*Keşke*,” dedi Max. “Çatıya bir saman balyası atıyordum... Pardon atmaya çalışıyordum,” dedi başını sallayarak. “Eğer Colt beni yakalamasaydı, su balonu gibi sıçrayacaktım.”

Kahve var mı?”

“Burada,” dedi Casie ve aceleyle ona bir fincan kahve doldurdu. Ty haklıydı: Ayağı aksıyordu ama acısını gizlemekte iyi iş çıkarıyordu. Max kaşlarını çattı. “İyi olduğuna emin misin?” diye sordu Casie.

“Kesinlikle.” Max fincanı onun elinden almak için öne doğru bir adım attı. “Bu kalbimi durduracak mı?” Görünen o ki Em’in kahvesini çoktan tatmıştı.

Sophie geldi. Ty elinden geldiğince görmezden geldi. Ama kalp atışları kolaylıkla yabana atılmıyordu.

“İyi bir kardiologa görünmek isteyebilirsin...” diye başladı Emily ama sonra başka bir adam göründü. Cümlesini yarıda kesti.

“Günaydın,” dedi. Yeni gelen adam uzun ve inceydi. Saçları gece boyunca onlarla güreşmiş gibi püskül püskül olmuştu.

“Merhaba,” dedi Emily ve aniden sırtını ocağa döndü.

Genç adam dikkatini Ty’a çevirdi. Gözleri buluştu. Emily arkasını dönmedi.

“Ty, bu Lincoln Alexander,” dedi Casie.

Max kahvesinin içine taze krema koyuyordu. Başını yukarı kaldırdı.

“Buradaki işin ne Ty?”

Casie birkaç saniyelik boşluğu doldurdu. “Lazy’yi dağılmaktan koruyor,”

Ty yanaklarının kızardığını hissetti, ama genç adam çoktan konuşmaya başlamıştı. Gözleri ciddiye ve dudakları gülmüyordu.

“Ne zamandır burada çalışıyorsun?”

Ty binlerce soruyla boğuşarak onu süzdü. Bu çocuk da kimdi ve ne bilmek istiyordu? “Altı aydır filan.” Casie’ye döndü. Gergin mi görünüyordu? “Ama daha uzun süredir buradayım,” diye ekledi ve bebeği daha sıkı kavradı. “Ve eğer bir sorun çıkarsa hemen yolun aşağısında oturuyorum.”

Max ona doğru baktı, kaşları havaya kalktı. İlgi Ty’ı huzursuz etmişti ama hanım evladı gibi davranmak şu an için çok riskliydi.

“Ve Colt...” Kapı tekrar açıldı. Gelen Dickenson’ın ta kendisiydi. Bildiği kadarıyla geçen gece eve gelmemişti. Girişte ayakkabılarını çıkardığı duyuldu. Biraz sonra mutfağa adımını attı.

“Neredeyse *her* zaman buradadır.”

“Günaydın,” dedi Colt ve Ty’a bakmadan önce misafirlerine doğru başını salladı.

Bakışları buluştu. Geceyi burada mı geçirmişti ya da başka bir yerde? Ty hangisinin daha kötü olduğundan emin olamadı. Casie’ye baktı. Gergin görünüyordu ama berbat değildi. Kendi gerginliği biraz geçmişti. “Babanın öküzlerini yemledin mi?”

“Evet,” dedi Ty. Bliss hafifçe ağladı ve kollarında biraz kıpırdandı.

“Sorun var mı?”

Ty başını salladı ve bebeği zıplattı. Onu izlerken Lincoln’ün kaşları aşağı indi.

“Şu topal olan yem yiyor muydu?”

“Evet, daha iyi görünüyordu.”

“Sana borçluyum,” dedi Colt ve mutfağa geçerek kendine bir kahve koydu. “Sen de biraz ister misin?” diye sordu Lincoln’e ve fincanı biraz havaya kaldırdı.

“Hayır teşekkürler.”

Colt koyu kaşlarını kaldırdı. “Sen gerçekten buralardan *değilsin*,” dedi ve kendi fincanına sertçe vurdu.

Mutfak bir an sessizleşti ve sonra “Oturabilirsiniz,” dedi Emily.

“Kahvaltı bir dakika içinde hazır olur.” Toplu halde masaya doğru yü.üdüler ama Max sandalyesini çekerken konuştu. “Dur tahmin edeyim,” dedi. “Sen...” Koyu saçlı başını salladı. “Bangor, Maine’densin.”

“Detroit,” diye düzeltti Lincoln ve ince uzun vücudunu en yakın sandalyeye bıraktı. Hard Rock Cafe tişörtünün altına uzun kollu yakasız termik bir badi giymişti. Elleri solgun gözüküyordu ve eklemeleri koyu renk kumaşın üzerine sürtünüyordu.

“Evet? Motor Şehri bugünlerde nasıl?

“Sanırım iyi,” dedi Lincoln ve masanın üzerine sinirlice bir elini koyarken omuzlarını silkti.

Max bir kakhaha attı. “Otomobil endüstrisinde olmamalısın.”

“Tam olarak değil.”

“Dolaylı yoldan mı?”

“Babam Chrysler için çalışırdı.”

“İşten mi çıkarıldı?”

“Öldü.”

Emily metal kapağı düşürdü. Tezgâhın üzerinde tıpkı bir kastan-yet gibi ses çıkardı. Fısıldayarak özür diledi.

“Bunu duyduğuma üzüldüm,” dedi Max. “Şekeri uzatır mısın Colt?”

“Onunla birlikte olabilecek misin?” Colt şeker kâsesini uzattı ve sonra tezgâhın üzerinden krema kabını almak için uzaklaşmadan önce tabağının yanma bardağını çekti.

Lincoln parmaklarını biraz kıvırdı. “Hayır.”

“Bu zor,” dedi Colt. “Ben dolaşırken her zaman halkıma ne olacağını merak ederim.” Lincoln sessiz kaldı.

“Kaçamadığın bir işin mi var?” diye sordu Max. Lincoln başını salladı, yüzü ifadesizdi. Kaşları gözlerinin üzerine indi. Vücut dili gergindi. “Belki, biraz.”

“Hiç Dodge kamyonlarında çalıştın mı?”

“Korkarım ki hayır.”

“Pekâlâ, korkmana gerek yok,” dedi Max. “Emily’nin eski kamyonetinin içine bakmadığın sürece,” diyerek bir kahkaha attı. “Bu oldukça korkunç bir görüntü.”

Casie çay makinesinin içindekileri seramik bir bardağa boşalttı. Bardağın kıvrımlı başından buhar çıkıyordu. “Biraz çeşnili elma suyu ister misin Lincoln?”

“Olur.”

“Babam teknisyendi,” dedi Lincoln ve elma suyunu başını sallayarak kabul etti.

“Onu özlüyor olmalısın,” dedi Casie.

“Üzgünüm, Emily,” dedi Max, masanın ortasına büyük sağlam bir tencere yerleştirirken.

“Sanırım burada sana yardım edebilecek kimse yok.” Lincoln beyaz eklem yerleri ile vurulmuş elini tabağının yanına kıvrıp Max’e baktı, kaşında bir iz vardı.

“Endişelenme,” dedi Emily ve tencerenin üstündeki kapağı kaldırdı. Parlak yumurta sarısına elma dilimleri ve karışık salam doğramıştı. Emily buna yumurta aşı adını vermişti. “Buyurun.”

“O senin kamyonetin mi?” diye sordu Lincoln Emily’ye hitap ederek.

“Evet,” dedi Emily ama ona bakmadı.

“Kaç yaşında?”

Emily omuzlarını silkti.

“Emin değilim,” dedi Max ve tencerenin dışarı sarkan kepçeye uzandı.

Max tabağını doldururken Lincoln hareketsizce onu izledi.

“Bu müthiş kokuyor, Em,” dedi Max.

“Teşekkürler,” dedi Em ama ses tonu gergindi. “Sonata gelmiyor mu?”

“O kahvaltı insanı değildir. Sanırım onun payını da ben yemek zorunda kalacağım.”

“Hangi yıl yapıldığını bilmiyor musun?” diye sordu Lincoln, bedeni tamamen hareketsizdi.

Max başını salladı ve elinde henüz yeni temiz bir bebek beziyle dönmüş olan Colt’a döndü.

“Belki 48,” dedi Colt ve ağartılmamış pamuğu Ty’ın koluna sardı. Sandalyesinde rahatça oturarak tekrar kahvesine uzandı.

“Biraz daha yaşlı olabilir,” diye ekledi ve gözlerini içtiği yudumdan çıkan dumana doğru kıstı.

“Onu sen aldın değil mi?” diye sordu Lincoln.

“Ne?” dedi Colt ve bardağını kenara koyarak Em’in uzattığı bisküvi sepetini aldı.

“Dodge,” dedi Lincoln. “Onu sen mi satın aldın?”

“Hayır. Emily onunla eve kendisi geldi.”

Lincoln başını salladı, dudakları büzüldü. “Ona bir bakmamda sakınca var mı?”

“Em’e sormalısın.”

Dikkatini Em’e verdi. Gözleri buluştu. Em gülümsedi ama belki de yüzündeki ifade biraz fazla parlak, biraz fazla narindi.

“Elbette hayır. Ama üzerinde çok kafa yorma.”

Lincoln ona baktı, konuşmuyordu ve Em bir kahkaha attı.

“Bir modern sanat parçası gibi durur ama öyle değil,” dedi ve neşeyle arkasını döndü.

“Biraz daha kahve ister misiniz Bay Barrenger?”

“Beni arar mısın Max? Geçen gecedен sonra kendimi yüz yaşında gibi hissediyorum.”

“Doğru,” dedi Colt. “Neredeyse unutuyordum. Nasıl hissediyorsun?”

“Aptal gibi.”

Colt kakhaha attı. “Bugün biraz dinlenmen kötü bir fikir olmayabilir. Belki banyoda bir süre suda kalmak istersin.”

Sophie bakışlarını başını tabağından kaldırmayan Casie’ye çevirdi.

Bu da neydi? Ty ortada dolandı ve Bliss’i sabit tutmaya çalışırken birkaç yumurta tabağını yıkamaya çalıştı. Emily arkasında belirdi.

“Bliss’i alabilirim.”

“Hayır, sorun değil,” dedi Ty ve bebeğin bir tür kalkan olduğunu fark etmemelerini umdu. Onu dünyadan saklayan bir şey.

“Senin... Ah tanrım,” dedi Emily kuzu aniden mutfığa girerken, kuyruğu üzerindeki saçma çocuk bezinin içinde ritmik olarak bir delikte sallanıyordu.

“Ben onu hallederim,” dedi Sophie ve sandalyesini geriye iterek ayağa kalktı. Kuzu koşmaya başladı, ümitle meliyordu. Sophie onu dışarı çıkardı, kapı çalarken bir eli belinin altındaydı.

“Başka misafir mi bekliyordunuz?” diye sordu Max.

Casie yüzünü buruşturdu. “Korkarım ki üç misafiri anca ağırlıyabiliyoruz. Tam olarak bir kongre merkezi değiliz,” dedi ve sandalyesini geriye çekti ama Sophie otomatik olarak kapıya yönelmişti.

“Sen otur,” dedi.

Ayak sesleri zeminin üzerinde hafif ve hızlıydı. Kapı açılırken biraz gıcırdadı ve sonra Sophie’nin sesi duyuldu “Anne?”

“Hayatım!”

Girişten gelen ses nazik ve hevesliydi.

“Seni görmek çok güzel.”

Bölüm 15

“Anne!” dedi Sophie ve sonra titremeden bir nefes aldı. “Paris’te olduğunu düşünmüştüm.”

“Şey, öyleydim tabii. Ve harikaydı. Katedraller, Louvre! Ama orada birlikteyken nasıldı hatırlarsın. Ve ben de hatırladım. Bahçeleri nasıl sevdiğini hatırladım ve birden orada sensiz bir dakikaya daha katlanamadım.”

“Ama sempozyumun...”

“Çoktan bitti,” dedi ve geçmek bilmeyen endişelerini silercesine zarif elini yukarı kaldırdı.

“Ben açılış konuşmacısıyım. Benden biraz daha kalıp Munchausen sendromunu açıklamamı istediler elbette.” Tavana doğru gözlerini devirdi. Lavabonun üzerinde hâlâ bir su lekesi vardı. “Ama ben hayır dedim. Noel zamanı ve en azından babası güzel kızımı dışarı çıkmaya zorlamadan önce biraz onunla olmak istedim.”

Emily, Sophie’nin daha sefil olabileceğini düşünmemiştii fakat yanılmıştı. “Acele etmene gerek yoktu,” dedi. “Babam Saint Thomas’ta.”

“Ne?” diye sordu annesi ve biraz geriye doğru ayaklarının üzerinde yükseldi.

“Orada bir toplantısı var.”

“Ah, tavşancık...” dedi Monica ve son derece mutsuz göründü. “Seni tekrar hayal kırıklığına uğrattığı için çok üzgünüm.”

Sophie dudaklarını büzdü, kafasından geçen şeylere engel olarak.

Fakat kaşları aşağı düştü, böyle bir mucizenin çok uzun sürmeyeceğinden emin bir ifadeydi.

“Sen...” diye başladı ama Emily araya girdi.

“Bayan Day-Bellaire...”

“Monica deyin lütfen,” diye tekrarladı.

“Monica,” diye düzeltti Emily, aynısını yapmaya özen göstererek. “Bizimle kahvaltı etmez misiniz?”

Bayan masayı gözleriyle süzdü ve sonra dar ellerinden birini göğsüne kaldırdı. Yüzükparmağında pırlanta yoktu fakat küçük parmağını süsleyen iri bir taş vardı. “Aman tanrım! Ne kadar muhteşem bir sofra ama gerçekten yapmamalıyım.”

“Çok var,” dedi Casie ve masadan kalktı.

“Lütfen. Uçuşunuzdan sonra acıkmış olmalısınız.”

“Şey...” Kaybedilen bir savaşta mücadele ediyormuş gibi başını yana eğdi.

“Pekâlâ. Hava yolları bu sıralar çok cimri. Belki biraz yiyebilirim.”

Casie yemeğine neredeyse dokunmamasına rağmen tabağını beraberinde götürdü. Emily temiz tabak çatal getirmek için acele etti.

Monica boş kalan sandalyeye otururken, “Kahve?” diye sordu Emily.

“Kahve çok güzel olur. Siz bir talih kuşusunuz.”

Aceleyle tezgâha doğru ilerleyen Emily bir fincan kahve doldurup Monica’ya uzattı. Herkes ona bakarken Monica sessizce kahvesini yudumladı. Heyecanlı bir şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı.

“Aman tanrım! Çok sert. Ama tam biz Fransız hayranlarının sevdiği gibi, değil mi Sophie? Alençon’dan aldığımız kahve fincanlarını hatırlıyor musun?”

Sophie’nin gözleri ateş ediyor gibiydi. Colt kendini bıçak ağzına

atarak konuştu. “Buraya bu kadar hızlı gelmenize inanamıyorum,” dedi.

“Şey...” Monica fincanını bıraktı. “Konuştuğumuzda çoktan New York’a gelmiştim. Ama kabul etmeliyim Colton. Küçük sırrımızı ne kadar tutabileceğinden emin değildim. Arkadaşım, Kaptan Whittington, beni erken getirebilmek için hızlı geldi. Ben de...”

“Bir dakika bekle,” dedi Sophie, yavaşça Colt’a dönerek.

“Geleceğini biliyor muydun?”

Colt ağzını açtı, belki yalan söyleyecek ya da pas geçecek ya da merhamet dilenecekti fakat Monica ilk kez konuştu.

“Bu tamamen benim suçum, tatlım,” dedi ve tabağına biraz yumurta aşısı aldı.

“Ona ziyaretimi sir olarak saklaması için yemin ettirdim. Çünkü sana sürpriz yapmak istedim. Ve yaptım da, değil mi?”

Kızının yüzündeki ifadeye dayanarak sadece şaşırmadığını çok da utandığını görüyordu.

Sophie ağzını açıp kapadı ve sonra robot gibi dönerek kuzuyu yere oturttu.

“Blue’nun bandajının değişmesi gerek.”

“Şimdi mi?” diye sordu Monica ve odanın etrafına bakınırken yünlü mutsuzu gördü. “Eminim benden başkası da yapabilir.”

“Ben...” diye başladı Casie ama Ty başı deritte olan Casie’nin sözünün üzerine konuştu.

“Onunla kendisi ilgilenmeli.”

Monica tek kaşını Ty’a doğru kaldırdı. “Neden?”

Ty ona doğru baktı, yanakları biraz pembe, gözleri herhangi birini ağlatacak kadar ciddiye.

Monica Day-Bellaire ona göz kırptı. “Ben öyle düşünm...” diye başladı ama tam o sırada ön kapı açılıp kapandı. Monica kaşlarını çattı. Colt boğazını temizledi.

“Kızınız yarayı haftalarca kendisi tedavi etti. Ne yaptığını biliyor.”

“Ah,” diyerek kendini gülmeye zorladı Monica. “Şey... Benim Sophia’m her zaman atların dilinden anlamıştır. Central Park’ta ata bindiğimiz zamanlardan bahsetti mi size?”

“Bahsettiğini sanmıyorum,” dedi Colt ve ayağa kalktı. “Sana çeşnili elma suyu ikram edebilir miyim, Monica?” Colt da e sesini uzun kullanmıştı.

Belki Lazy’nin yıpranmış mutfağındaki bu sıcak rahatlık biraz saçma geliyordu ya da belki de sadece zarif duruyordu. Emily mutlaka aradaki farkı söyleyebilen kızlardan değildi.

“Tıka basa doydum,” dedi Monica ve tabağına baktı. Tabakta iki buçuk yemek kaşığı yumurta aşı kalmıştı.

“Besin değeri yüksek ve az kalorilidir,” dedi Colt.

Hepsi ona baktılar ve Colt sırttı.

“İçinde neyin yüksek olduğu konusunda hiçbir fikrim yok, ama Em kendisi yaptı ve harika,” dedi ve su ısıtıcısını ocaktan kaldırdı. “Denemek ister misin?”

“Tabii, elbette,” diyerek bir kahkaha attı. “Eğer besin değeri yüksekse.”

Colt ona yarım fincan doldurdu. Aromatik kokuyordu. Monica istekle dudaklarına götürdü.

“Bu mükemmel. Tarifini nereden aldın?”

Emily gururla kızardı ve sonra kendine onun annesi olmadığını hatırlattı; onu etkilemeye çalışmanın bir anlamı yoktu. Ty ayağa kalktı. “Sanırım gitsem iyi olacak,” dedi.

Emily, Bliss’i kollarından almak için aceleyle masanın etrafını dolaştı.

Bebek bir süre önce uykuya dalmıştı. “Şimdi mi?”

“Yapılacak birkaç şey var.”

“Ne tür şeyler?” diye sordu Emily ve Bliss’i omzuna koydu.

“Bir şeyler.”

“Ne...”

“Ondan yeni doğanların su tankını kontrol etmesini istemiştım,” dedi Casie.

“Mantar sıkışma yapmaya devam ediyor.”

Saçmalık. Ty mutfağın rahatsız sınırlarından birden kaçmak istedi, diye düşündü Emily ama sonra Ty’a baktı, gözlerindeki minnet ışıltısını gördü. Bakışlarını masanın kenarındaki yüzlere çevirdi ve onu kimin koruyacağını merak etti.

Ty sığır ahırına girdi. İçerisi sessiz, tozsuz ve soğuktu. Ama yine de yeryüzünde en sevdiği yerdı. Ahır huzurun olduğı yerdı. Ama şu an için değil. Şu an içeride Sophie Jaegar vardı. Burayı canlı, gerekli ve cehennem kadar korkutucu yapıyordu. Sophie çelik rengi tayın yanına eğilmişti, örgü telli çitin üzerinde incittiğı ön bacağındaki bandajı çözüyordu. Blue kıpırdandı ama Sophie hareket etmedi. Çok güçlü bir attı ama Sophie geri adım atmadı. O asla geri adım atmazdı. Bugüne kadar hiç atmamıştı. Onu annesine bırakmak bu hale getirmişti.

Sophie sargıyı serbest bırakırken tay tekrar kıpırdandı. Onu kenara bırakırken Sophie biraz döndü. Profilden dayanılmayacak kadar hoştu. Kaşlarının üzerine alçak bir çorap şapka çekmişti. Ama evden ceketsiz çıkmıştı bu yüzden Ty onu yanında getirmişti.

“Sadece rahatla. Bir dakika içinde bitireceğiz. Her şey yoluna girecek,” dedi Sophie.

Sesi rahatsız ediciydi. Elinin tersiyle yanağını sildi. İşte o an Ty’ın midesi sıkıştı. Sophie Jaegar ağlıyor muydu? Ve diğerlerinin ağlamasını fark etmesine kesinle izin vermiyordu. Ty oradan ayrılmalıydı. Şimdi geri gitmeliydi ama Sophie öyle küçüktü ki ve tayın

yaralı bacağının yanında kamburu çıkmış bir vaziyetteydi. Ty boğazını temizledi ve onun orada olduğunu fark ettiğini vücudunun sertliğinden anladı. Ayağını biraz kıpırdattı. “Öleceksin.”

Sophie yeni bir bandaj almak için yana doğru uzandı ama saçları Kehribar rengi bir ipek örtü gibi yüzünü Ty’den gizliyordu.

“Ben iyiyim.”

Ty toparlanması için yeteri kadar zaman tanıdığını düşünerek birkaç adım ilerledi. “Casi ceketini getirmemi istedi.”

Bu tamamen bir yalandı. Ama eğer ceketsiz çıktığını fark etseydi Ty’den bunu isterdi.

Sophie yukarı baktı. Dudakları büzüldü, kaşları aşağı indi. Koyu yeşil gözlerinde bir rüzgâr esti. “Üşümedim.” Bu bir yalandı ama Ty ona sesini yükseltmedi. Anneler insanlara bir yığın çılgınca şey yaptırabilirdi. Yalan söylemek en manasız olanıydı.

“Elbette, biliyorum,” dedi. “Ama eğer giyersen kendini daha iyi hissettirir.”

“O benim patronum değil!” Birden ayağa kaldı, soğuktan ürke- rek. Ty biraz ayakları üzerine yükseldi ama Sophie geri adım attı.

“Biliyorum,” dedi Ty ve Sophie’nin öfkesinin karşısında geri adım atmadı.

“Sadece hasta olmanı istemiyor, hepsi bu.”

“Hemen onun tarafını tut.”

Ty yorum yapmadı. Nereye gittiklerini bilmiyordu ama bu belli yola uzun süredir sarılmıştı. “Eğer onu giyersen sana tay için yardım edeceğim,” dedi Ty.

Sophie bir an ona baktı ve sonra bir adım ileri gitti. Ceketini Ty’nin elinden alarak kollarını içine soktu. Genelde buz kadar pürüzsüz olan hareketleri aceleci ve sarsaktı. Yakasının altındaki saçlarını dışarı çıkardı. “O biliyordu!” dedi ve Ty’a baktı.

“Neden bahsettiğini bilmiyorum...”

“Casie!” dedi. “Senin idolün. Annemin geleceğini biliyordu ve bana söylemedi. O sadece izin verdi...” Kelimeleri birden kesildi. Çenesinde bir kas seğirdi. Arkasını döndü. Ty başını salladı. “Belki Dickenson biliyordu ama bu Casie’nin de bildiği anlamına gelmez.”

“Saf olma,” dedi Sophie fakat sesi çok yumuşaktı.

“Hepsi aynı.”

“Hepsi kim?” diye sordu ve birkaç adım ileri gitti.

“Yetişkinler,” dedi Sophie. “Hiçbirine güvenemezsin.”

Eski hatıralar Ty’ın kulağına fısıldadı. “Bu doğru değil.”

“Evet, öyle. Onlar senin ne düşündüğünü önemsemezler...” diye başladı ve ona doğru döndü ama bakışları Ty’ın yüzüne dokununca kelimeleri duraksadı. Çenesindeki kas tekrar zıpladı. Ty aklından geçen acı dolu düşünceleri okuyamıyor olmasını umdu ama Sophie’nin gözleri gölgelendi. Bu küçük kayıp kızın gözleri onları her görüşünde Ty’a tıpkı bir bebek gibi ağlama isteği veriyordu.

Sophie yutkundu. Boğazı daralmıştı. “Onun harika olmadığını sen de biliyorsun,” dedi. Ses tonu sert ama alçaktı, gözleri tekin değildi.

“Biliyorum.”

“Bana söylemeliydi.”

Geri durmak zor olsa da Ty tartışmaya çalışmadı.

“Evet.”

“O sadece...” Sophie arkasını döndü. “Neden buraya geldi ki?”

Ty kimden bahsettiğini sormadı. Ty bazen o kadar da aptal olmuyordu ama bu kadarını da biliyordu.

“Sadece seni özlemiş olabilir Soph.”

“Hayır, olamaz,” dedi ama sesi neredeyse zor duyuluyordu.

“O...” Ty kelimelerini dikkatle seçti. Sophie onunla her zamanki gibi konuşmuyordu ama bir çakal bile bazen dikkatli olmasını bilirdi.

“O kadar kötü olamaz.”

Sophie somurttu. “Onu tanımıyorsun.”

“Hayır,” dedi Ty. “Ama bazı şeyleri biliyorum.”

“Öyle mi?” Ona doğru yaklaşırken ses tonu alaycıydı, eski Sophie geri gelmişti.

“Ne biliyorsun Tyler?”

“Anneleri bilirim,” dedi. Midesi boşalmış gibiydi.

Sophie gözlerini kırpıttı ve Ty sesi bir bebek gibi çıktığı için lanet etti.

“Öyle demek istemedim,” dedi. “Ben sadece demek istedim ki...”

“Üzgünüm.”

Özrü onu hazırlıksız yakaladı. Ellerini yumruk şeklinde sıktı. “Özür dilemen gereken bir şey yok.”

Sophie yumuşak bir kahkaha ile soluk verdi. “Benimle dalga mı geçiyorsun? Senin annen...”

Yüzündeki morlukların en belirgin olduğu yerleri işaret etti. Ty midesinin düğümlendiğini hissetti. Sophie tekrar gözlerini kırpıttı. “Ve ben şikâyet ediyorum çünkü benimki...” Nefes verdi, rahatlamaya çalışıyordu. “Pekâlâ...” Eğilerek yeni pamuk bandajı yerden aldı. “Yılın Annesi ödülünü asla kazanamayacak diyelim.”

Ty omuzlarını silkti ve Vetrap’ı geri aldı. “Bunun senin rekabetine bağlı olduğunu varsayıyorum,” dedi.

Sophie bir kahkaha attı. Gerçekten kahkaha attı. Tehdit edildiğini hissettiğinde gözyaşlarıyla rahatlama arasında çıkardığı dengeli ses gibi değildi.

“Eğer Emily ve sen annelerinizi yarışa sokarsanız bundan onu

haberda: ettiğine emin olacağım,” dedi Sophie ve tayın sol ön bacağına yanına eğilip, incik kemiğinin etrafını sarmaya başladı. Ty onun yanına eğildi ve pamuktaki bir kırıksıklığı düzeltti.

“Belki de en az kötülükte bir yarışma yapabiliriz,” diye önerdi.

Sophie kıkırdadı ve işte bu o sestti, minnettarlık ve umudun hafif bir göstergesi, onu ağlamak isteyen şey buydu. Nesi vardı böyle?

“Ne kadar kalacağını düşünüyorsun?” diye sordu.

“Şunu tutar mısın?”

Ty bandaja uzandı. Parmakları temizlenmişti. Ateş saçıyorlardı. Sophie keskince nefes aldı ve ona döndü. Gözleri buluştu. Ty’ı korku ya da ona benzer bir duygu sardı. Yutkunuşunu izledi ve başka tarafa baktı.

“Bilmiyorum,” dedi Sophie. Ses tonu şimdi de sanki dünyada umursadığı hiçbir şey yokmuş gibi dondurucuydu.

“Eğer bir ay kalacağını söylese yarın gitmiş olacak.” Kendinden yapışkanlı sargının içinde olduğu plastiği açmak için yırtarken başını salladı. “Narsisizm ya da erkeklerden korkma üzerine bir atölyeye. Dünyanın duygusal hastalıklarını tedavi etmeye hazır. Bu sadece bir şaka,” dedi ve streç malzemeyi sinirli bir şekilde bacağın etrafına sardı.

“Çok sıkı yapmadığına emin ol,” dedi Ty.

“Eğri olmayan bir tendon için endişelenmemize gerek yok.”

Sophie eliyle burnunun altını sildi. “ bir sürü dolgu malzemesi kullandım,” dedi ama sıkı bandajı biraz hafifletti ve ağır ağır soludu. Ahır sessizleşti. Sophie bacağı sarmayı bitirdi ve elleri bandajın üzerinde kaldı.

“Bunu nasıl yapıyorsun?” diye sordu Sophie ve nihayet ona doğru döndü.

Sophie’nin dikkatini midesinde tıpkı bir darbe gibi hissetti. “Ne yapıyorum?”

“Bu kadar normal kalmayı.”

Bir anlığına Ty ona baktı ve sonra bir kahkaha attı ve ayaklarını salladı. Fakat Sophie onunla birlikte ayağa kalktı ve önden gitmeden önce kolunu tuttu.

“Bunu demek istedim,” dedi. “Neden...” Eğer gözleri olmasaydı Ty muhtemelen arkasını dönmüş olurdu. “Neden bu kadar sert ya da kaçık ya da kaba ya da...” Sophie başını salladı.

“Sen neden çılgın değilsin?”

“Benimle dalga mı geçiyorsun?” diye sordu Ty.

Dünya tekrar sessizleşti. Sağ taraftan bir buzağı böğürdü.

“Hayır,” dedi Sophie ve ona baktı, gözleri öylesine istekliydi ki Ty’ı içine çekiyordu, onu yerle bir ediyorlardı. “Geçmiyorum.”

Sophie ona baktı. İçindeki her bir eksik içgüdü ondan koşmasını, saklanmasını kaçmasını istiyordu. Önemsiz bir içgüdüünün dışında tüm içgüdüleri onu kollarına almasını, onu göğsüne çekmesini, omzunda ağlamasına izin vermesini ya da belki kendinin onun omzunda ağlamasına izin vermesini istiyordu.

Hangi durumda olursa olsun yüzünü tekrar göstermeyecekti. Kötü bir yalan söylemek istiyordu ama Sophie’nin gözleri buna izin vermedi. “Senin yüzünden,” diye kabul etti Ty.

“Sen ve Case.”

“Ben ve Casie mi? Biz hiçbir konuda benzemiyoruz,” dedi Sophie ve ona güveniyormuş gibi baktı. Ona inanıyormuş gibi. Lanet olsun ki bu ürkütücüydü.

“Belki de melekler de melek olduklarını bilmezler,” dedi Ty.

“Ben...” Dudakları hafifçe aralandı ve öylece kaldı. Gözlerini kırttı. “Casie gibi değilim.”

Ty tartışmadı. Belki de cüret edemedi.

“Annem gibi değilim.”

“Öyle mi?” diye sordu Ty ve çenesini ata doğru salladı.

“Son zamanlarda kaç tane işe yaramaz ceketini idareli kullanmıştı?”

“O farklıdır.” Birbirlerine yakın oturuyorlardı. Nefesini hissedecek kadar yakınındaydı. “O atları sevmez.”

“Ne sever?”

Sophie omuzlarını silkti. “Saçlarına çok para harcar.”

“Pekâlâ, muhtemelen onu idareli kullanmasına gerek yok,” dedi Ty.

Sophie neredeyse biraz gülümsedi. Az kalsın Ty’ın kalbini kırıyordu ama sonra gözleri büyüdü ve dikkatini sola verdi. Lincoln Alexander yalnızca birkaç adım ötede dikiliyordu, bir hayalet kadar sessizce onları izliyordu.

Bölüm 16

“Burada ne yapıyorsun?” Kendinden yaşça büyük Lincoln’e doğru dönerken Ty’ın sesi derin ve sessizdi.

“Ortalıkta hiç metal hurdanız var mı?” diye sordu Lincoln ve onu ne kadar duyduğunu merak ederek Sophie’ye döndü.

Ty, Sophie’ye biraz daha yaklaşacak şekilde yer değiştirdi, vücudu sertti.”Bunu Caise’ye sormalısın. Burası onun yeri.”

“Doğru.”

Lincoln kaşlarını indirdi ve çıplak ellerini svetşörtünün ceplerine soktu. “Ailenle birlikte mi?”

Ty’ın gözlerini aşikâr bir güvensizliği vurgulayan karanlık duygular sardı ama adam Casie’nin konuğuydu ve Ty bunu tehlikeye atamazdı.

“Hayır.”

Lincoln bakışlarını tekrar Sophie’ye çevirdi. Sophie ona soru sormaya yarı cesaret ederek kaşlarını kaldırdı. Herkes için onun soyunun ne olduğu oldukça açık olmalıydı. Annesi gibi, kız kardeşi gibi. Herkes bilirdi. Belki, Ty hariç.

Lincoln Alexander boğazını temizledi ve ayaklarını sürüdü.

“Peki ya şu kız?”

İkisi de ona baktı.

“Emily mi?” diye sordu Ty. Sophie kaslarının savunmacı bir şekilde düğümlendiğini hissetti.

“İsmi bu mu?” diye sordu Lincoln.

“Ne olmuş ona?” diye sordu.

“Ne kadar zamandır burada?”

“Neden bilmek istiyordun?”

Lincoln omuzlarını silktilti, gözleri biraz kısıldı. “Sadece merak-
tan.”

“Öyleyse bunu *ona* sormalısın,” dedi Ty.

Angel başını yakındaki ağır kapısına dayadı ve ilgi beklercesine sallandı.

Ty bir elini kısırağın boynuna kaldırdı fakat bakışları Lincoln’ün üzerindeydi.

Lincoln dikkatini boz ata verdi. “Ne zamandır içeride?” dedi.

“Angel bir kısırak,” dedi Ty.

Lincoln omuzlarını silktilti. Önemsemiyordu. “Öyleyse *kısırak* ne zamandır içeride?”

“Ayaklarında biraz sıkıntı var.”

Lincoln vücut ısınısını göğüs boşluğuna hapsetmek ister gibi omuz-
larını kamburlaştırdı.

“Ne tür bir sorun?”

Sophie bir anlığına Ty’ın cevaplamayı reddedeceğini düşündü ama Ty sonunda konuştu.

“Atların toynakları boyutlarını düşününce çok büyük olmamalı. Bazen stres ya da herhangi bir sebepten dolayı içleri şişer.”

Lincoln düşünceli bir şekilde başını salladı. “Bunun için ne ya-
pıyorsunuz?”

“İlaç, dinlenme, özel ayakkabılar.”

“Nasıl özel?”

Ty’ın çenesinde bir kası seğirdi ve ahıra doğru yöneldi.

Angel oyun oynamak isteyerek Ty'ın ceplerine sürtündü. Ty kısa-
rağın sol ön bacağına bir eliyle sıvazlarken Sophie onu izliyordu.
Parmakları yıpranmış, tırnakları bakımsızdı ama dokunuşu bir aşk
şarkısı kadar yumuşaktı. Onu kendine çeken hep şu kahrolası elle-
riydi.

“Burada görüyor musun?” diye sordu ve Angel'ın toynağını ta-
banı ortaya çıksın diye yukarı kaldırdı. “Birçok ayakkabının bunun
gibi arkasını saran demir çubukları yoktur.”

Lincoln başını salladı.

“Ayağı sağlıklı tutmak için kopçanın üzerine baskı yapıyor,” dedi
Ty ve Angel'ın ayağını karışık samanların içine geri bıraktı. “Atlara
karşı ilgili misin?” diye sordu.

“Metallere ilgiliyim.”

Ty kaşlarını çatı. Lazy'de at türlerinden ilham alamayan insanla-
rın nasıl olabileceğini anlayamayan tek kişi değildi.

“Ben biraz heykeltıraşlık yapıyorum,” dedi Lincoln, “ama demir-
le ne kadar ilgiliyim bilmiyorum.”

Ty omuzlarını silkti ve ahırdan geri çıktı. Lincoln çifti takip etti.
“Eskiden beri demir ile nallanırlar,” dedi ve misafire ahırdan, sığı-
naklarından ya da sadece Sophie bu şekilde düşündüğü için mi öy-
leydi?

Lincoln ahırın içine bakındı. Casie'nin babasından kalan dağı-
nıklığı temizleyerek oldukça iyi iş çıkarmışlardı ama hâlâ gidilecek
yollar vardı. İçerideki eski çiftlik aletleri ve döküntü gereçler etrafı
dağınıklaştırıyordu. Emily'nin eski kamyonu içeriye sokulmuştu
ve terk edilmiş bir ev kadar sessiz ve ıssız duruyordu.

“Bir anda çoğu şey değişmiş gibi duruyor,” dedi Lincoln. Sophie
bunun bir hakaret olup olmadığından emin olamadı ama Ty'ın yüz
ifadesinden bunu bir övgü olarak algılamadığını anlamıştı.

“Değişim her zaman iyi değildir,” dedi. “Sadece farklıdır.”

“Bu, şu bahsettikleri kamyonet olmalı.”

Ty başını salladı, sosyal etkileşim sınırlarına henüz ulaşmış gibi bakıyordu.

“Em’in.”

“Çalışmıyor mu?”

“Ara sıra iyi çalışıyor.”

Dışarı çıkıp avluya bakındılar. Emily omzundaki Bliss’e sarılarak girişteki merdivenlerden aşağı inerken Max Barrenger da ışıldayan Escalade’ini ateşliyordu.

“Bu sabah dağıtımlarında ona yardım ediyor olmalı,” dedi Sophie ve sıkıntıyla annesini nerede bıraktığını merak etti.

“Öyle görünüyor,” diyerek ona katıldı Ty.”

“Ne kadar süre birlikte olacaklar?” Lincoln Escalade’in yanındaki üçlüyü izlerken kaşları top metali gözlerinin üzerine düştü.

Ty dikkatini tekrar tuhaf ve meraklı konuklarına çevirdi. “Lazy’nin etrafında daima *birileri* vardır.”

Bakışları kesişti, koyu yeşil üzerine gri. “Bunu öğrendiğim iyi oldu,” dedi Lincoln ve avludan işçi barakasına doğru sert ve sessiz adımlarla yürüdü.

“Lincoln hakkında ne öğrendik?” diye sordu Sophie. Annesi üst katta sallanan midesine geçici bir rahatlık vererek uyuyakalmıştı. Parçalara ayırırken çekinerek bir yığın şalgamın tadına bakmıştı. Fena değildi.

11.15’te Casie, küçük parçaların içine sığır eti doğramakla meşguldü. Emily iki saat önce dağıtımlarını yapmaktan dönmüş ve birkaç santim ötede ince ince soğan dilimliyordu. Omuzlarını silkti. Lumpkin hoplaya zıplaya odanın içinde oynuyordu, koyu toynakları parlaktı ve altında çarpık küçük bir çocuk bezi vardı.

“Onu kontrol etmedin değil mi?”

“Belki farkında değilsin ama meşgulüm,” dedi Emily.

Sesi asabiydi. Sophie kaşlarını biraz kaldıran Casie’ye baktı. Herkes Lanetli Batının Kötü Cadısı’nın kim seçildiğini biliyordu. Sophie’ye bir çift çizgili tayt ve benekli ayakkabılar vermiş ve o da yıkılan evler için buğulu gözlerle bakmayı sürdürmek zorunda kalmıştı.

“*Yapmalıydın* demek istemedim,” dedi Casie. “Bu genelde yaptığın bir şey sadece. Kendi öz tazımızın olması gibi bir şey bu.”

“Özür dilerim,” dedi Emily ama açıklama yapmadı.

“Özür dilemek zorunda değilsin.” Casie’nin sesi alçak ve her zamanki gibi neşeliydi.

“Eminim çok hoş bir çocuktur.”

“Bence tuhaf biri,” dedi Sophie, ahırdaki sohbeti hatırlayarak.

“Nasıl tuhaf?” diye sordu Casie ve Lumpkin’nin havada hareketli bir dönüş yapmasını ve oturma odasının diğer yanına geçmesini izledi.

“Merakla etrafı gözetliyor,” dedi Sophie. “Bir sürü soru soruyor.”

Casie omuzlarını silkti. “Şehirden geliyor. Muhtemelen sadece nasıl yaşadığımızı merak ediyor. Lazy’nin insanları cezbeden yanı bu sanırım. Başka bir yaşam şekli görmek ve...”

“Sophie haklı. Ondan kurtulmalıyız,” diye araya girdi Emily. Bir-biri ardına şaşkınlıkla hepsi ona döndü.

‘Komşuna güven ama buzağılarını damgala’ ya ne oldu?’ diye sordu Casie. Bu Ty’ın birden fazla durum için söylediği bir şeydi.

“Paraya ihtiyacımız olduğunu düşünmüştüm,” diye ekledi Sophie.

“O kadar fena bir şekilde ihtiyacımız yok,” dedi Emily ve soğanları bir kenara koyarak ellerini çabucak bir beze sildi.

“Ona depozitosunu geri verelim,” dedi.

“Beninle dalga mı geçiyorsun?” diye sordu Casie. “Bunu yapamayız.”

“Elbette yapabiliriz.”

“Bunu yapmak için *hiçbir* sebebimiz yok. Var mı?” diye sordu Casie ve dikkatle Emily’nin yüzüne baktı.

Uzun bir sessizlik oldu, sonra, “Hayır,” diyerek kabul etti Em.

“Durum bundan ibaret. Lincoln Alexander’ı Google’da aradığımda tüm bulabildiğim doksan yaşında yaşlı bir politikacı ve ayak parmaklarıyla “Çubuk” oynayan bir ufaklık.”

“Bence o da bu ikisi arasında bir yaşta,” dedi Casie.

Sophie ona bakmaya bile yeltenmedi. “Facebook’u denedin mi?”

“Elbette Facebook’u denedim. Tüm sosyal medyanın rahatsız ediciliğinden kaçtığımı mı düşünüyorsun?”

“Affedersin,” dedi Sophie ama Emily’nin omuzları düştü.

“Ben sadece... Ona güvenmiyorum, hepsi bu.”

“Neden?” Casie’nin sesi endişeliydi, yüzündeki ifade ciddiye.

“Çünkü...” Emily ne yapacağını bilmez bir halde başını salladı. “*Lincoln Alexander mı?* Gerçek isim gibi bile gelmiyor. Ve neden bu kadar çok soru soruyor?”

“Sana da mı soru soruyor?”

Emily gözlerini kaçırdı. “Hayır, ama...” Dudaklarını bükerek tavuk göğsünü dövdü. “Kimlerin aramalarda çıkmadığını biliyor musun?”

“Hayatlarının kimsenin umurunda olmadığını düşünen insanlar mı?” diye tahmin yürüttü Casie.

“Suçluların!” diye düzeltti Emily. “Katillerin, tecavüzcülerin, kundakçıların, hortumcuların...”

“Emily...” dedi Casie, sessizce araya girerek. “Eğer bir şey biliyorsan...”

“Hırsızların,” diye ekledi Emily. Sesi yumuşamıştı. Kuzu ağzında bir çorapla etrafta hopyayıp zıplarken Casie her iki yanına baktı. Sophie omuzlarını silktilti. Casie tekrar denedi. “Eğer bu çocuk hakkında herhangi bir şey biliyor olsaydın, bize söylerdin değil mi?”

“Ben bir hırsız değilim!” dedi Emily. Yüzü alışılmışın dışında solgun gözüküyordu, gözleri acı çeker gibiydi. “Artık değilim,” diye ekledi ve bezi tezgâhın üzerine fırlatarak odadan hızla çıktı.

Mutfak sessizleşmişti. Casie yavaşça soludu. “Neler olduğu konusunda bir fikrin var mı?”

“Delilik?” diye tahmin yürüttü Sophie.

“Ben ciddiylim.”

“Ben de,” dedi Sophie ve sebzeleri doğramaya geri döndü.

“Bu arada...” Sesinin günlük çıkıp çıkmadığını merak ederek dikkatli bir nefes aldı.

“Annemin gelmeyi planladığını ne zamandır biliyordun?”

Etrafındaki hava daralmış gibi geldi. Casie’nin ona doğru döndüğünü görmek yerine hissetti.

“Bu konu için özür dilerim, Soph.” Kelimeleri çok sessizdi.

“Colt’tan sana söylememesini istedi.”

“Ne zamandır?”

“Dün gece aradı.”

“Mantıklı,” dedi Sophie ve aldırış etmeden bir havuç daha kesti.

“Bir şeyler yolunda gitmemiş olmamalı.”

“Ne demek istiyorsun.”

Sophie omuzlarını silktilti. Bu hareket neredeyse canını acıtmıştı. “Şu an ki aşkının muhtemelen başka planları vardır.”

“Sadece seni özlediğine eminim ve...”

“Tabii ki beni özlemiştir. O beni her zaman özler. Kim özlemez

ki?” diye sordu ve elleriyle bir şeyler yapma ihtiyacı duyduğu için doğranmış sebzeleri kenara çekti ve onları yakındaki bir kaba boşalttı. Buhar çıkardı ve su sıçrattı.

“İnsanlar hata yaparlar, Soph. Muhtemelen senin annen de bir istisna değil. Ama şu an burada.”

Sophie, Monica Day-Blaire’in uyuduğu üst kata doğru baktı. “Burada olduğunu biliyorum,” dedi. “Benim yatağımda.”

“Özür dilerim,” dedi tekrar Casie sesini daha da alçaltarak ve suçlu suçlu kapıya doğru baktı. “Onunla ne yapacağımı bilemedim.”

Sophie bakışlarını derinleştirdi ama Casie Carmichael’e kızmak neredeyse imkânsızdı. Bu muhtemelen onunla ilgili en can sıkıcı şeydi. Omuzlarının biraz düşmesine izin vererek güçlükle nefes verdi. “Dünyama hoş geldin,” dedi.

Casie sorgularcasına kaşlarını çattı.

Susmak akıllıca bir hareket gibi duruyordu ama belki de bunun için çok geçti. “O her zaman...” Sophie başını salladı, doğru kelimeleri arıyordu. “Hayattan daha büyüktür. Jet uçağı ile İstanbul’a gider, Lüksemburg’da bir konuşma verir, Zermatt’ta kayak yapar. Ama asla sadece bir...” Kendi sözlerinden gözlerini kaçırdı. Ses tonu duyulduğu kadar ağlak mıydı?

“Şikâyet etmemem gerektiğini biliyorum. Demek istiyorum ki, Ty’ın annesi...”

Tekrar bıçağı eline aldı, sertçe kavradı fakat hâlâ daha fazla kelime edemiyordu.

“Hepimiz ailelerimiz hakkında bir dereceye kadar hayal kırıklığına uğramışızdır,” dedi Casie. “Colt hariç,” diye karşı çıktı Sophie, her nasıl oluyorsa daha da çocuksu bir ses çıkarmayı başarmıştı.

“Pekâlâ, Colt biraz...” diye başladı Casie ve sonra kendini durdurdu.

Sophie kaşlarını kaldırdı, meraklanmıştı. “Biraz ne?” diye sordu fakat Casie güçlü bir şekilde eti doğramaya dönmüştü.

“Ailesi onu çakallar ile birlikte salıvermediği için şanslıydı.”

Sophie dudaklarına küçük bir gülücük kondurdu. “Ty, Monty Dickenson’ın bir azize olduğunu düşünüyor,” dedi ama Casie fark etmiş gibi görünmüyordu.

“Kendi içine ne kadar sığabilir?” Casie’nin sesi çok alçaktı.

“Ne?” diye sordu Sophie.

“Kilitli dolabım,” dedi Casie, biraz kendinden geçmiş gibi görünüyordu.

“Hiç normal boyutlardaki okul dolabına sığabilen bir ikinci sınıf öğrencisi tanıdın mı?”

Sophie filmlerde bu tür tuhafıklar görmüştü ama devlet okuluna gönderilmiş olsaydı bile bu tür bir davranışa sebep olan kızlardan biri gibi durmuyordu.

“Telaşla sınıflar arasında koştururdum,” dedi Casie. “Kimyaya başlamam gerekiyordu. Tanrı korusun öğretmenlerimi çok az mutsuz etmişimdir. A almak zorundaydım. Ben...” diyerek duraksadı.

“O geldiğinde kalbim gerçekten duracakmış gibi hissettim.”

“Sonra ne oldu?”

“Kahkaha attı.”

“Ona vurdun mu?”

“Hayır,” dedi Casie, hayal kırıklığına uğramış gibiydi. “Çok kısaydı.”

“Zihinsel olarak mı yoksa...”

“Fiziksel olarak,” dedi Casie. “Kahkaha atarak yere düştü. Gerçekten yere düştü.” Gözlerini kıstı. “Bu yüzden onu tekmeledim.”

“Ne yaptın?” Senaryoyu hayal etmeye çalışıyordu. Ama dürüst olmak gerekirse, Casie Carmichael hayatta gördüğü en az agresif insandı. Her neyse, genelde öyleydi.

“Onu müdürün odasında ilk ve son kez görüşümdü.”

“Colt’a ne oldu?”

“Uzaklaştırma almak zorundaydı. Ama o hiç önemsemedi. O öyle bir...”

Dişlerini gıcırdattı ve kendini durdurdu. “Söylemeye çalıştığım...” Sohbetin yanlış bir yöne gittiğini hatırlamaya çalışarak başını salladı. “Anne babalar hata yaparlar. Ama annen şu an burada.”

“Olmamasını isterdim.” Olmak istediğinden daha dürüsttü ama kelimeler kendiliğinden çıkmıştı.

“Deniyor, Soph,” dedi Casie. “Belki sen de denemelisin.”

Mutfak sessizleşti. Sophie uzun bir nefes verdi. “Yapabilir miyim bilmiyorum.”

Casie ona baktı, kaşları bilgili bir ifadeyle yarım bir halde kalktı.

“Eğer bir kızağı çekmek için dört yüz elli kiloluk inatçı bir atı eğitebilirsen, bunu da yapabilirsin.”

“Atlar Zürih’e jetle uçmaz ve Haziran’dan beri egzersiz yaptığı piyano resitalini kaçırmazlar.”

“Genelde değil,” diyerek ona katıldı Casie. “Ama Hiçbir yere, Güney Dakota’ya, kız çocuklarıyla tatillerini geçirmek için gece uçuşunu yakalamazlar. Bunu aklında tut, hah?”

Lumpkin hoplayıp zıplarken yünlü kulakları arasında bir taç parlıyormuş gibiydi. Sophie iç çekti ve neşeyle meleyen Lumpkin’e uzandı.

“Eğer o annesini affedebilirse, belki ben de yapabilirim,” diyerek kabul etti.

Ve üst kattaki Monica Day-Bellaire de bunun doğru olmasını ümit etti.

Bölüm 17

“Bu gerçek anlamda şu ana kadar yediğim en iyi yemektir,” dedi Max Barranger. Yanında dikkatle bakan nişanlısı gülümsedi ama yüzündeki ifade biraz kasılmıştı.

“Erkeğin kalbine giden yolun midesinden geçtiğini söyleyen şu eski atasözüne asla inanmamışımdır,” dedi. “Ama kendi yollarımın yanlışlığını da görmeye başlıyorum.” Max’in dışarı çıkmış göbeğine hafifçe vurdu.

“Tariflerinden bazılarını almak zorunda kalabilirim, Emily.”

“Onlarla ne yapacaksın?” diye sordu Max ve bir kahkaha attı. “Bardak altlığı olarak mı kullanacaksın onları?”

Casie, Sonata’nın kaşlarını kaldırışını izledi.

Emily sinirle ayaklarını itti. “Sadece içindeki malzemeler çok taze oldukları için böyle,” dedi.

“İnan bana, sadece o kadar değil,” diyerek karşı çıktı Max. “Ama S.’nin ilginç bir fikri var. Hiç yemek kitabı yazmayı düşündün mü? Bence çok başarılı olur.”

“Bu asla işe yaramaz,” dedi Colt.

Max ona doğru kaşlarını çatarak aynı fikirde olmadığını gösteren bir imada bulundu.

“Neden?”

“Em tarif kullanmaz. Yemekleri aynı tadı asla iki kez vermez.”

Masanın etrafında dört erkek vardı; Ty ve Colt korumacı bir is-

tekle. Max ve Lincoln ise gizlemedikleri bir ilgiyle Emily'yi izliyordu. Erkekleri meyve sineği gibi çeken ne vardı bu kızda? Doğru, yarım litre gübre tozundan ve bir parça sirkeden leziz bir yemek yapabiliyordu. Kesinlikle bilindik anlamda güzel değildi. Sophie gibi değildi. Casie bakışlarının bir an genç kıza kaymasına izin verdi ve sonra tekrar Emily'ye baktı. Belki de Em insanları kendine çeken tarif edilemez ışığının farkında olmadığı içindi. Her ne olursa olsun, Casie kıskançtı. Açıkça ve delice kıskançtı. Kendine gelip Emily'yi gerçekten sevdiğini hatırladı. Onu çılgına çeviren Colt'tu. O, sırtışı, çekirgeleri ve tuhaf bir şekilde esnek vücudu. Casie kilitli kapısını açmamış olsaydı her şey daha iyi olabilirdi, diye düşündü ve son amigo da evine gittikten sonra karanlıkta Colt'un çömeldiği fikrine neredeyse gülümsedi.

“Tariften ya da değil,” dedi Monica Day-Bellaire canlı bir şekilde, “harika bir yemek.”

“Teşekkürler,” dedi Emily. Yanakları biraz kızarmıştı ya mutfakın sıcaklığından ya da övüldüğü için. Heyecanlanmış gibi gözüküyordu, bu durum Casie'yi, kızı başından beri yanlış mı anladığını merak etmeye itti. Belki de *erkekleri* etkilemeyi istemesi o kadar basit değildi. Belki de cinsiyete bakmazsının yetişkinleri etkilemeye ihtiyacı vardı. Terk edilmişlik, diye düşündü Casie, mükemmel bir fikir değildi. “Ama henüz tatlının tadına bakmadınız. Yayla muzunu gevreği ve içli puding var. Hangisini tercih edersiniz?”

“Ah, tatlım,” dedi Monica, “İki hafta içinde bir grup arkadaşımın bir sempozyuma katılıyor olacağım ve ben...” diye başladı ve sonra Sophie doğru baktı ve kendini durdurdu. Dudakları yumuşadı ve omuzları biraz düştü. “Boş ver,” dedi ve kahkaha atıp dostça omuzlarını silkti.

“İkisinden de birer parça alacağım,”

Yemeğin geri kalanı hızlıca geçti. Lincoln Alexander masadan ilk ayrılan oldu. Kapı ardından neredeyse sessizce açılıp kapandı. Ty ve

Colt hemen ardından Red Horse'a döndü. Casie lavaboya sıcak su doldurdu ve onların çıktıklarını fark etmemiş gibi davranı.ı.

“Pekâlâ, ben şu meşhur sabanı bugün erken isabet ettireceğim,” dedi Sonata ve nişanlısına bakmadan önce esnek bir şekilde ayaklarının üzerine dikildi.

“Geliyor musun?”

Max özenli bakışlarını Emily'den çekti. “Sanırım kalıp kahvemi biraz daha yavaş yavaş içeceğim.”

Sonata'nın kaşları Emily'ye doğru kısıldı.

“Bir yaban muzı gevreği daha almayı umuyorsun,”

“Aslında, pudingi tercih ederim,” dedi Max ve boş tabağını Emily'ye uzatarak ümitli bir bakış attı. Sonata biraz yüzünü ekşitti. “Bu sabah kar ayakkabılarıyla yürüyüş yaparız diye düşünmüştüm.”

“İşte bu,” dedi Max. “Eğer vahşi doğada yürüyüş yapacaksak, her iki taraftan etrafımız sarıldığında seni kurtarmak için yeteri kadar enerjim olmasından emin olmak istiyorum.”

“Vahşi hayvanları kovarken alacağın altı yüz kalorinin sana yardım edeceğini mi düşünüyorsun?”

Max omuzlarını silkti. “Risk almak istemeyiz.”

Sonata gözlerini devirdi ve kapıya doğru yöneldi. “Anahtarın yanında değil mi?”

“Sanırım dışarıda güvendeyiz, S.,” dedi Max.

Sonata ona yamuk bir gülüş attı. “Sadece içeri geldiğinde beni uyandırma,” dedi ve giderken gerilimin birazını da beraberinde götü. rdü.

Monica Day-Blaire ayağa kalktı. “Sophia ve benim bulaşıkları yıkamama ne dersiniz?”

“Ah hayır,” diyerek karşı çıktı Casie ve sıcak suyun içine bir başka tabak daha koydu. “Siz tatildesiniz.”

“Burada olmak bir tatil,” dedi Monica.

“Gerçekten bu işi severim. Isınmama yardım ediyor.”

“Pekâlâ...” Monica kızına döndü. “Öyleyse belki sen de bana ahırları göstermek istersin.”

“Onlar ahır değil. Onlar sadece...” diye başladı Sophie ama Casie bakışlarını gizlice dudaklarını büken Sophie’ye çevirdi.

“Doğru düzgün kıyafetin yok,” dedi.

“Nasıl kıyafetlere ihtiyacım var?”

“Milan’dan alınmamış kıyafetlere.” Sophie’nin ses tonu küçümseme ve belki biraz da ayırt edilemez bir gurur ile noktalanmıştı.

“Eğer isterse benim tulumumu giyebilir,” dedi Casie ve Sophie bir kahkaha attı.

“Şüpheliyim...” diye başladı ama Monica onu durdurdu.

“Bu harika olur.”

Bikkın ruhlu Sophie bile geçirdiği şoku gizleyemedi ama hemen soğukkanlı ifadelerinden birini takındı. Birkaç dakika içinde dışarıdaydılar. Casie bakışlarını yana çevirip başını bir kez sallayan Emily’ye baktı.

“Tam olarak en iyi arkadaş değiller sanırım,” dedi Max, onları mutfak sandalyesinin üzerinden izlerken.

Casie iç çekti. “Deniyorlar.”

“Al bakalım.” Emily, Max’in önüne bir kâse içli puding koydu. “Kır saçlı savaşçılar bunu yer.”

“Sen bir hayat kurtarıcısın,” dedi Max.

“Tam tersi olabilirim.”

Max gözlerini kapadı ve ilk ısırtığı tadışıyla belli belirsiz bir ses çıkardı.

“Ne demek istiyorsun? Bu şey eşsiz.”

“Kimseyi tatlılarımı övmekten vazgeçirmesin,” dedi Enily. “ama her bir serviste yaklaşık beş bin yağ var. Bir kâse daha ye! sen muhtemelen kalbin göğüs kafesinden çıkıp ayakkabılarının üzerine düşecek.”

Max kahkahalarla güldü. “Bunu satarken sanırım başka bir açıyı denemek isteyebiliriz.”

“Saçmalama,” dedi Emily ama gözleri mutlulukla bakıyordu.

“Kendi değerinin farkında olduğunu sanmıyorum, Emily.”

“Ah, farkındayım,” dedi. “En son yaptığım gösterişli alımdan sonra yüz on iki dolar ederim.”

“Bu...”

“Kamyonet.”

“Akıllı hamle,” dedi Max ve bir ısırık daha aldı.

“Böyle hamlelerle doluyum,” diyerek onu temin etti Emily ve buzdolabından büyük kaplanmış bir kâse çıkarıp içindekileri un serpilmiş tezgâhın üzerine boşalttı. Kısa bir süre sonra ritmik bir tempoyla hamur yoğuruyordu, koyu renk eklemeleri hamurun içine batıp çıkıyordu.

Tatlısını yanına alan Max kalçasını tezgâha dayamak için ayağa kalktı ve Em’in işini izledi. Bir ısırık daha aldı. “Sana söylüyorum Em, bir servet kazanabilirsin. Büyük bir iş için yapılacak bir şeyler biliyorum.”

Emily düşünüyormuş gibi gözlerini kıstı. “Sanırım ben daha çok küçük iş insanıyım.”

“Ama artık düşünmen gereken bir bebeğin var. Olası bir serveti reddetmek mantıksız olur.”

Emily omuzlarını silkti. Hamur yoğuruşu tuhaf bir şekilde yatıştırıcıydı.

“Söyle ona Casie,” dedi Max ama tam o sırada Bliss çaresizce mırıldandı.

Dirseği hamura dalmış olan Emily başını kaldırıp ona bakındı.

“Ben onunla ilgilenirim,” dedi Casie ve aceleyle oturma odasına gitti.

Beşiğe doğru ilerlerken arkasındaki sesler uğultu gibi geliyordu.

Bliss içeride ona göz kırptı, kara gözleri bebeksi bir bilgelikle büyümüştü.

“Hey,” dedi Casie ve bebeği battaniyesinden kaldırdı.

“Neler oluyor?”

Küçük ağzı yüzüzce sırttı.

“Annen içeride kalpleri... ya da mideleri fethediyor,” dedi ve daha büyük bir gülümseme için bebeği gıdıkladı. Şapşal ifadesinin uyandırdığı duygular tarif edilemezdi, Casie’ye nerede yanlış yaptığını merak ettiriyordu. Ya da doğru mu yaptığını? Belki de bu yapmaya çalıştığı şeydi... Özgürce yaşamak, başkalarına hayatlarını düzene sokmaları için şans vermek, bakış açısı kazanmak ve çitleri tamir etmek. Bir bakıma yalnız bir hayat gibi duruyordu ama erkeklerle olan geçmiş deneyimleri yalnız kalmasının daha iyi olduğunu gösteriyordu. Bliss’in bezini değiştirip tulumunu tekrar giydirirken öfkeyle söylendi. Kıyafeti tuvalette durularken, onu temiz bir sepete attı ve Bliss’i tekrar omzuna yerleştirdi. Bebek yumuşaktı ve göğsünde aldığı yere hayat veriyordu. Gözlerini bir an yakıcı duygulara kapattı ve sonra kendini hayallerinden çıkarıp Emily’nin yoğurduğu hamurdan büyük bir rulo yaptığı mutfığa geri döndü.

Sıcak tereyağı ve tarçın kokusu etrafı sardı.

“Sadece bir kalfa olmazsın,” dedi Max. “İstediğin kadar pişirebilirsin. İşin güzel yanı da bu. Denemek istediğin her şey için vaktin olur, ah,” diyerek iç çekti Max Bliss’i görünce.

“Şuna bak.” Kâsesini tezgâha koyarken başını salladı. “Onu her gördüğümde daha da tatlılaşıyor. Tıpkı annesi gibi.”

“Onu biraz daha tutabilir misin?” diye sordu Emily, Casie’ye bakarak.

“Neredeyse bitirmek üzereyim.”

“Onu tutmama izin ver,” dedi Max ve ellerini tasarım koşuna sarak, bebeğe uzandı. Bliss, Max onu önünde tutarken dikkatlice ona baktı. “Bir bebek maması kavanozu için mükemmel bir yüz olmaz mı?”

“Bebek maması!” diyerek bir kahkaha attı Emily.

Max ona katıldı. “Tamam, belki aceleci davranıyorum. Sıkı bir yetişlin menüsü olacak şimdilik etikette sen ve Bliss’in fotoğrafı ile birlikte.”

“Sen bir hayalperestsin,” diyerek kıkırdadı Emily ama Casie ses tonunun hiçde ilgisiz olmadığı gerçeğini göz ardı edemedi.

“Hayallerin gücünü asla küçümseme,” dedi Max.

Ön kapı açıldı. Monica Day-Blaire’in sesi girişte yumuşakça geliyordu. “Yani altın renkli atı tek başına çözüyorsun öyle mi?” dedi.

“Bence buraya gelene kadar oldukça eğitimden geçmiş,” dedi Sophie. Sesi hâlâ soğuktu ama her zamanki sert halini kaybetmişti ve atlardan konuşurken her zaman gösterdiği heyecanını koruyordu.

“Ben sadece onun eğitime devam ediyorum. O çok zeki.”

“Ve çok güzel. Altın renkli atlar her zaman favorim olmuştur.”

“Ne zamandan beri favori bir atın var?” diye sordu Sophie.

“Ben de bir zamanlar genç bir kızdım,” dedi Monica. “Bunu biliyorsun değil mi?”

Sophie bir an cevap veremedi.

Monica bir kahkaha attı. “Her zaman böyle cansız yaşlı bir psikiyatr değildim,” dedi.

“Hey, ne harika olur biliyor musun?” Ses tonu heyecanla parlıyordu. “Eğer bir yerlerden bir çiftlik alırsak.”

Casie bakışlarını ona geri bakan Emily’ye çevirdi, gözleri büyümüş ve kaşları saç çizgisine kadar kalkmıştı.

“Ne?” Sophie’nin sesi çok yumuşaktı.

Casie dikkatini Bliss’e verdi. Bebek Max’in kollarında tamamen memnun görünüyordu ve tam o anda derme çatma her işin tek bir kalp atışına un ufak olabileceği kafasına dank etti.

“Bu kadar büyük bir işletmeden bahsetmiyorum,” dedi Monica. “Sadece küçük bir şey. Bunun için ne kadar dönüme ihtiyacın var...” Duraksadı. “On beş hayvandan oluşan bir sürü için?”

“On beş mi?” Sophie’nin sesince korkunç bir belirsizlik vardı.

“Şey pekâlâ. Terk edilmiş ya da kötü kullanılmış hayvanları almak için yeterince yere sahip olmak istersin demek istedim. Ama asla başka bir at daha çalmayacağına söz vermen gerek.”

“Freedom’ı çalmadım. Yani tam olarak.”

“Ah, Sophia, seninle tekrar vakit geçirmek ne kadar harika anlamam sana.”

“Evet.” Kızın sesi şüpheli ama güçlüydü. “Bu harika.”

“Hadi,” dedi yaşlı kadın, “Hadi gidip bize hiç tatlı kalmış mı bakalım.”

Bir dakika sonra tekrar mutfağa girdiler. Sophie’nin yanakları dışarıdaki soğuktan kızarmıştı. Ama belki de yüzünü kızartan ve gözlerini parlatan başka bir şey vardı. Ve bu belki de Casie’nin göğsünün orta yerine bir ağrı saplayan şeydi. Kendi annesiyle bir gün daha geçirmek için neler verirdi?

“Cassandra...” dedi Monica, sesi hayat doluydu. “İkinci bir tatlı için bize katılmaz mısın?”

Casie’nin midesi kıskançlığa yakın tuhaf bir hisle kasıldı ve bir anlığına bazı insanların ikinci bir şansı, aileleri, servetleri ve prestijli kariyerleri hak etmediklerini söylemeyi düşündü. Ama tam o sırada telefon çaldı.

“Özür dilerim,” dedi ve hole adımını atmadan önce diğerlerini

rahatsız etmemek için duvardaki prizden ahizeyi kaldırdı.

“Merhaba?”

“Lazy Windmill mi?”

“Evet. Affedersiniz.” Casie yalnızca resmi bir şekilde selam vermeyi unutmamış bir de uygun olmayan yüksek bir tonda cevaplamıştı. Burası Emily her şeyi yola sokmadan nasıl olurdu?

“Burası Lazy Windmill. Yardımcı olabilir miyim?”

“Umarım.” Hattın diğer yanındaki ses birkaç dakika boyunca sustu, konuşan kişi gücünü topluyormuş gibiydi. “Kızıma Noel için alacak bir şey bulamıyorum.”

Casie kaşlarını çatı, hole doğru biraz içeri girdi ve mutfaktan gelen kahkahaları bastırmak için işaretparmağıyla boş kalan kulağını tıkadı.

“Üzgünüm, ben emin değilim...”

“Onun biraz morali bozuk. Onu şehirden dışarı çıkarmak iyi bir fikir olabilir diye düşündüm. Belki çiftlik gibi bir yerde biraz vakit geçirirse bundan hoşlanır diye düşünüyorum. O...” duraksadı.

“O her zaman atları sevmiştir.”

“Ne iyi düşünmüşsünüz. Ne zaman için düşünmüştünüz?”

“Ocak ayı ortalarında hiç boş yeriniz var mı?”

Mutfaktan kahkaha sesleri yükseldi. Casie içeriye baktı. Bir araya toplanmış insanlar bir film afişi gibi güzel ve mutluydular. Emily kıkırdıyordu. Sophie bile gülümsüyordu. Casie kalbinin sarsıldığını hissetti. Bu şekilde giderse, Lazy yeni yıla kadar tamamen boşalabilirdi.

Bölüm 18

“Hey.”

Ty arkasındaki karanlık derinlikten gelen sese doğru birden sıçradı. Bina sığır ahırını olarak gösterilse de güney sonunda taşralı ambarcılarını kışkırtmaya yetecek kadar paslı alet barındırıyordu. Lincoln Alexander Emily’nin eski Dodge’ının arkasından bir adım atarak ortaya çıktı.

“Özür dilerim.” Kaşları kış göğü gözlerinin üzerine inmişti. Ellerini svetşörtünün ceplerine iyice sokmuştu. “Seni korkutmak istememiştim.”

Ty başını eğdi. Korku onu öfkeliendiriyordu; makul ölçüde öfkelenmişti.

“Burada ne yapıyorsun?”

Lincoln küçük omuzlarından birini kaldırdı. “Sadece şu eski kamyonete bakıyordum.”

Ty’nin içinden geçen ilk şey Dodge’ın onu ilgilendirmediğini hatırlatmak oldu ama Casie olsa meseleyi böyle halletmezdi.

Dahası Colt da bu şekilde halletmezdi. Ama *Monty* Dickenson bir keresinde ona zihniyle konuşmasını ve hızlı at sürmesini söylemişti. Ama Ty önceden bazen hiçbir atın yeterince hızlı olmadığını öğrenmişti.

“Neden?” diye sordu.

Lincoln omuzlarını silkti.

“O bir klasik,” dedi.

Ty cevap vermedi. Normal koşullar altında bile ondan ne beklediği konusunda nadiren bir ipucuna sahip olunurdu. Monica Day-Blaire’in Lazy’ye gelişinden beri, sanki dili celladın ipinde düğümlenmiş gibi hissediyordu. Sophie’den yayılan endişe domuz gibi kokuyordu ve Ty bununla ne yapacağını bilmiyordu.

Lincoln ağırlığını değiştirdi. “Biraz kurcalasam senin için sorun olur mu diye merak ediyordum.”

Ty ona baktı. “O benim kamyonetim değil.”

Lincoln eve doğru baktı ve biraz ayaklarını sürüdü. Ayağında boğazlı beyaz bacıklı spor ayakkabıları vardı, ellilerden kalma ayakkabıları Em’in tercih ettiği türdendi. Kot pantolonu kalçalarına düşüyordu. Ve svetşörtü bu soğuk havalara yetecek kadar kalın değildi. Belki de L.A.’da soğuk gözükp sıcak hissediyordu. Güney Dakota’da donmuş bir aptal gibi duruyordu. “Belki onu çalıştırabilirim.”

Ty kaşlarını çatı. “Neden bunu yapmak istiyorsun? O senin kamyonetin değil.” Kelimeleri çok agresif çıkmıştı. Casie’nin isteyeceği türden değildiler. Ty biraz geriledi. “Sen bir misafirsin. “Bize bir şey borçlu değilsin.”

Lincoln’ün boğazında bir sinir zıpladı, arzudan sinire ya da öfkeye. Ty hangisi olduğundan emin olamadı. “Sen onlara ne borçlusun?”

“Ne?”

“Burası senin yerin de değilsin.”

Ty kabul edilemez duygularla biraz çenesini kaldırdı.

“Ne demek istiyorsun?”

“Seni burada tutan, bir köle gibi çalıştıran ne merak ediyorum.”

“Kimseden daha fazla çalışmıyorum.”

“Bir şeyden kaçıyor olmalısın.” Gözlerini biraz kıstı. İnce dudak-

ları köşeye doğru büzüldü. “Ya da belki de sadece ümit ediyorsun.”

Ty omuzlarını dikleştirdi. “Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

“Belki de bu şeyin senin *olması* gerektiğini düşünüyorsun.”

“Neyin?”

Lincoln eve doğru bakıp dişlerini gıcırdattı. “Güneş bile henüz doğmayı düşünmemiş ama sen buradasın...” Ahır kaplayan iki ata doğru el salladı. “Ya birini fena halde etkilemek istiyorsun ya da planladığın bir şeyler var. Hangisi olduğunu merak ediyorum.”

Ty yüzünün kızardığını hissetti. O kimseyi etkilemek için her sabah beş buçukta yatağından dışarı fırlamazdı ama Sophie’nin şu kayıp kız gözleri zihninde yanıyordu. Zihinsel simgeleri başından attı. “Bu kimseyi ilgilendirmez.”

“Sen onun tipi değilsin. O...” diye başladı Lincoln ve sonra derin bir nefes alıp, başını salladı ve tekrar ahırlara doğru baktı.

“Neyse şu yaşlı at nasıl gidiyor?”

Ty tekrar kaşlarını çatı, ayakta kalmaya çalışıyordu. Kimse Sophie Jaegar’ın onun seviyesinden uzakta olduğunu söylememişti ama durumu bu noktaya getiren şehir züppesi de kimdi böyle?

“Şimdi neden bahsediyorsun?”

“Ayağı kötü olan attan.”

“Angel mı?”

“Evet. Sanırım. O nasıl?”

“Neredeyse her zaman olduğu gibi,” dedi Ty ve geri döndü ama Lincoln havaya kaldırdığı eli ile onu kaldırdı ve sonra hızlıca diğer köşeye geçti. Hemen sonra geri döndü. “Bunun işe yarayabileceğini düşünüyorum,” dedi ve kaba oval şeklinde olan tuhaf bir kafesi kaldırdı.

“Bu da ne?”

Lincoln kaşlarını çatı ve onu uzattı. “O bir at nalı.”

“Hayır değil.”

Boyunluluklu ayakkabılarını sürükledi.

“Bir fıçı kadar büyük,” diye ekledi Ty.

“Ayakları acıyor öyle değil mi?”

“Evet.”

“Öyleyse ağırlığı daha büyük bir alana yayılırsa, belki acılarının birazından kurtulabilir.”

Ty kaşlarını çattı ve elindeki tuhaf metali yukarı çekti. Tıpkı bir şeytanarabası kadar hafifti. “Hangi malzemeden yapılıyor bu?”

“Nikel fosfor tüplerinden.”

Ty nalı yüzüne doğru yaklaştırdı. “Tüp gibi durmuyor.”

“Küçükler, çoğu hava. Onları hafif yapan da bu.”

“Nereden aldın onu?”

“Yanımda getirmiştim.”

“Neden?”

Lincoln omuzlarını silkti ve sağ elini tekrar cebine soktu.

Sol tarafı çatlamış ve soğuk gözüktüyordu. “Eşyalarla deney yapmayı severim.”

“Yapacak daha iyi bir şeyin yok mu?”

Lincoln omuzlarını büktü. “Dinle, eğer yardım etmemi istemiyorsun sadece böyle söyleyebilirsin.”

Ty ağırlığını yer değiştirdi ve Angel’a doğru baktı. Angel başını ahırın kapısına sürttü, kahvaltı için sabırsızlanıyordu. “Sana para ödeyemem.”

Soğuk gözleri hareketsizdi. “Kamyonetle çalışmama izin ver.”

Lanet olası kamyonetle çalışmak için neden böylesine hevesliydi? Bir yığın fasulye bile etmezdi. “Dediğim gibi bu benim kararım değil.”

“Onun arkadaşısın değil mi?”

“C...” Emily’nin kollarındaki Bliss’e nasıl baktığını, Casie’yi nasıl güldürdüğünü, Lazy’yi nasıl bir ev gibi hissettirdiğini hatırlayınca midesi sıkıştı.

“Evet,” dedi. “Sanırım.”

“Öyleyse ona sorarsan muhtemelen karşı çıkarmaz.”

“Neden bunu yapmak istiyorsun...”

“Sen sadece ona sor,” dedi ve oval metali Ty’ın elinden alarak sertçe ahırdan çıktı.

“Hey, Ty,” dedi Emily. Omzunun üzerinden ona bakarken genç ve hoş gözüküyordu, sadece bir saat önce midesini bulandıran resim tam da buydu işte. Bliss tüylü başını göğsüne yasladı. “Kahve ister misin?”

Ty başını salladı ve tezgâha doğru ilerledi ama Em çoktan ona bir fincan kahve doldurmuştu. Üşümüş parmaklarını etrafına sararken dostça ve sıcak hissetti.

“Yine seni uyutmadı mı?”

Emily gülümsedi, gözleri yorgundu. “Gereğinden fazla uyudu.”

Ty bunun gerçek olduğuna inanmadı. Red Horse’taki odası ant-rasit tableti kadar pembeydi ve pencerenin yanındaki duvarda hâlâ Benim Küçük Pony’im posterı asılıydı. Bu odayı ne kadar çok sevdiğini kimseye asla söylememişti.

“Belki bugün dağıtımlarını ben yaparım.”

Em’in ağzı kulaklarına vardı. Gözlerini bir şeytanlık bürüdü. Hayatın kötü tarafını Em gibi tersine çeviren ve altındaki iyi yanı gören bir kişi daha yoktu.

“At sırtında uzun bir yol bu,” diyerek şaka yaptı Emily.

Ty başını ona doğru salladı. “Çiftlik iznim var.”

“Ama sürececek bir şey yok.”

Ty'ın midesini hayal kırıklığı dolandı. Mutfak penceresinden dışarı baktı.

“Ama hey, yürümek çevre dostu öyle değil mi?” dedi ve kâsenin içine bir parça ekmek batırarak, mutlulukla cızırdayan sıcak yağ tavasının içine attı.

“Belki Puke’u alırsam Casie sorun etmez,” dedi Ty. Bu iyiliği isteme düşüncesi bile midesini bulandırdı.

“Benimle dalga geçiyorsun değil mi?” diye sordu Em ve yüzünü ona çevirdi.

“Onu daha önce sürdüm.”

Emily ona baktı ve bir kahkaha atıp başını salladı. “Ty, Casie sana *ciğerini* ödünç verir.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

Emily tek kaşını kaldırdı. “Senin su üstünde yürüdüğünü düşündüğünü biliyor olmalısın.”

Ty yüzündeki ateşin artmış, göğsü şişmiş ve aklı ufalanmış gibi hissediyordu. Evet, Casie’nin onun iyiliğini istediğinden emindi fakat bunu hak etmediğinden kesinlikle *emindi*.

“Ne demek istediğini anlamıyorum.”

Emily ona baktı ve sonra başını salladı. “Tyler James Roberts,” dedi. “Bu yerin başına gelen en iyi şey olduğunun ne zaman farkına varacaksın?”

Midesindeki safra terebentine dönmüştü. Eskiden olsa alay edildiğinde öfke ya da sessizlikle karşılık verirdi. İkisi de hayatını ileriye götürmemişti. Kelimeler hâlâ çıplak eklemelerinden daha fazlasını acıtabiliyordu.

“Alay etmen hoş değil, Em.”

Emily kıkırdadı, gözleri Ty’ın aklını karıştıran yumuşaklıkla hareketsiz duruyordu.

“Bir gün değerini anlayacaksın.” Bebeği biraz kaldırdı.

“Onu bir dakika tutabilir misin?”

Ty, Bliss’i almak için uzanırken ruhunun içindeki belirsizlikle savaşmaya çalışarak kahve bardağını kenara koydu.

Ty’in omuzlarında kıvrılırken bir tavşan kadar yumuşacık bir iç çekti. Karahindiba duyguları tüm benliğini sarmıştı, boğazını sıkıyor ve gözlerine batıyordu.

“Burada ne yapıyordun?” diye sordu Em. Güneş henüz doğmamıştı ama ayakta olan tek kişinin kendi olmadığını düşündü Ty ve Lincoln Alexander ile olan konuşmasını hatırladı.

Ty omuzlarını silktiler. “İlk önce Chester’in ağılını temizlemek istiyorum.”

“Bunu Colt yapabilir,” dedi Emily ve tavaya üç dilim daha Fransız tostunu koydu.

“Bu onun işi değil,” dedi Tyler.

“Hayır,” diyerek ona katıldı Em. “Bu Casie’nin işi.” Başını biraz yana eğdi.

“Ya da Soph’un.”

Ty yanaklarının kızardığını hissetti. “Bu tay bazen biraz aşama kaydedebiliyor.”

“Yola koyulmadan önce işin hallolduğunu bilirimsem daha iyi hissedeceğim.”

Emily ona tekrar baktı. Bu kadar doğrudan ilgi onu her zaman kaşındırırdı. “Ben bir botla hazırda durmaya çalışacağım,” dedi.

“Sen neden bahsediyorsun?” diye sordu Ty ve mırıldayan Bliss’in sırtını okşadı.

“Su yürümek için çok fırtınalı olursa diye.”

Ty kaşlarını çatı ve yanaklarındaki sıcaklığı gizlemek için kahvesine uzandı.

Emily gülümsedi. “Şeytan kadar kıskancımdır eğer...” Duraksadı, bir omzunu silkti. “Ah saçmalık, ben kiminle dalga geçiyorum?” Emily bir dilim ekmek daha çevirdi.

“Şeytan kadar kıskancım.”

Ty kalbinin sallandığını hissetti. Hayatı yaşamaya değer kılan birçok insanla son altı ay içinde tanışmış olma ihtimali neydi?

“Ah, bu kadar sefil durma,” dedi Emily ve bir kahkaha attı. “Hey, Bay Barrenger’ın benim tariflerimi pazarlamak istediğini biliyor muydun?”

“Ne?” Ty kupasını dudaklarına götürürken yarı yolda duraksadı.

“Otur,” dedi Emily ve bir sandalye çekti. Ty söylenileni yaptı.

“Bir marka ismi yapabileceğini düşünüyor. Benim ürünlerimi bakkal denizden parlayan denize tüm market raflarına koymayı düşünüyor.”

“İstedğin bu mu?”

Emily bir dilim tost daha çevirdi. Mutfağı hindistancevizi kokuları ve sessizlik doldurdu. “Kim zengin olmak istemez ki?”

Bu hiç oturup düşünmediği bir soruydu. “Lazy’yi bırakman mı gerekecek?”

“Yeni tarifler ve yeni şeyler denemek için burada olduğundan daha çok yere ihtiyacım olacak. Benim için bir imalat mutfağı yapabileceğini söylüyor.”

“Ben onun ve karısının oldukça ciddi olduklarını düşünmüşüm.”

“Sonata mı?” Elbette.” Emily şaşırmış ve biraz üzerine alınmış gibi gözüküyordu.

“Onlar nişanlılar.” Emily ar arda üç dilim tostı çevirdi. “Bu neyi değiştirir ki?”

Ty onu yakından izliyordu. Hareketleri titrek gibiydi, vücudu tarçın ve şekerli ekmek gibi gerilmişti.

“Bana bir adam evde geyik eti pişireceğinde ava çıkmaz gibi geliyor.”

Emily sessizce ona baktı ve sonra bir kahkaha attı. “Sen her şeyi yanlış anladın. Bir şey olduğu yok.”

“Öyleyse neden seni bütün şehirde arabayla dolaştırıyor?”

“O iyi biri,” dedi Emily ve Bliss’i kucğıından almadan önce törensel bir şekilde kahvaltısını önüne koydu. Ty bakışlarını Emily’nin gözlerine dikti. “Bir yılan bile lütfen diyebilir.”

“Bunun ne demek olduğunu bilmiyorum,” dedi ve karşısına oturdu.

Ty kaşlarını çatı. “Artık daha fazla incinmeni istemiyorum, hepsi bu. Bebeğı düşünmen gerek.”

“Bebeğı düşünüyorum. Bebeğı düşünmekten başka bir şey yapmıyorum. Bu yüzden para kazanmak zorundayım.”

“Para kazanıyorsun.”

Emily önemsemez bir ses çıkardı.

“Fazlası her zaman daha iyi değildir, Em,” dedi Ty.

Emily başını salladı. “İkimiz de bunu biliyoruz.” Kelimeleri acıyla içini doldurdu. Utanç, pişmanlık ve suçluluk hepsi çirkin bir kargaşa yarattı. Ty kahvaltısına daldı. Dakota tostı, diyordu Emily buna.

“Eğer kendi kamyonetine sahip olursan ben daha iyi hissedeceğim.”

“Kamyonetim var,” dedi Emily. “Ama modern sanat için çok eski ve kâğıt ağırlığı için çok büyük.”

“Belki onu çalıştırabiliriz.”

“Sen ve ben mi?” diye sordu Emily.

Ty omuzlarını silkti, bu şekilde nereye gittiğinden emin değildi.

Belki de bencilleşiyordu. Belki de sadece Lincoln Alexander An-

gel'in nallarıyla ilgilenmeyi sürdürsün diye Em'i ikna etmek istiyordu. Eskiden, büyük boy hafif protezler sadece doktorların vermekte başarısız olduğu şeyler olabilirdi. Ty ona doğru baktı. "Şu çocuk, Lincoln Alexander, kamyonetin üzerinde birkaç oynama yapmak istediğini söyledi."

"Onunla ne zaman konuştun?"

Ty, Em'in tuhaf ses tonuna başını kaldırdı.

"Ondan hoşlanmıyor musun?"

"Hayır! Yani demek istiyorum ki... Onu sevip sevmediğimi bilmiyorum. Onu tanımıyorum."

"Öyleyse sorun ne?"

"İyilik istemiyorum."

Ty çiğnemeyi bıraktı ve yutkundu. "Benimle uğraşıyor musun?"

"Hayır... Tamam, zaten Casie'nin birkaç yardımını kabul ettim."

Ty ona baktı.

"Ve Colt'un. Ve ailesinin ve Bayan French ve Bay Sommers'ın ve... Yani şu ki," dedi, somurtarak kendini durdurdu.

"Neden olmasın?"

"Ne yapıyor o burada?" diye sordu Emily ve ani bir istekle ileri doğru eğildi. "Sana taşra çocuğu gibi mi geliyor?"

"Hayır. Ama misafirlerimizin çoğu trafik ışıkları kadar şehirli duruyor. Bay Barranger bana uzun boynuzlu hayvanları ya da geniş otlakları düşündürmüyor."

"En azından botları var."

Şu parlak timsah derisi botları düşününce Ty sorgularcasına başını kaldırdı.

Üzgün görünmek için inceliğe sahipti. "Tamam, bu iyi bir örnek değil. Ama taşra hayatından *hoşlanıyor*. Alexander hiçbir şeyle ilgilenmeye çalışmıyor bile." Boşta kalan elini salladı.

“Sadece biraz zamana ihtiyacı olduğunu söyledi.”

“Ne için? Onun hakkında hiçbir şey bilmiyoruz. Belki de bizi soyup soğana çevirmeyi planlıyor.”

“Yakınıımızdakini oldukça göremiyoruz gibi gözüküyor, Em.”

Emily bir an ona döndü ve sonra vazgeçip homurdandı.

“Bence o bir şeylerin peşinde.”

“Ne gibi?”

“Değerli bir şeyler. Belki de bilmediğimiz bir şeyler.”

“Eğer bizim bilmediğimiz bir şeyse o nasıl bilebilir ki?”

“Casiie yıllarca Saint Paul’de yaşamış. O giderken belki onun şu eski sevgilisi çiftlikte bir şeyle saklamıştır. Ve...” Emily başını salladı, düşünüyordu. “Kasabalar nasıl küçüktür bilirsin. Belki de etrafta dedikodular yayılıyor. Belki de...” Durdu. “Belki de hiçbir şey. Belki de sadece bir şeyler olduğunu *düşünüyor* ve onu bulmaya çalışıyor.”

“Pekâlâ, o araştırma yaparken kamyoneti tamir etmesine izin vermemize ne dersin?”

Emily kaşlarını çatı. Ty onu izledi.

“Neler oluyor Em?” diye sordu.

“Hiçbir şey.”

“Onu bir yerlerden tanımadığına eminsin değil mi?”

Em’in yüzündeki ifade ve gözleri ciddilemişti.

“Çok eminim.”

“Öyleyse neden kamyonetine bakmasına izin vermiyorsun? Sadece kısa bir süre burada olacak. Neden...”

“Bu da başka bir şey! Neden on dokuz yaşında bir çocuk bizim bedelimizi ödüyor?”

“O on dokuz yaşında mı?”

Em ona baktı. “Kaç yaşında olduğunu bilmiyorum. Nereden bilebilirim? Ve sen neden beni çıldırtıyorsun?”

Ty, Em’in ses tonuna kaşlarını kaldırdı. “Kendi ayakkabılarını bağlayacak kadar bile büyük durmuyor. Hepsi bu.”

“Ah, şey... ona yaşını sormuştum... sadece muhabbet etmek için. Şubatın üçünde yirmisine basacağını söyledi. Buna inanıyor musun?”

Ty omuzlarını silkti. “Neden olmasın?”

“Bu annemin doğum günü. Bu tür rastlantıları olan birine güvenmem.”

Ty bir süre sessiz kaldı, tekrar düşünüyordu. Belki de konu aileye geldiğinde bu konuda hiçbir zaman en iyi kişi olmamıştı ama en azından başını sokacak bir çatı kurmuşlardı. Evet, annesi bir çingiraklı yılan kadar tahmin edilmezdi ama onu tamamen terk etmemişti.

“Üzgünüm, Em,” dedi.

“Annem bana babamın kim olduğunu söylemeyi reddederdi. Kim olduğunu bilmediğini söylerdi.” Emily’nin ses tonu düşünceliydi. “Ama ben yalan söylediğini düşünüyorum. Barry’nin, on sekiz numaralı erkek arkadaşı, sarkık kulak memeleri vardı. Özellikle sol kulağı. Delikti.”

Ty ona baktı.

“Benim de kulak memelerim düşük,” dedi Em, birden konuya gelerek.

“Demek istiyorum ki... Önemli değil ama... Bir babaya ihtiyacım yok, ama bazen DNA’nın diğer yanıyla ilgili ipuçları yakalamak hoş olabilir.”

Ty’yı bir hüznün kapladı. Em yalnız olmayı hak etmiyordu. Eğer hayatında iyi bir şey varsa o da Emily’di. O güçlü ve yaratıcı ve... Düşünceleri duraksadı. O güçlüydü. Ve yaratıcı. Her şeyde yaratıcıydı. Özellikle yalan söylemede. Ve ne zaman yalan söylese, eğer

abartırsa daha etkili olacağını düşünürdü. Bunu ona kendisi söylemişti.

Ty çatalını tabağının yanına koydu. “Bana gerçeği söyleyebilirsin Em,” dedi. “Konuyu değiştirmek zorunda değilsin. Eğer Lincoln’ün kamyonetle uğraşmasını istemiyorsan, ona sadece hayır derim.”

“Yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?” Sesi soluk soluğaydı.

“Arkadaş olduğumuzu düşünmüştüm,” dedi. Sesinde acı ve hayal kırıklığı vardı. Ty bunun gerçek olduğuna oldukça emindi.

“Ben de öyle olduğumuzu düşünmüştüm, Em.” Kelimeleri yürek burkan bir yavaşlıkla söylemişti. Em ona baktı gözleri parlıyordu.

“İyi. Öyleyse iyi. Onun kamyonetle oynamasını istiyorsun, git ve ona izin ver,” dedi ve bebeği omzuna alarak merdivenlerden yukarı çıkarak gözden kayboldu.

Birkaç saniye sonra Sophie göründü. “Mesele neyle ilgili?” diye sordu.

Ty ona baktı. Saçları tıpkı bir safkan atının yeleleri kadar düz ve parlaktı, eflatun kazağı ve koyu renk kotu yeni yıkanmış ve üzerine harika oturmıştı. Ama onu ölümüne durduran gözleriydi. Kendini beğenmiş gözleri teslim alınmak istiyordu. Değerli olmak istiyordu. Bu Ty’nin ne anlayabildiği ne de inkâr edebildiği bir ikilemdi.

“Emin değilim.”

Sophie kendine bir bardak kahve koydu ve elini bardağın sıcaklığına doladı. Tırnakları yeni kesilmiş ve temizdi, parmakları incedi.

“Şu Lincoln denen çocuk hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu. Sophie’nin gözleri seramik bardağının kıyısı kadar yeşildi.

“Beni bilirsin,” dedi. Dudakları biraz büzüldü. Çok sık gülmezdi ama güldüğünde, Ty göğsünde bir örs gibi hissedirdi onu.

“Ben kimseyi sevmem.”

“Bu doğru değil.”

Bakışları kesişti. Kalbi tekledi.

“Casie’yi seviyorsun,” diye ekledi Ty.

Sophie başını salladı, kurtar beni diye bakan büyük gözlerindeki tüm neşe gitti.

“Casie ve...” diye başladı ama tam o sırada Monica Day-Bellaire mutfağa dalıverdi.

“Yüce tanrım, burası çok soğuk.” Ellerini ovuşturdu.

“Kendine bir bak,” dedi kızına gülümseyerek.

“Büyükannenin ilk kotilyon balosu* dansındaki halinin aynısısın. Bazen düşünüyorum da seni bu dünyadan alarak sana kötülük yapmışım, Ama...” Monica canlandı. “Dilediğin zaman geri dönebilirsin eğer...”

“Anne!” dedi Sophie. Ses tonu rahatsız ediciydi.

“Ty bana Lincoln Alexander hakkında ne düşündüğümü soruyordu.”

“Ah!” dedi Monica Day- Bellaire ve suçlu bir şaşkınlıkla masanın diğer yanındaki Ty’a baktı. “Çok özür dilerim. Burada olduğunu bile bilmiyordum. Ama beni suçlayamazsın. Uzun zamandır kızımı görmedim. O çok güzel değil mi?”

“Anne!” dedi Sophie. Yanakları kızarmıştı ama Ty tek kızaranın kendisi olması gerektiğini biliyordu. Onu sevdiğini düşünmesine hakkı yoktu. Güzeldi, harikulade ve bir servet değerindeydi.

Ty ise değersiz bir çiftçinin oğlundan başka bir şey değildi.

“Afadersiniz,” dedi Ty ve mırıldanarak şanssızca ayağa kalktı. “Yapacak işlerim var.”

* Eski dönemlerde, genç kızların sosyeteye tanıldığı bir balo.

Bölüm 19

Emily, Casie mutfağa girdiğinde açmakta olduğu turta hamurundan başını kaldırıp ona baktı. Lumpkin ocağın kenarındaki battaniyesinden zıpladı, kapıya doğru koşarken sarkık kulakları zıplıyordu. Bliss sırt çantasında mışıl mışıl uyuyordu.

“Bütün gün neredeydin?”

“Sığır merasındaki su tankı donmuş,” diyerek açıkladı Casie.

Hava kötüye dönmüştü. “Parçalamam sabahımın yarısını aldı.” Eğilerek kuzuyu yerden kaldırdı. “Yem vakti mi?”

“Her zamanki gibi değil mi?”

Casie kâseye süt tozu doldururken yünlü bebek heyecanla zıpladı.

“Bu tanka dikkat etmiş miydin?”

Casie bacaklarını yavaşça ilerletip kuyruğunu vahşice sallayan bebeği yere geri koyarken başını salladı.

“Yeni bir ısıtıcı almak için kasabaya inmiştim, yanlış türden almışım, tekrar kasabaya gittim, doğru olanı sipariş ettim.” Sütü çırparken iç çekti. “Sıradaki misafir gelene kadar su deposunu bitirmeyi ümit ediyordum.”

“Bir misafirimiz daha mı var?”

“Size söylemedim mi?”

“Herhangi bir misafirimiz olduğunu bilmiyordum.”

“Ne demek istiyorsun.”

“Akşam yemeğinde kimse görünmedi. 2’ye kadar sıcak tuttum.”

“Dalga geçiyorsun.”

Başını salladı. “Sophie ve annesi Rapid City’ye alışverişe gitmişlerdi. Sanırım yarına kadar dönmeyecekler.”

“Ah.” Casie’nin sesi alçaktı, ses tonu ciddiye.

“Yapma,” dedi Emily, bekleyen tepsiye bir turta daha yerleştirirken ona bakmayarak.

“Ne yapmayayım?”

“Benim için üzülme.”

Üzülmüyorum. Ben sadece...”

“Benim bir anneye ihtiyacım yok,” dedi ve bir saatten uzun bir süredir ses çıkarmayan Bliss’i nazikçe iterek atıldı. “Ben bir anneyim. Ve belki de dünyadaki ne şanslı insanım.”

“Senin için üzgün hissetmiyorum,” diye tekrarladı Casie ama daha çok yalan atma denemesi yapması gerekiyordu. “Eğer sana âşık olacak daha fazla adam varsa, numara alıp sıraya girmeleri gerekecek.”

Emily somurttu. “Gerçek bu değil mi? Herkes karışık ırklı hippy bir kıza ve onun piç bebeğine bayılıyor.”

“Bunu kendim fark ettim.”

“Öyle mi?” Emily kabul etmek istemiyordu ama biraz yalnız, biraz kendine acıyan, biraz hastalıklı hissediyordu. “Bir isim ver.”

“Colt,” dedi Casie ve yeniden yapılandırılmış sütü bekleyen şişeye doldurdu. “Senin Bakire Mary ve Julia Child’ın bir karışımı olduğunu düşünüyor.”

Emily bir kahkaha attı. “Bu kadar çılgın olmasaydın, sen ve Bay Dickenson’ın şu ana kadar iki çocuğu ve bir minivanı olurdu.”

“Saçmalama.”

Emily ona döndü, yarı öfkeli yarı korkmuştu. “Ciddi misin?”

“Ne?”

“Bana gerçekten nasıl hissettiğini bilmediğini mi söylemeye çalışıyorsun?”

Casie kuzuyu tekrar kollarına alırken kıkırdadı fakat yüzünde gergin bir ifade vardı. “Colt bile benim hakkımda ne hissettiğini bil-

miyor. O sadece..." Casie başını salladı. "Neye sahip değilse onu istiyce."

"Ve sana sahip değil öyle mi?"

"O... Ben..." Duraksadı. Lumpkin gürültülü bir şekilde şışeyi emdi, delice kuyruğunu salladı. "Buna hazır değil, Em."

"Bu?"

"Bu!" Casie özgürce uzanan çiftliğe doğru başını salladı. "Sersem, acıklı, sıkıcı, bebek." Küçük bir kahkaha attı fakat gerçekler Emily'nin damarlarında buz gibi saplanmıştı.

"Yani ben ve Bliss'siz her şey farklı mı olurdu?"

"Ne? Hayır. Hayır!" Casie'nin yüzü birden soldu.

"Ben öyle demek istemedim, Em. O Bliss için çıldırıyor. Ve senin için! Biliyorsun."

"Evet." Emily başını salladı ve turtanın kenarlarına tekrar geri döndü.

"Bizi seviyor."

"Evet öyle!"

"Bizi birçok insan seviyor..." Başını salladı. "Tıpkı enginar sosu ya da fondü sever gibi. Sadece istikrarlı bir diyet yapmak istemiyorlar."

"Emily..." Casie'nin sesi acı çeker gibi çıktı. "Colt ve benim birlikte olmama nedenimiz sen değilsin. Biliyorsun değil mi?"

"Pekâlâ, duruma pek de yardımcı oluyormuşum gibi gözüküyor."

"Haksızsın. Kesinlikle haksızsın. Bunun seninle hiçbir alakası yok. Colt ve ben... Biz tamamen farklıyız. O bir fırtına gibi ve ben..." Omuzlarını silkti. "Banyo suyu gibi."

Emily ona doğru baktı. Bu kadar insan nasıl farkında olmazdı? Bazen insanların gözünü diğerleri gibi boyayıp boyamadığını merak ediyordu.

"Belki de yağmur suyu," diye düzeltti.

"Fark ne?"

“Pek bir fark yok. Yağmurun insan hayatı için gerekli olması dışında.”

Casie kuzunun ısrarlı çekişlerine karşı biberonu sıkıcı kavradı. “Mesele şu ki Colt ile aramızda bir şey olsun ya da olmasın bunun seninle ilgili bir yanı yok. Buna inanıyorsun değil mi?”

“Nereyse inanıyordum,” dedi Emily, endişe hâlâ içini kemirirken.

“Çünkü sen gelmiş geçmiş en kötü yalancısın.”

“Pekâlâ...” diyerek omuzlarını silkti Casie ama yaptığı hareket sert gözüktü. “Her zaman dürüst olamayız.”

“Bu acı bir gerçek.” Mutfak Lumpkin’in hevesli emişleri dışında sessizleşti.

“Birlikte olmamızı istediğini biliyorum, Em,” dedi sonunda Casie, dikkatini kuzunun üzerindeydi. “Ve bunu takdir ediyorum. Ama Colt Bayan Rodeolar ile çıkmaya alışkın ve Bayan...” Omuzlarını silkti.

“Wyomingler ile.”

“Ve Bayan götürürler.”

“Ne?”

“Ben sadece diyorum ki... belki de bunun yerine mutlu olmaya hazırır.”

Casie ona döndü, konuşmadan önce birkaç dakika sessizlik oldu.

“Kendine bir bak, suçlayıcı gibisin.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Max Barrenger.”

Emily kalp atışlarının hızlandığını hissetti, suç ve ümit içinde şaşırtıcı bir şekilde birleşmişti.

“Peki ya o?”

“Ülkenin her yerini dolaşıp herkesin işini finanse ettiğini mi sanıyorsun?”

“O sadece iyi bir adam olmaya çalışıyor. Erkekler kastetmedikleri şeyleri dile getirirler.”

“Bu doğru değil.”

“Gerçekten mi?”

Casie kaşlarını çattı. Eski nişanlısının anıları muhtemelen asker karıcılar gibi zihninde dolaşıyordu. “Pekâlâ... *Bütün* erkekler değil,” diye düzeltti.

“Ve bu da *Colt Dickenson*’ın kurlarını alışkanlık olarak geri çeviren kadından.”

“O... kur yapmıyor.”

Emily ona baktı ve sonra hayal kırıklığı içinde tıslayıp gözlerini devirdi. “Eğer etrafımda Bay Dickenson gibi dolaşan bir adam olsaydı, tatlı servis edilmeden onu durdurur ve gözlerini bağlardım.”

“Durdurur ve...”

“Söylemeye çalıştığım şey...” diye başladı Emily, ve sonra başını sallayıp yeni bir turta daha denedi. “O iyi çocuklardan bir Case. Tanrı aşkına, geriye kalan *tek* iyi erkek olabilir.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Erkeklerden bahsediyorum... Onlar...” Başını salladı. “İlişkiler benim gibi kızlar için değil.”

“Max Barrenger’in buna inandığını düşünmüyorum.”

Emily tıslayan bir ses çıkardı. “O sadece benim ıslak çöreklerimi seviyor.”

“Onları seviyor, tamam, ıslak ya da değil.”

“Bayağılaşma!” diye bağırdı Emily, aniden değişen rollerinin tamamen farkındaydı.

Casie kıkırdadı ama hemen ciddileşti. “Onun uygunsuz teklifini mi düşünüyorsun?”

Casie başını salladı. “Ondan muhtemelen asla işe yaramayacak bir plan için para yatırmasını istemeyeceğim. Ayrıca, Lazy’yi bırakamam. Bodacious, bostanlar, tavuklar kimin umurunda?”

“İş planından bahsetmiyorum. Onun kişisel planından bahsediyorum.”

“Delisin sen. O, Sonata ile evlenecek.”

“Yani o bir aptal.”

Emily ona baktı. Bakışları kesişti.

“Eğer sana bakmak için biraz daha zaman harcarsa, g izyuvaları kuruyacak.”

“Sadece iyi kibar olmaya çalışıyor.”

“Lütfen ve teşekkürler dediğin zaman kibar olursun. Tatil boyunca kız arkadaşını bırakıp tüm günü yeni anne olmuş biriyle şehir boyunca arabayla dolaşınca deli gibi âşık olmuşsundur.”

Emily’nin midesi sıkıştı ama bulantıyla mücadele etti.

“Bekârlık seni kuruntulu hale getirmiş. Max ve Sonata kahvaltıdan sonra kasabaya gitmek için ayrıldılar. Böyle bir hava da altmış mil uzaklık için araba sürecektir adam âşık olmalı.”

“İnan bana...” diye başladı Casie ama Emily onu durdurdu.

“Ben yuva yıkan biri değilim.” Emily’yi endişe sarmıştı çünkü gerçeği söylemek gerekirse ne olduğundan emin değildi.

“Henüz yıkacak bir yuva yok, Em.”

“Aileler...” diye başladı ve sonra derin bir nefes aldı ve dikkatle devam etti. “Onlar hakkında çok şey bilmiyorum, ama daha fazla ayrılığa sebep olmayacağım.”

“Var olmayan bir şeyi yıkamazsın,” dedi Casie ama Emily başını salladı.

“Konuyu değiştirelim.”

Bir duraksama oldu. Casie iç çekti. “Pekâlâ,” dedi. “Peki ya Lincoln Alexander? *Onun* hakkında ne düşünüyorsun?”

“Onun bir aşâğılık olduğunu düşünüyorum.”

“Ne? Neden?”

Emily yutkundu, içinden geçen binlerce hoyrat duyguyu bastırdı

“O da akşam yemeğinde yoktu.”

“Ne yapıyor?”

“Bilmiyorum.”

“Kapısını çaldın mı? İyi olduğuna emin misin?”

“Ben onun annesi değilim.”

“Ben de onun annesi değilim.” Ama eğer Lazy’de ölüp kalırsa ben yine de yükümlü olacağım.”

“Ölüp kalmayacak,” dedi Emily. “Hap filan kullanmadığı sürece?” Casie’ye dönüp baktı. “Düşündüğün şey bu mu?”

“İ.yayır!” Casie ona tuhaf bir bakış attı. “Bunu düşünmedim bile... Sen bahsedene kadar. Hap kuülandığını mı düşünüyorsun *sen*?”

“Bilmiyorum. *Ben* nereden bileyim?”

“Tanrı aşkına.” Casie boş şişeyi tezgâhın üzerine koydu, kuzuyu küçük toynaklarının üzerine yerleştirdi ve onu ayağa kaldırdı. “Onu kontrol edeceğim.”

“Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?” diye sordu ama Casie çoktan ceketini almıştı.

“Neden olmasın?”

“O...” diye başladı Emily, tam o sırada ön kapı açıldı. İkiisi birlikte kapıya doğru döndüler.

Max Barrenger içeri girdi. “Ne pişiyor böyle güzellik?”

Birden gerilen Emily bakışlarını Casie’ye geri çevirdi. Ama us-tası sadece kaşlarını kaldırdı ve başka tek kelime etmedi. Hemen ar-dındaki kapı kapandı. Emily boğazını temizledi. Tezgâhın üzerinden ikinci bir turtayı aldı, bekleyen pasta tabağına doğru ilerledi.

“Akşam yemeğı bir saatten önce hazır olmaz,” dedi.

“Pekâlâ...” Arkasında yürüyen Max, omzuna dokundu.

“Sonata telefonda. Sonsuza kadar öyle kalacak. Burada kalma-mın senin için bir sakıncası var mı? Kokuları içime çekmemim?”

“Burası özgür bir yer,” dedi Emily.

“Bir şey mi oldu?” Ses tonu garipti, biraz alınmış gibiydi.

“Hayır. Elbette hayır,” dedi Emily ve huzursuz hissederek, Bliss’i kayışını sırtından kaydırđı. Bebek halinden memnun bir vaziyette kaydı, yumuşak kirpikleri kahverengi yanaklarına düşüyordu.

“Sana yardım etmeme izin ver,” dedi Max ve acele ederek bebeğı kaldırdı, sırt çantası ve diğler her şey ile birlikte göğsüne yatırdı.

“Öğle yemeğı için burada olmayacağımızı sana önceden söyle-memiz gerekiyor muydu?”

“Hayır. Sorun yok. Siz tatildesiniz. Sonata kasabaya gitmek iste-di. Sen doğru olanı yaptın.”

“Sonata yıllık otuz milyon dolarlık kotalarını başarıyla tamamladıklarından emin olmak için çalışanlarıyla bir toplu konuşması yapmak istedi,” diye düzeltti Max.

“Otuz milyon...” Rakam midesini bulandırmıştı, ama Max omuzlarını silkmekte yetindi.

“Para sadece paradır, Emily. Hayatta daha önemli şeyler vardır.”

“Emin misin?”

Maz bir kahkaha attı.

“Kuşkusuz.”

“Bana bir örnek verebilir misin?”

Max, Bliss’i beşiğine yerleştirmek için oturma odasına geçerken sırttı.

“Eğlence,” dedi geri dönerken.

“En son ne zaman eğlendin Emily?”

“Ben her gün eğleniyorum.”

“Yani yabancılara yemek pişirerek para kazanmayı seviyorsun.”

“Bu oldukça zevk veren bir şey.”

Max ona doğru kaşlarını kaldırdı. “Eğer bu seni tatmin ediyorsa senin istediğin...”

Emily arkasını döndü, hem sözel hem de fiziksel olarak utanmıştı.

“Ben...” Başını salladı. “Öyle demek istemedim. Ben...” Yutkundu. “Sonata gerçekten hoş bir kadın gibi duruyor.”

“Öyle mi?”

“Evet. O...”

“Senin kadar hoş biri.”

“Bay Barrenger...”

“*Bay Barrenger mi?*” Max çekici bir şekilde sırttı ve onun gözlerine bakmak için dizlerinin üzerine eğildi.

“Bana sanki züppeler için Bayan Spinster’in Görgü Okulu’nun müdürüymüşüm gibi sesleniyorsun.”

Emily suratını astı. “Hâlâ görgü okulları var mı?”

Max kıkırdadı ve daha yakına gelerek yanaklarını avuçlarının içine aldı.

“Çyle güzelsin ki.”

“Hayır, değilim!” Vücudunu panik sarmıştı. “Sonata...”

“Bana ihtiyacı yok.” Max ona baktı, gözlerinin içinki özlem gün ışığı kadar berraktı.

“Hiçbir zaman ihtiyaç duyulmaya ihtiyacı olan türden bir erkek olduğumu düşünmedim. Ama belki herkes düşünüyordur,” dedi ve ona doğru eğilerek onu öptü.

Emily geri çekilmesi gerektiğini biliyordu ama Max onun hoş olduğunu düşünüyordu. Onun güzel olduğunu düşünüyordu. Ve öyle ondan büyük ve akıllı olduğunu bilmeliydi. Ve dokunulmak öylesine iyi hissettiriyordu ki, “

“Keşke şaşırdım diyebilseydim.”

Emily bakışlarını kaçırdı, bakışı sol tarafa saplandı. Sonata beş adım ileride dikiliyordu, gözlerini kırpıyordu ve sesi sakindi.

“Ama oldukça şüphelenmiştim.”

“Son...” diye başladı Max ama Sonata çokta arkasını dönmüştü.

“Sıkma canını,” dedi ve girişe doğru gözden kayboldu.

“Sonata!” dedi tekrar Max ve aceleyle arkasından koştu. Hemen arkasından kapı çarparak kapandı. Ve sonra aceleyle dışarı çıkarken kapı bir kez daha çarptı.

“Üzgünüm,” diye fısıldadı Emily. Ama tamamen yalnızdı. Saniyeler geçip gitti.

“Biliyor musun Lincoln...” diye başladı Casie ama sonra mutfığa girerken bir anlığına duraksadı.

Emily gözlerini kırparak kendine, gerçeğe geri döndü.

“Sorun ne?” diye sordu Casie.

“Üzgünüm,” dedi tekrar Emily.

“Ne için?”

“Ben...” Başını salladı. “Ben nasıl oldu bilmiyorum...”

“Ne oldu?”

Geldiğinden beri ilk kez Casie'nin gözlerinin içine baktı.

"Kalıtsal bir şeyi yenmek mümkün müdür sence?"

"Ne?"

"Annem..." Yutkundu ve kendini devam etmeye zorladı.

"Babamın kim olduğunu bilmiyordu."

"Emily..."

"Öyle söylemişti işte. Ve belki de bu doğrudu. Belki de bunun doğru olmasını ümit etmeliyim, çünkü yoksa bana söyleyemeyecek kadar zalim olur."

"Ne oldu?"

"Max..." Başını salladı.

"Max ne?" Casie yakına geldi ve Emily'yi kollarından sıkıca kavradı. "Sana bir şey mi yaptı?" Sesi yükselmişti ama odaklanmak zordu. Emily'nin aklından binlerce hata geçiyordu.

"Ben kötü bir karakter tahmincisiyim."

"Casie alçak sesle küfretti ve kapıya doğru ilerledi.

Emily'nin ne olduğunu fark etmesi bir dakikasını aldı. Casie'nin kolundan tutması ve onu geri çekip savurması bir başka dakikasını aldı.

"Benim hatamdı."

Casie derin bir nefes aldı, görünür bir şekilde kendini sakinleştirmeye çalışıyordu.

"Ne senin suçun?"

"O... ben onu öptüm."

Casie gözlerini kırpı, soluk verdi, gözleri kıstı. "Hepsi bu mu?"

"Hepsi? *Hepsi mi*?" diye sordu Emily ve bir kahkaha attı. İçi acıyla dolmuştu.

"O neredeyse evli."

"Seni incitmedi değil mi?"

"Benim neyim var?"

Bir an Emily, Casie'nin cevap vermeyeceğini düşündü. Ama yine yanılmıştı.

"Sen yalnızsın." Casie kelimeleri sessizce söylemişti, bu her şeyi açıklar gibiydi ama yeterli değildi.

“Bu bana...” Emily başını salladı.

“A nnemde daha iyi değilim.”

Casie bir süre ona baktı ve sonra derin bir nefes aldı ve konuşmaya başladı. “Bunu bilemezsin.”

Emily ona doğru acıyla gözlerini kırpıttı. Casie bile gerçeği görmüştü. Altın kalpli Casie bile gerçeği inkâr edemezdi.

“Bunu bilemezsin çünkü o seni terk etti,” dedi Casie.

“Kafası iyiydi. Sarhoştı. Ve dokuz yaşındaki kızını başının çaresine bakması için bir başına bıraktı.”

Emily bakışlarını oturma odasından uyuyan Bliss’e doğru çevirdi.

Korku tıpkı boğuk bir sis gibi ruhunu sardı. “Aynı şeyi yapmaya çağımı bilemezsin.”

“Biliyorum,” diye karşı çıktı Casie. Sesi çok yumuşaktı ama kesinlikle net ve sakindi. “Tam olarak bildiğim tek şey bu.”

“Nasıl...”

“Çünkü sen iyisin. Çünkü sen nazik, şefkatli, zeki ve sadıksın.”

Emily başını salladı ama Casie kollarını sıktı ve bakışlarını tekrar yakaladı. “Ve belki de Max de bunu biliyor. Belki senin içinde bunları gördü. Belki buna karşı koyamadı.”

İkisi de birbirlerine baktılar. Dünya bir anda sessizleşti. Colt Dickenson bir dakika sonra sessizliğe adımını attı.

“Lincoln’ün nerede olduğunu biliyor...” Durdu, gözleri birinden diğerine geçti. “Neler oluyor?”

Emily geri çekildi.

“Case?” diye sordu Colt.

“Max Barrenger, Emily’ye karşı bir adım attı.” Kelimeler ağzından aceleyle çıkmıştı.

Bir an için dünya tamamen sessizleşti ve sonra Colt başını sallayıp kapıya doğru döndü.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Casie.

“Kafasını uçuracağım,” dedi Colt ve ardından kapı sertçe kapandı.

Bölüm 20

“Colt!”

“Bay Dickenson!”

“Colt!” dedi Casie, ve ardından koşarak daha ilk adımında onu kolundan yakaladı.

Colt homurdanarak ona doğru savruldu. “Ne!” Göğsü sıkışmış gibi hissediyordu. Kasları harekete geçme ihtiyacı ile titriyordu.

“Onu öldüremezsin.”

Colt bakışlarını Emily’ye çevirdi. Arkadan aydınlatmalı kapının ardında küçük ve ürkek duruyordu.

“Lanet olsun neden?”

“Çünkü benim hatamdı. Ben...” diye başladı Emily ama tam o sırada Escalade’in ışıkları yandı. Motorları ateşledi ve sürüş yoluna doğru kontrolden çıkıp beraberinde yalnız birini bırakarak savuldu. Üçü de Max Barranger’a baktı, buz tutmuş avluda yalnız başına dikiliyordu.

“Affedersin,” dedi Colt ve kolunu çekiştirdi ama Casie onu tıpkı bir pitbull gibi tutmuştu. Colt koluna bakarak kaşlarını çatı.

“Eve geri dön,” diye emretti Casie ama Colt başını salladı. Öfke ona pek sık uğramazdı.

“Daha sonra,” diyerek söz verdi ve tekrar kolunu çekiştirdi.

“Üzgünüm,” dedi Emily. “Onu suçlama. Lütfen...” diye başladı ama Colt eldivenli parmağı ile Emily’yi işaret etti.

“Sen...” Başını salladı, binlerce kızgın düşünceyle boğuşuyordu. “Odına git.”

Veranda sessizleşti. Emily kaşlarını kaldırdı ve şaşırılmış bir halde geriye doğru bir adım attı.

“Sen yapamazsın,” dedi ve sonra Casie’ye döndü. “Yapabilir mi?”

“Ben...” diye başladı Casie.

Max eve doğru bir adım attı. Colt, hanımları geride bırakarak kavga vaziyeti aldı. Boğazından bir ses çıktı. Çılgına dönmüş bir köpeğin hırılıtısına benzer bir sestti. Casie’nin kolunu daha sıkı kavradığını hissetti.

“Belki de gitsen daha iyi olacak, Em,” dedi.

Emily dönüp evin içine doğru koşar adımlar girmeden önce bir kararsızlık anı yaşandı.

Mac yakınlaşıyordu. Colt verandanın merdivenlerine doğru adım attı ama Casie de onunla birlikte sürükleniyordu. Colt, Casie’nin sessizce küfrettiğini duydu ama zar zor fark ediliyordu.

“Tanrı aşkına neler oluyor?” diye sordu.

Max Barrenger aniden durdu. “Sonata, şey... Şehirde bir şey unutmuş.”

“Öyle mi?” dedi Colt. “Senin onu aldatan alçak bir herif olduğunu mu unutmuş?”

“Emily bize ne olduğunu anlattı,” dedi öfkeyle Casie.

“Ah.” Max ağır ağır soludu. Nefesi karanlıkta buz gibiydi. “Anlıyorum. Eğer bu durum canınızı sıktıysa özür dilerim ama o yetiştiren bir...”

“Canımı sıkmak mı?” dedi Colt. Colt gerçekten boynunun arkasındaki tüylerin havaya kalktığını hissetti. “Benim canımı sıktığını mı düşünüyorsun?” Casie ellerini aşağı doğru kaydırdı, Colt’un sağ

yumruğunu iki eliyle tuttu. “Emily daha çok rahatsız oldu,” dedi Casie. “Biz...”

“Evet haklısın, bu canımı sıktı!” diye gürledi Colt. “Buraya kollarında bir kadınla gelip sonra senin yaşının yarısında bir kıza sarmaya hakkın yok.”

“Bunun bir hata olduğunu biliyorum,” dedi Max. “Ben sadece... Sonata ile aramızda aylardır yolunda gitmeyen şeyler var. Emily ile tanıştıgımda...” Başını salladı. “O tıpkı taze bir nefes gibi. Her şey bir anda oldu tıpkı...”

“Bir anda mı oldu?” diye öfkeyle bağırdı Colt. “Her şeyin onun için bir anda mı olduğunu düşünüyorsun, sen...”

“O bizim için çok özel,” dedi Casie ve Colt’un kaldırdığını fark etmediği yumruğunu aşağı çekti.

“Özel olduğunu biliyorum,” dedi Max. “Ben bu yüzden...” Kendini durdurdu, belki de Colt’un boğazından tekrar yükselmeye başlayan hırıltı yüzünden. “Bak dinle,” diyerek yatıştı, sanki ortaya çıkacak herhangi bir şiddeti önlemeye çalışır gibi iki elini de onun önünde kaldırdı.

“Hava çok soğuk...”

Max bakışlarını birinden diğerine geçtirdi. “Tartışmayı içeride sonlandırabilir miyiz?”

“Elbette,” dedi Casie.

Max ona minnettar bir şekilde başını salladı ve mutfığa doğru yol aldı ama Colt kendini zor zapt ediyordu.

“O yöne değil. İşçi barakasına,” diye emretti.

Max isteksizce geri döndü. Topuklarını vurarak ardından gitti. Misafir odasının içi dışarının karanlığından sonra rahatsız edici derecede parlak geldi. Max döndü. “Dinle...” diye başladı ama Colt dinlemedi.

“H ıyır, *sen* dinle!” diyerek parladı, parmağını ona doğru iterek.
“Emily Kane bizim *kızımız*...”

“Ne?” dedi Casie.

“Ne?” diye tekrarladı Colt. “Ben düşünmemiştim bile...”

“Pekâlâ, şimdi zahmet edip düşünme,” dedi Colt. “Bilmen gereken tek şey o bizim.”

“Sen ve...”. Dikkatini birinden diğerine yöneltti.

“Evet doğru,” dedi Colt.

“Tamam.”

“Sen bizim kızımızla oynuyorsun, ben de senin yüzünle oynayacağım.”

Max göğüs kafesini şişirdi ama Colt ileri atıldı.

“Yapabilirim,” diyerek karşı çıktı.

“Ben...”

Colt ileri doğru uzandı ve dişlerini gıcırdattı.

“Tamam. Pekâlâ.” Max geri çıktı ama gerilim hâlâ tıpkı bir zehir gibi havada asılı duruyordu.

Max boğazını temizledi. “Sadece onu gerçekten önemsemişimi bilmenizi istiyorum.”

Colt gözlerini kısıtı. “Öyleyse Sonata’yı önemsemiyorsun,” dedi ve Max’e pişman olacağı bir şey yapmadan önce arkasını döndü ve kapıdan dışarı çıktı.

Casie bir an duraksadı ve aceleyle Colt’un ardından gitti, birkaç adım sonra onu yakaladı.

“Pekâlâ... Bu tuhaf.”

“Benden ne yapmamı bekledin?”

“Em’in kızın olduğunu iddia etmemeni.”

Colt omuzlarını silkti. Bu hareket, omuzlarını saran kasları ger-

di. Başını biraz yana çevirdi, gerginliği dağıtmaya çalışıyordu.

Bunun işe yaramadığı açıkça ortadaydı. “Pekâlâ, eğer (onu öldürsem çıldıracağını düşündüm.”

“Bu sadece bir öpücük.”

“Sadece bir...” Colt ona döndü. El lambası yüzünde parlıyordu. Gözleri parlak, dudakları biraz bükülmüştü. Colt kaşlarını kaldırdı. “Bunun komik olduğunu mu düşünüyorsun?”

“Hayır,” dedi Casie ama sesinde bir parça muziplik olmuş olabildi. “Hayır, kesinlikle değil ,”

“Bu aşağılık pislik Emily’ye sarktı!”

“Farkındayım.”

“O daha bir çocuk.”

“O on sekiz yaşında.”

“Benim sorunum da bu!”

“Sen beni öptüğünde *on altı* yaşıyordum.”

Colt bir an midesine bir yumruk yemiş gibi hissetti ama devam etti.

“Ben nişanlı değildim.”

“Mandy Fenno ile çıkıyordun.”

Colt sessizce söylendi ve soluk verdi, şapkasını kaldırdı ve parmaklarını saçlarında gezdirdi. Beyni yara almıştı.

“Baban beni kırbaçlamalıydı.”

Casie bir kahkaha attı. Ses Noel gibi hayatını aydınlatarak midesine yerleşti. Ve birden ondan başka hiçbir şey düşünemez oldu. “Evlen benimle,” dedi.

“Ben...” Casie dedi heyecanla Casie. “Colt... Ben...”

“Evlen gitsin,” dedi. Ona teklif etmeye çalışmamıştı, şimdi değil. Onu kazanana kadar değil. Ama hayat önceden kestirilemiyor-

du. Kimileri geliyor. Kimileri ölüyordu.

“Sadece evet de.”

“Colt...” Casie tekrar kollarını tuttu. “Sen üzgünsün.”

“Üzgün mü?” Bununla nereye varacağını merak ediyordu.

“Sen baba gibi hissediyorsun. Ve bunu takdir ediyorum...” Sağ elini kaldırdı ve sonra indirdi parmaklarını avucunun içine doğru dikkatle bıraktı.

“Gitmem gerek,” dedi Casie ve aceleyle merdivenleri çıkarak eve girdi.

Colt onun gidişini seyretti. Karanlığın içinde bir ses tıkırdadı. Lincoln Alexander’ın onu izlediğini gördü. Tarif edilemez duygular içini sardı. Kahretsin ki gerçekten birine vurmak istemiyordu. Eğer yaparsa Casie öfkelenirdi. “Bir şeye mi ihtiyacın vardı?” diye sordu bunun yerine.

Lincoln büyük beden ayaklarını sürüdü. “Yüz amperlik on iki volt dönüştürücüyü nereden bulabilirim biliyor musun?”

Bölüm 21

“Yani bunların onu daha da rahatlatacağını düşünüyorsun öyle mi?” diye sordu Ty ve Lincoln Alexander’ın eliyle yaptığı iki tuhaf metale baktı. Onları at nalı olarak adlandırmak oldukça iyimser kalırdı. Lincoln omuzlarını silkti.

“Belki denemeye değer.”

Ty şüpheyle başını salladı. Tuhaf görünümlü şeylerdi, buna şüphe yoktu, ama Sam yeni yöntemler denemek için kumar oynatan bir nalbanttı... ve gün içinde ya da gece Lazy’den temkinli çıkmaya tuhaf bir şekilde hevesliydi. Fakat bu belki de Colt Dickenson’ın yüzündendi. Ty zihnen geri çekilmişti. Bu Colt ve Casie’nin bir araya gelmesini *istemesi* gibi bir şey değildi. Tanrı biliyordu ki Casie için evrende daha iyi bir rodeo yoktu ama belki de o sadece onu istiyordu.

“İstersen dene,” dedi Lincoln ve arkasını döndü ama Ty bu durumda gitmesine izin veremezdi. Borç sırtında öğütme değirmeni gibi ağırlık yapıyordu.

“Sana ne borçluyum?”

Lincoln başını salladı. “Ben sadece doldurmayı denedim. Garantisini yok.”

İçinde öfke ve takdir karışımı bir his uyandı. Duygular küçük sinsi alçaklar gibiydi, özellikle hiçbir önemi olmadığından emin olduğu bunca yıldan sonra.

“Öyleyse onlar için ne istiyorsun?”

“Bu bir geri ödeme,” dedi. “Kamyoneti tamir etmeme izin verdiğin için.” Arkasındaki araca doğru başını salladı. Kanvas mobilya örtüsünün üzerinde milyonlarca tarif edilemez parça duruyordu. Plastik kaplamanın bir köşesine astığı kalaslardan biri giriş yolunda eğreti bir halde duruyordu. Taşınabilir ısıtıcı içeriği ısıtmıştı. Ty etrafa bakındı. “Neden bunu yapıyorsun?” diye sordu.

“Senin olmayan atlar için tamir yapıyorsun. Bunun için çalışan benim.”

Ty parmaklığın içine girdi. İnce plastik görünmeyen bir esintiyle hışırdadı.

“Ne yapacağını nasıl biliyorsun?”

“Babam bana her zaman motorlar hakkında bir şeyler öğretmeye çalışırdı.”

Ses tonunda söylenmemiş bir şeyler vardı, ama Ty bunun ne olduğunu anlayamadan Colt içeri girdi. Aylar önce Ty onun kasılarak yürüdüğüünün düşünmüştü ama şimdi bazı şeylerin yanlış gidip gitmediğini merak ediyordu.

“Bakıyorum bu dinamoyu bulmuşsun,” dedi ve gözleri merakla etrafı süzdü.

Lincoln başını salladı. Gerçeği söylemek gerekirse, sosyal olarak kendini Ty’dan daha becerikli görmüyordu. Ve bu bazı şeyleri açıklıyordu.

“Başkasının kamyoneti için biraz fazla çalışılmış gibi görünüyor.”

Lincoln omuzlarını silktili. “Bir gün kendime de bir tane almayı düşünüyorum. Bununla sadec pratik yapıyorum.”

Colt sessizce onu inceledi ve sonra başını sallayıp Ty’ın elindeki şekilsiz metal parçasına doğru döndü.

“Bunu nereden buldun?”

Dickenson'ın ne düşündüğünü umursamadığını hatırlamak için savaştı.

“At nalları.”

Colt'un kaşları şapkasının alçak siperinin altında havaya kalktı. “Emin misin?”

Ty tüy kadar hafif metali sıkıca kavradı.

“Lincoln bunların belki Angel'a yardım edebileceğini düşünüyor.”

“Öyle mi?” diye sordu Colt ve dikkatini misafirlerine vermeden önce nallardan birine uzandı.

“Nalbantlık işinden anlıyorsun galiba?”

Lincoln başını salladı ve ellerini her zamanki kapüşonlu svetşörtünün ceplerine soktu.

“Sadece metallerle ilgili birkaç şey biliyorum.”

“Ve kamyonetler,” dedi Colt.

“Biraz.”

“Şimdi hatırladım, Case sana bir paket geldiğini söyledi.” Lincoln hareketsiz kaldı ama üzerinde artan bir gerginlik vardı. “Birkaç parça şey sipariş etmiştim.”

“Verandadalar.”

Gitmeye hevesli görünüyordu. “ben onları sonradan alayım,” dedi ve arkasını döndü.

“Taşımak için yardıma ihtiyacın var mı?”

“Hayır,” dedi ve uzun, ölçülü adımlarla samanlığın içinde yürüdü.

“Çok konuşkan biri değil,” dedi Colt.

Bir an Ty kovboyun bu sözlerinin kendi az ve öz doğasına doğru-
dan bir atıf mı olduğunu merak etti ama Emily bir keresinde her şeyi

üzerine alınmaması gerektiğini söylemişti. *Hiçbir şeyin* onunla ilgili olmadığını söylememek için kendini zor tutmuştu.

“Pekâlâ...” Ty, soğuk kış havasında biraz toz kaldırarak ayaklarını sürüdü.

“Çitleri tamir etmek için tek bir kelime etmek gerekmedi.”

“Tadilat gerektiren çitleri hallettiğini mi düşünüyorsun?”

Ty omuzlarını silktilti, Colt’un bakışlarının altında titriyordu. “Bu Grand’ın söylediği bir şeydi.”

Colt ona baktı, kendi aklından geçenleri düşünüyordu. “Büyük-baban kolay aldanmayan biri olabilir mi?” dedi ve eve doğru açılan büyük kapıya doğru baktı. “Sophie’nin peşinde gibi gözüküyor.”

Ty ürkek bir çocuk gibi saklanma isteğine karşı koyarken köşede dolaşmak için duyduğu ani ve sinsi istekle savaşıyordu. Sophie’yi görme arzusu ve kaçma isteği arasında gidip geliyordu. Acı verici merak hissi kazandı. Bayan Day-Bellaire kiraladığı arabasını evin önüne çekerken Ty ileri doğru adım attı.

Sence annesi şu bahsettikleri çiftliği satın alacak mı?” Sesindeki içini kemiren endişeyi zapt etmeye çalışıyordu ama bunu daha fazla sürdüremeyecek gibiydi.

Colt omuzlarını silktilti ve sonra anlayış ile şaşkınlık arasında bir bakış ile ona baktı. “Eğer yaparsa belki Sophie için iyi olabilir.”

Ty bir şeyler söyleme sırasının onda olduğundan emindi ama kelimelerinin ardındaki yarım düzine karmaşık duygu konuşmasını engelliyordu. Colt tekrar konuştu.

“Başkalarını hayal kırıklığına uğratmama zamanı gelmiştir belki,”

Birkaç istenmeyen duygu onu konuşmaya itiyordu.

“Annesi asla Casie’nin yerini alamayacak”.

“Denemeye çalışması onun için bir şey ifade etmeyecek. Ama

belki yalnızca kendi olabilir.” Colt nefes verdi, başını verdiği nefesle birlikte biraz geriye yasladı. “Monica Day-Bellaire,” diye ekledi, ismini söylerken Monica’nın ısrarcı olduğu e harfini uzatarak ve kapağıya doğru bakarken başını biraz salladı.

Tam o sırada Sophie Jaegar yolcu koltuğundan indi. Hayatı canlandırılan bir müzik gibiydi. Duygu yüklü bir şiir gibi. Saçları hareketleriyle ahenk içinde savruldu. Tıpkı rüzgârı test eden bir yaban atı gibi üç tane alışveriş çantası taşıyordu. Tıpkı bir büyü gibi...

Hissettiklerinden çok Colt’un sesini duyunca Ty utanç verici düşüncelerine hızla son verdi.

“Ne?”

“İyi misin diye sordum.”

“Ahi evet. Ayaklarını sürüdü ve Casie Carmichael için asla iyi olmayan şu kovboya daha çok benzemek istedi.

“Elbette.”

Colt’un gözlerinin kenarları biraz kırıştı ama yüzünde muziplikten çok, anlayışlı bir ifade vardı. Onun karnı da zaman zaman kasılıyor muydu? Kendi için fazla iyi bir kadınla bu kadar yakınında yaşamak bir adamın sindirim sistemini mahvediyordu.

Dışarıdan bir kahkaha sesi duyuldu. Monica sürücü koltuğundan aşağı inerken ikisi de sesin geldiği yöne baktılar.

Sophie konuşuyor ve yaşlı kadın tekrar kahkahalarla gülüyordu.

Ty kaslarının düğümlendiğini hissetti. “Sophie’yi kazanmayı başarıyor gibi gözüküyor,” dedi. Bunu olumsuz bir anlamda söylememişti ama kızının bir arkadaşına ihtiyacı varken altı aydır neredeydi?

“Babam bazen tüm yapabildiğimiz sıkıca sarılıp tanrıdan ümit etmek olduğunu söyler,” diyerek derin düşüncelere daldı Colt. Ty başını salladı ama tam o sırada kovboyun bakışlarının Casie’nin biraz önce gözden kaybolduğu kulübeye doğru kaydığını fark etti. Ty’nin ruhundan acıma hissi yayıldı ve daha da derinleşti; Colt Dickenson’ı

sevmiyordu bile. Ama sevdiği kadını kaybetmek güneşin sönmesi gibiydi. Titredi ve omuzlarını soğuğa karşı büktü.

“Casie kimseye aldanmaz.”

Dickenson bakışlarını tekrar Ty’a çevirdi. “Belki de endişelendiğim şey budur,” dedi.

Monica Day-Bellaire avludan tekrar bir kahkaha attı ama Ty gözlerini kovboyun üzerinden ayırmadı.

“Casie için yeterince iyi olmadığını mı düşünüyorsun?”

Colt derin bir nefes aldı ve tekrar eve doğru bakarken gözlerini kısıtı. “Bu olasılık aklıma geldi,” dedi, dudaklarını büzdü. “Sen ne düşünüyorsun?”

Ty burun deliklerinden derin bir nefes aldı. “Seni ilk kez düşünüyorum,” diye kabul etti ve Colt kahkaha attı.

Mutfak günlerdir ilk defa dopdoluydu. Ama yemek yiyenler her zamankinin aksine sessizdi. Monica Day-Bellaire hariç.

Eğer Sophie’nin annesi odada gergin hissediyorsa, dolandırıcılıkta Casie’den bile kötüydü. Ve bunu çok fazla insan söylemezdi.

“Yani sevgili nişanlın çoktan gitti öyle mi?” diye sordu Monica, Max’e yönelerek.

Emily, Max’in dikkatinin bir an yüzünde olduğunu hissetmesine rağmen bakışlarını geriye çevirdi.

“Korkarım işine geri dönmek zorunda kaldı.”

Colt, Ty ve Alexander’ın arasında oturuyordu. Üçü de toplamda beş kelime etmemişlerdi. Emily omuzlarının arasındaki gerginliği bir çekiç gibi hissetti ve hiçbir şey yapamadı.

“Ben de işe geri dönmeliyim,” dedi Monica, “Ama bu kendimi bu küçük Ütopya’dan ayıramıyorum.” diyerek gülümsedi.

“Kızımdan bahsetmiyorum bile.” Ona doğru uzanarak saçlarını okşadı.

Bu saçma bir hareketti, sadece gösteriştten, diye düşündü Emily ve kendini beğenmiş bir kedi gibi kıskandığını hissetti. Bakışlarını kaçırdı.

“Ee alışveriş yaparken eğlendiniz mi?” diye sordu Sophie. Tam Ty’in karşısında oturuyordu ve adamlardan çok daha rahat gözük-müyordu.

“Harikaydı. Sadece harika. Şehri özlediğimi düşündüm ama bilirsiniz...” Monica tekrar Sophie’ye baktı, gözleri sıcacık bakıyordu.

“Şu eski deyiş kesinlikle doğru; Önemli olan eşyalar değil. Önemli olan size kimin eşlik ettiği.”

“Evet, evet,” dedi Max ve kadehini kaldırdı.

Monica’dan başka kimse katılmadı. Elma şarabı dolu kadehlerini tokuşturdular. Sessizliğin içinde keskin bir ses çıktı. Ve sonra Max boğazını temizledi ve Monica etrafına bakındı, belki de etraftaki gerilim ilk kez farkına varmıştı.

Gözleri Lincoln Alexander’a dikildi. “Sophie bana Tyler’ın kısrağı için kendi ellerinle yeni bir nal yaptığını söyledi. Bu doğru mu?”

Lincoln bakışlarını tabağından çekti. Gözleri fazla ışıktta gümüş gibi duruyordu, omuzları düzgündü. Omuzlarını silkti.

“Sadece bir şey deniyorum.”

“Ne?” diye sordu Emily. Ağzından çıkan ses çok tizdi. Çok kaba. Tüm gözler ona çevrildi. Emily yutkundu ve büyük kâsenin içine lahana salatası koydu.

Ses tonunu yumuşatarak, tekrar denedi. “Atlar üzerinde uzman olduğuna bilmiyordum.”

Donuk gözlerini Emily’ye sabitledi. “Benim hakkımda bilmediğin çok şey var.”

Mutfak sessizleşti. Emily boşluğa doğru bir kahkaha attı.

“Pekâlâ, doğru olduğuna eminim. Biri hakkında *bir şeyler* öğren-

mek için birkaç yemekten fazla zaman geçirmek gerekir.”

Herkes ona baktı. Emily gülümsedi. “Biraz daha lahana?” diye sordu ve kâseyi Casie’ye uzattı.

“Nalları kendine takmayı planladığını düşünmüyorum,” dedi Colt dikkatini nihayet başka yöne çevirerek. “Ama kabul etmem gerekiyor ki, ilginç bir fikri var.”

“Nasıl?” diye sordu Monica, yüksek kaşları dikkatle bakımlı kirpiklerinin üzerine kemer gibi uzandı.

Colt sandalyesinde biraz kıpırdandı, yaralı bacağı ve kavisli dirseğini sandalyesinin ardına uzattı.

Bu şekilde tamamen çekici gözüküyordu, kapının dışında uzanan millerce dönüm arazi kadar gerçekçi.

Ya Casie Carmichael bir azizin iradesine sahipti ya da bir direktan farksızdı.

“Sanırım o benden daha iyi açıklayabilir,” dedi Colt.

Lincoln huzursuzca sandalyesinde kıpırdandı. Yemeğine neredeyse hiç dokunmamıştı. Belki de Emily buna her şeyden çok kızmıştı.

“Nallar havayla dolu küçük borulardan yapılıyor.”

Hepsi ona baktı.

“Bu onları aşırı derece güçlü yapıyor.”

“Ama hâlâ metaldenler değil mi?”

“Nikel fosfordan.”

“Bu kulağa pahalı geliyor,” dedi Monica.

Emily para sözkonusu olunca Ty’ın gerildiğini hissetti. Sophie kaşlarını çatı.

“Ama heyecanlı,” diye ekledi annesi. “Gelişmiş teknoloji burada mutfak masasında. Muhtemelen birçok müthiş yeniliğin başladığı yerde.”

“Ben sadece zırvalıyorum,” diye ekledi Monica. “Gereklilik icatların anasıdır ve Sophie bana Ty’ın bu yaşlanmakta olan kırsağa olağanüstü bir ilgi gösterdiğini söyledi.”

Bir an Emily, Sophie’nin Tyler Roberts hakkında söylenen olumlu bir söze karşı çıkacağını düşündü ama Sophie dudaklarını büzdü ve bakışlarını tekrar masaya çevirdi. Kızarmış yanakları Ty’ınkilerle neredeyse aynı renk olmuştu.

“Seni utandırmak istememiştin,” dedi Monica Ty’ı izlerken.

“Ona bakmak için gerekli araçların ve isteğinin olması harika.”

Ty konuşmaya başlamadan önce neredeyse hissedilmez bir şekilde sandalyesini kaydırdı.

“Lincoln beni hiçbir şeye zorlamıyor.”

“Ah,” diyerek kaşlarını kaldırdı Monica ve Lincoln’e dönerek gülümsedi.

“Bir mucit ve bir yardımsever.”

“Öyle sayılmaz. Ben sadece...” diye başladı Lincoln fakat tam o sırada sohbeti bir anlığına dondurarak ön kapı çalındı.

“Birini mi bekliyordunuz?” diye sordu Colt, Casie’ye bakarak. Geçtiğimiz altı ay boyunca Lazy’de dolaşan erkek sayısını unutmuştu. Yalnızca birkaçı çitliği satın almakla açık bir şekilde ilgilenmişti ama görünen o ki Colt Dickenson tam bir aptal değildi. Yetişkin kadınları sarkık ergenler gibi odalarına gönderebileceğini düşünse de *bir parça* akıllı vardı. Emily duyguları fermente alkol gibi karışırken gözyaşı döktü. Ona söyleneni yapmaktan nefret ediyordu. Ve o onun babası değildi. Öyleyse neden yaşattığı hayal kırıklığını hatırladığı her an böylesine tuhaf hissediyordu?

“Bu gece değil,” dedi Casie, süt bardağını masaya koyarken Emily’yi kendine getirerek. Ama Colt, Casie sandalyesini geri çekmeye çalışmadan önce yumruğu ile onu durdurdu.

“Ben hallederim,” dedi. Kısa bir süre içinde girişte gözden kayboldu.

“Baise girerim yemek zamanı etrafta beklenmedik bir sürü misafiriniz var,” dedi Monica. “Bu kabak dolması örneğin, Emily.”

“Bence biraz kuru olmuş.”

“Hiç de değil,” diye karşı çıktı Monica. “Harika. Bu tadını aldığım sanki bir parça...” Gözlerini biraz kıstı. Makyajı kusursuzca yağılmıştı, kaşları yünlü kanatlar gibi yukarı taranmıştı. Küçük altın inci küpeler kulak memelerini süslüyordu “...Sosun içindeki tarhun otu mu?”

“Sadece biraz,” dedi Emily ve sesinin normal çıkması için elinden geleni yaptı.

“Tadını alabildiğine şaşırdım.”

“Annem bir gurmedir,” dedi Sophie.

Emily’yi, Sophie’nin ses tonuyla ne ima ettiğinden emin değildi. Gurur mu? Gücenme mi? Tek bir ifadede ikisinden de izler olması kesinlikle muhtemeldi. Pervasız duyguların dünyasına hoş geldiniz. Emily ümit ettiği dünyayı anne karnında bırakmıştı.

“Teşekkürler, tatlım,” dedi Monica. “Ama korkarım ki gurme olarak düşünölmek için yemek yapmaya vakit bulmam gerek. Hayat bu kadar hareketli olmasaydı bu işlerle uğraşmaktan hoşlanırdım. Son zamanlarda işler...”

Kelimeleri buz kesti. Colt mutfığa girerken özenle taranmış kaşları yukarı kalktı. Yanında Philip Jaegar, Sophie’nin babası ve Monica Day-Bellaire’ın eski eşi duruyordu.

Bölüm 22

“Baba!” Sophie’nin sesi gergin, çatalı kavraya eklemleri kemik beyazı rengiydi. Ty, yumruğunu masanın altında sıkı ve içinde çekişen her bir içgüdünün sandalyesinden fırlayıp Sophie ve babasının arasına durmasına ısrar etse de oldukça hareketsizce durdu. Kahretsin ne kadar da tuhaf olurdu!

“Hey, Soph,” dedi Jaegar. Tek elinde kırmızı bir karton poşet taşıyordu. İçinde uzun dar bir kutu ile iki kısa ve kalın kare kutu gözüktüyordu. Hepsı parlak yeşil bir folyo ve renkli kurdele ile sarılıydı.

“Burada ne işin var?” Sophie ses tonunu biraz düzeltti. Fakat yanakları pembeleşmişti, gözleri Jaegar’ın taşıdığı paketler kadar parlaktı.

Jaegar omuzlarını silkti ve koyun gibi sırtıttı. Philip Jaegar çekiciydi. “Biricik kızımdan Noel’de ayrı kalamadım.” Bakışlarını yavaşça sola kaydırdı. Boynundaki bir sinir biraz yerinden oynadı.

“Bana annenin burada olduğunu söylememiştin. Nasılsın Monica?” Ty, Jaegar’ın Bayan Monica’nın ismini söylerken e harfini onun istediği gibi uzun kullanmadığını fark etmekten kendini alıkoymadı.

“İyiyim.” Ses tonu gevrek, çenesi sanki arkadaşlarıyla beklenmedik bir rastlantı yaşamış ya da muhtemelen bir takımı işten çıkarmış gibi birkaç santim açılmıştı. “Lazy Windmill’in ne kadar sevimli bir yer olduğunu fark etmemiştim.”

“Pekâlâ...” Jaegar tekrar gülümsedi. Yüzünde biraz yırtıcı bir

ifade vardı. “Kimse seni altı aydır buraya gelmekten alıkoymuyor. Ama sanırım Paris daha cazibeli...”

“Baba!” dedi Sophie ve ayaklarının üzerinde sallandı. “Karayıp adalarındasın sanıyordum.”

Jaegar’ın gözlerinden birtakım duygular geçti. Belki de utançtı.

“Erken ayrıldım,” dedi.

“Şehirde kapanan ve ilgilenmem gereken bir arsa vardı ama bu kadarı bana yetti. Herkes nasıl?” Etrafındaki yüzleri taradı. Casie endişeli gözüküyordu, Max meraklı, Monica haykırarak kadar çıldırılmış gibiydi.

“Emily burası cennet gibi kokuyor. Her zamanki gibi.”

Kendine ilk gelen Casie oldu. “Açıkmiş olmalısınız. Buyurun...”

Oturma odasında katlı halde duran sandalyelerden birini getirmek için aceleyle gitti.

“Oturun.”

“Ah hayır,” hemen kabul etmedi, “sizi rahatsız etmek istemem. Ben sadece...”

“Rahatsız etmiyorsunuz,” dedi Emily. Ty bu konuda haksız olduğuna kesinlikle emindi ama Colt’un da bir keresinde dediği gibi, Emily’nin beslemeye ihtiyacı vardı.

“Çok fazla yemek kaldı. Bilirsiniz her zaman bir orduya yetecek kadar pişiririm.”

“Gerçekten,” dedi Jaegar. “Sadece şu hediyeleri bırakıp yoluma geri döneceğim.”

“Em’in duygularını incitmek istemezsin,” dedi Colt. “Şu yemek pişirme ustalarının ne kadar hassas olduklarını bilirsin.” Sandalyeyi Casie’den alırken biraz sırtıttı ve sandalyeyi Lincoln’ün yanına koydu.

“Otur.”

“Gerçekten kalmamalıyım,” dedi Jeager ama çoktan masaya doğru hareket etmişti. Ev yemeğini Philip Jaegar’dan daha faz’a takdir eden bir kişi daha yoktu aralarında. Bliss diğer odadan ağılamaya başladığında Emily, Jaegar’ın önüne bir tabak koyuyordu.

“Ben hallederim,” dedi Ty ve sandalyesini geriye iterek kalabalık mutfakı ardında bıraktı.

Ty Bliss’i göğsüne, kalbine doğru küçük, sınıksız bir hayat düğümü kaldırırken bebek çarpık bir gülüş attı. Tekrar masaya dönene dek, Jeager ilk ısırganı almış ve yediği lokmayı övmeye başlamıştı.

Lincoln bakışlarını içeri girmekte olan Ty’a çevirdi. Gözleri bir anlığına kesişti ve sonra Lincoln ayağa kalktı. Hareketleri savruk ve vücudu gergindi.

“Tatlı istemiyor musun?” diye sordu Casie.

“Hayır,” dedi ve mutfakı terk etti. Kısa bir süre sonra kapı ardından kapandı.

Ani çıkışı bir anlık bir sessizlikle karşılandı.

“Henüz senin elma böreğini tatmamış olmalı, ha, Em?” diye sordu Jaegar. “Yoksa onu masadan levye ile kazımak zorunda kalırdın.”

“Ben içli pudingini tercih ederim,” dedi Monica. “Sophie’nin de en sevdiği o değil mi tatlım?”

Sophie gözlerini kırdı. Hastalanacakmış gibi baktı. “İkisini de seviyorum.”

“Ahududulu turtasını denemelisiniz,” dedi Casie gözlerini birinden diğerine geçirirken. “Daha iyi...” Duraksadı. Casie, Ty’ın tanıdığı en kibar ve en iyi at binicisiydi ama kendi sosyal çevresinde tam bir usta sayılmazdı.

Hepsi ona baktı.

Casie yutkundu.

“Daha kötüsü ne?” diye tahmin etti Colt.

Monica bir kahkaha attı.

Emily somurttu. “Daha kötüsü mü? Gerçekten mi?”

Bugün Casie ile aralarında biraz alışılmadık bir gerginlik var gibi gözükse de Colt sırttı. “Eee...” dedi. “Philip, bize tatilinden bahset-sene.”

Ty omzunda Bliss ile birlikte yerine dönerken Sophie’nin babası ağzını bir peçeteyle sildi.

“Pekâlâ, hava her zaman olduğundan daha iyiydi. Bunu söyleyebilirim.”

“Paris’te de sebepsiz yere sıcaktı,” dedi Monica.

Jaegar onu görmezden geldi. “Ve su masmaviydi...” Başını salladı. “Bir narbülbulü yumurtası kadar.”

“Palm Passage’da bir cansızlık vardı ama alışveriş hiçbir şeyle karşılaştırılmaz...” diye başladı Monica. Ve söz düellosu başladı. Yemeğin geri kalanı Sophie gitgide gerilirken Casie ve Colt’un ikisi arasında dikkatlice sorduğu sorularla devam etti. Philip Jaegar ayağa kalkana kadar saati yerinden oynatmaya yetecek kadar bir gerginlik oluşmuştu.

“Pekâlâ, ben şehre dönsem iyi olacak.”

“Geri kalanları senin için paketledim,” dedi Emily, kahverengi bir karton poşeti saplarından tutup kaldırarak.

“Çok nazıksın,” dedi Jaegar ama öldürücü gülüşünü yapmaktan da vazgeçmedi. Bunun yerine eski karısına dönüp baktı.

“Bu gece kar yağacak gibi. Sen de muhtemelen yola çıkmalısın. Eğer bir çukurla karşılaşırsan bu kadar para harcadığın botlarınla daha uzağa gitmek istemeyeceksin.” Monica ona bakarak gülümse-di. Göz ucuyla küçümseyerek bakmasının dışında bu bir ödül olmayıydı. “Benim için endişelenmen ne kadar hoş Philip, ama bu gece burada kalıyorum.”

“Lazy’de mi?” Bakışları Max ve Lincoln’ün az önce göz den kaybolduğu ön kapı arasında seğirdi.

“Yalnızca iki tane misafir odası olduğunu sanmıştım.”

“Monica başını eğdi, Jaegar’ın rahatsız olduğunu görür görmez gülümseyişi biraz ısınmıştı. “Casie burada kalmama izin verecek kadar nazikti,” dedi.

“Evde mi?” Philip bu fikir saçma ötesiymiş gibi baktı. Monica ona kaşlarını kaldırdı. “Şaşırdın mı?”

Jaegar kıkırdadı. Sesi cesurdu. “Emily’nin yemekleri burada kaldığını fark etmemden daha çekici. Havlular senin isteğine göre istiflenmediği için şikâyetçi olduğun Waldorf’ta geçirdiğimiz geceyi hatırlar gibiyim.”

Monica’nın kahkahası biraz arttı. “Ve ben de senin...”

“Saate bakın!” dedi Casie.

Hepsi birden *ona* baktılar.

Casie bir kahkaha attı. “Bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim. Yani demek istedim ki, işler hızlanmıştı... Waldorf her neredeyse... Ama ben...” Ağzından çıkan kelimeler tükendi. “...yatmalıyım,” Colt onun yerine sözünü tamamladı. Bakışları bir anlığına keşişti.

“Ve Ty’ı eve bırakmalıyım.” Ayağa kalktı. “Civcivi kümise girene kadar annesi gecelemez.”

Ty yüzünün kızarışını kontrol etmeye çalıştı. Bebek gibi davranılmak utanç vericiydi.

Utanç verici ve bir o kadar harikaydı ki boğazının kapandığını hissetti. Fakat duygularına yenik düşmesine izin vermeyecekti. Bu gece değil. Sophie’ye baktı. Kayıp kız gözleri acı çekiyordu. Dikleşti. Hayır, o kimsenin kahramanı değildi ama gerekeni yapacaktı.

“Bliss’le ben ilgilenirim,” dedi Casie, elleriyle bir şey yapacak olmanın rahatlığını yaşıyor gibiydi.

“Pekâlâ...” Jaegar biraz huzursuz olmuş gibiydi. Ama olması gerektiği kadar değil. “Sanırım ben de kalkmalıyım.”

“Bu yolların içinden geçmek zorunda kalmayacağım için çok mutluyum,” dedi Monica hafifçe titredi.

“Sophie ile aynı odayı paylaşmak kesinlikle harika. Kalmama izin verdiğin için sana yeterince teşekkür edemedim, Casie. Yaz kampında kıkırdayan liseli kızlar gibiyiz. Ya da belki de *kış kampı*.”

Tanrı hepsine yardım etti diye düşündü Ty ve ortaya konuştu. “Arta kalan yemek poşetlerinizi taşıyayım, Bay Jaegar.”

“Ah, pekâlâ.” Hep birlikte kapıya doğru döndüler.

Jaeger’ın paltosunu giymesi birkaç dakikasını aldı. Ty, kesinlikle erkek modasını takip etmiyordu ama üzerindeki tek bir parçanın bile Angel’ın yıllık yem faturasından pahalı olduğundan emindi.

Dışarısı sessiz ve durgundu, soğuk kanser gibi kemiklerinize keskin bir acı veriyordu.

Jaegar basamaklara geldi. “Ben taşıyabilirim, Tyler,” dedi ve paketlere uzandı fakat Ty paketi biraz geri çekti.

“Ben hallederim,” dedi ve kendini Jaegar’ın arabasına doğru giden merdivenlerden aşağı itti.

Cadillac’ı elma şekeri kadar kırmızıydı. Sürücü kapısını açarken içerideki ışık üzerine geldi.

“Senin gerçekten iyi biri olduğunuzu düşünüyor,” dedi Ty, sessizliğin içine doğru.

Jaeger durdu, bir adımını arabaya atmış diğer adımını dışarıdaydı.

Ty dişlerini gıcırdattı. “Sophie,” diye açıkladı ve sımsıkı durdu.

“Sizi özledi.”

Jaegar yumuşayarak başını biraz eğdi. “Bunu söylemen çok hoş, Tyler. Senin için de olumlu düşündüğünü biliyorum.”

Tyler başını sallamak istedi, bunun gerçek olduğuna inanmak istedi ama önemli olan bu değildi. “Bunu mahvetmeyin.”

Jaegar düzeldi ama hâlâ açık giriş yolunda duruyordu.

“Bununla ne kastediyorsun?”

Ty’ın içindeki her bir korkak molekül geri çekilmek istiyordu. Aile hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Bir düzine kurt tarafından yetiştirilmiş olsaydı daha iyiydi ama bu yola girmişti ve sonunu getirecekti.

“Sadece...” Korkusunu yutmayı denedi. Ama kan dolaşımına karışmıştı, uzuvları taş kesmişti, boğazı daralıyordu. “Siz ve Bayan... Day-Bellaire’ın... Onu böyle ortada bırakmanız adil değil.”

Jaegar arabasının kapısını kapattı. Ty’dan üç santim uzundu. Üç santim daha uzun ve elli kilo daha fazla ve kesinlikle daha zeki.

“Nasıl böyle?” diye sordu Jaegar.

“Alınıp satılan bir at ya da başka bir şey gibi,” dedi Ty ve paketleri tutan yumruğunu sıktı.

“Onun duyguları ve bir kalbi var.” Gözlerinin yaşlarla yandığını hissetti. Aman tanrım eğer Jaegar ona bağırırmaya başlarsa bir daha asla Lazy’de görünemezdi. Başını salladı. “Endişelendiği yabani atlardan daha büyük bir kalbi var.”

“Kızımı senden daha iyi tanıdığımı düşünüyorum.”

“Öyleyse değersiz bir eşyaymış gibi davranmaktan vazgeçin!” diyerek öfkeyle patladı.

“Sen ne sanıyorsun...” diye başladı Jaegar ama tam o sırada Colt soğuğa adımını attı. Donmuş nefesi gece havada kabardı. Kısa bir süre sonra yanlarına geldi, üç adamdan oluşan üçgen öylesine farklıydı ki hepsi zar zor aynı türü paylaşıyor gibiydiler.

Sadece sessizlik vardı ama acı vericiydi. Colt kaşlarını kaldırdı.

“Genç taylar burada beni eleştiriyordu,” dedi Jaegar. Ses tonu kabaydı.

Ty boşta kalan elini yumruk yaparak sıktı. Sophie’nin babasıyla böyle konuşmaya hakkı olmadığını biliyordu, özellikle artık ona

Angel'ın veteriner faturaları için gerekli parayı borçluyken. Bu kez değidi. Dickenson ne düşünürse düşünsün...

“Şey, Sophie'nin onu savunacak *birine* ihtiyacı var,” dedi Colt.

Uzak çayırlarda bir yerde bir çakal uludu. Dörtlü bir ses ona karşılık verdi. Ty tuttuğunu fark etmediği nefesini serbest bıraktı.

Jaegar sırtını biraz daha dikleştirdi. “Onu savunmadığımı mı düşünüyorsunuz?” diye sordu. “Onu kim koruda...” Parmağını eve doğru işaret etti ve sonra dudaklarında titreyen yakıcı sözü kaybetmeyerek duraksadı. “Annesi onu terk etti.”

Ty'ın zihninde karşı çıkacak yüzlerce söz geçti ama konuşmamak için kendini tuttu ve bakışlarını tekrar Colt'a çevirdi. Bazen pislikten bile daha sessiz oluyordu ama insanları arkadaşlarının yüzüne bir yumruk atmaktan nasıl alıkoyacağını biliyordu ve bu belki de öğrenilmeye değer bir yetenektir. Birbirlerine baktılar.

“O şimdi burada,” dedi Colt.

Jaegar şüpheyle kaşlarını kaldırdı.

“Eski karınız. O şimdi burada, bazı şeyleri yoluna koymaya çalışıyor.”

Jaegar bir kahkaha attı. Ses keskin soğukta sert çıktı.

“O sadece Venice ya da başka bir yere jetiyle uçmadan önce vicdanım rahatlatıyor.”

“Sophie sadece küçük bir kız, Philip,” dedi Colt. Sesi yumuşaktı.

“İkiniz arasında seçim yapmak zorunda kalmamalı”

“Ben onu zorlamıyorum...” derken duraksadı Jaegar, derin bir nefes aldı ve gözlerini Lazy'yi çevreleyen engin tepelere çevirdi. Yüzü yayılmış ışıktaki sivri ve sert duruyordu. Kar yavaş yavaş yağmaya başlamıştı. “Pekâlâ.” Başını bir kez salladı. “Sanırım haklısın. Noel'deyiz.”

“Bizim de söylediğimiz bu,” dedi Colt ve bakışlarını Ty'a çevirdi.

“Pekâlâ, annen endişeden hastalanmadan eve gitsek iyi olacak.”

Ty başını salladı ve paketleri verdi.

Kısa bir an sonra ikisi Colt’un kamyonetinde yalnızlardı.

Colt anahtarı çevirdi ve aralarındaki soğukluğa bakarak, şüphey-le kaşlarını kaldırdı.

“Kendini dövdürmenin bir adama kendi çocuklarını nasıl yetiştir-mesi gerektiğini söylemekten daha hızlı bir yolu olamazdı.”

Özürler ve açıklamalar yaptı ama Ty hiçbirinde iyi değildi. “Ba-zen biri ona kulaklarının uzun olduğunu söyleyene kadar eşek bunu fark etmez,” dedi. Colt birkaç saniye ona baktı, sonra başını geri çekip bir kahkaha attı.

Bölüm 23

“Monica?” Casie gülümsemek için kendini zorladı ve bayılmaya çalıştı. Bir barışçının doğal savaşçıların ortaya çıkarabileceği kadar çatışmalardan nefret ediyordu.

“Bir saniyen var mı?”

Monica kavisli kaşlarını kaldırdı. Eski eliyle yalnızca birkaç dakika önce bir atışma yaşamasına rağmen saçının tek bir teli bile bozulmamıştı. Seçkin, zeki ve kusursuz bir şekilde çekiciydi. Zapt edilemez kadınlığı ilk üçü bilirdi. Casie bilinçli bir şekilde svetsörtüne hafifçe dokundu. Günler önce daha iyi görünüyordu. Kahretmesin on yıl önce daha iyi gözüküyordu.

“Elbette, Cassandra,” dedi Monica ve kapalı banyo kapısına baktı. Sıcak iklimlerdeki müşteriler için yapılmış gibi gözüken deri bir tuvalet malzemesi taşıyordu. Tırnakları temiz bir cila ile boyanmıştı. Cildi yumuşak ve pürüzsüz gözüküyordu. Onca saati sığırları taşımış ve at gübresi küreklemiş gibi durmuyordu. “Sanırım Sophia birkaç dakika içinde hazır olur”

Casie başını salladı. Elbette aynı banyoyu paylaşan üç kadın içinde Sophie mekânı elinde tutan kişiydi. Fakat özenle bakım yapılmış annesine nazaran kızı hızlı bir şeytandı. Casie boğazını temizledi ve sesini alçak tuttu.

“Aşağı mı?”

“Ah!” Monica hafifçe omuzlarını kaldırdı. “Evet,” dedi ve basamaklara doğru adımladı. Küçük bir vücut hareketiyle çok yüksekte

yürüyordu sanki tek bir anda mükemmel olması için tek bir hareketle bulunuyormuş gibi.

Monica oturma odasına doğru Casie'nin önünde ilerliyordu. Noel ağacı ışıkları yumuşakça parlıyordu. Bir düzine el yapımı süs hazır alınışların içinde parlıyordu. Sadece bir tepe taşı eksikti. Yakındaki mutfaktan Emily, George Strait'ten bir rap parçası koymuştu. Başka zaman olsa eğlendirici olabilirdi. Ama Casie tamamen gelecek konuşmaya odaklanmıştı.

“Senin için ne yapabilirim, Cassandra?” diye sordu Monica. Görünürde bir çaba olmadan biraz resmi bir röportaj havası yaratmıştı... ya da büyük bir iyilik yapmıştı.

Casie boğazını tekrar temizlememek için kendini tuttu. “Sophie...”

Bu konuşmayı Philip Jeager ile ülser tetikleyici bir yemek geçirdikleri için on beş dakikadır içinden defalarca tekrarlamıştı fakat bu daha az acı vereceği konusunda bir garanti vermiyordu.

“Biz kızınızı çok düşünüyoruz.”

“Ah...” Monica Day-Bellaire gülümsedi. Belki de klasik anlamda güzel değildi ama istediği gibi görüldüğü kesindi.

“Bunu söylemen çok hoş Cassandra. Ona evini açmamana ne kadar minnettar olduğumu anlatamam.”

“Benim için bir zevk,” dedi Casie fakat doğruyu söylemek gerekirse bazen acı verdiği anlar oluyordu. Casie bu kez boğazını temizledi ve sonra zayıflığı için kendinden nefret etti.

“Seninle bu nedenle Konuşmak istedim,”

“Ah?” Kavisli kaşları tekrar kalktı fakat kaymaktaşına benzeyen cildinde tek bir kıvrıklık yoktu.

“O...” Casie işaretparmağını dar mavi kotuna doğru hafifçe vurdu. Şu an Emily'nin yalan söyleme yeteneklerine ahip olsa müthiş olurdu. Ve Tanrı'nın bu Konuşmayı Lazy'nin gençlerinin kulağına

götürmesini diledi. “Size çok hayran.”

“Pekâlâ...” Gülümseyişi harikaydı. “Senin içinde öyle düşünüyor, Cassandra.”

Bu tam olarak vermeye çalıştığı mesaj değildi ama devam etti. “Babasını da önemsiyor.”

Monica’nın gülüşü katlaştı ama sadece biraz, sıradışı kendine hâkim olma özelliğine belki de bir övgüydü.

“Pekâlâ, bir kız eksiklerine rağmen büyüklerine *saygı* göstermeli.” Tamam. Casie kendini devam etmeye zorladı. “Onun incindiğini görmek istemiyorum.”

Monica kaşlarını çattı ve sonra derin düşüncelere dalarak başını salladı. “Sanırım babasının onu ziyaret etmeyi kesmesi için bir mahkeme emri çıkartmaya çalışabilirim.”

Casie gözlerini kırttı. “Ne?”

“O büyüyor. Eğer onunla daha fazla iletişim kurmak istemediğini yasal bir belge ile ifade ederse, belki mahkeme de bu karara katılacaktır...”

“Babasının onu görmek için izni olmaması gerektiğini söylemek istemedim.”

“Ahh...” Monica’nın mükemmel kaşları sanki daha fazla şaşırılmazmış gibi tekrar havaya kalktı. “Pekâlâ, ne kastetmiştin?”

“Ben demek istedim ki...” Casie fena halde çırpınıyordu. “Burada olduğunuz süreçte belki ona hatırlatmayı deneyebilirsiniz... şey olmadığını.” Casie bitkin gözlerinin ardından küçük kayıp bir kızın görüldüğünü düşündü.

“Beni yanlış anlamayın ama kızınız güçlü biri.”

“Büyük büyükannesinin Kentucky eyaletinde ilk pilot belgesi alan kadın olduğunu biliyor muydunuz?”

“Bunu bana anlatmamıştı.”

Monica başını biraz eğdi. “Ne Lillian Meier ne de kızı, ananem tam anlamıyla sıcak ve kucaklanası biriydi.” Gülümsedi. “Anneler asla başarıma ihtiyaçlarını takdir etmezler ama ben bu içgü lüyü her zaman anlamışımdır. Bence Sophie de anlıyor.”

Casie bu konuşmanın tam olarak nereye gittiğinden emin değildi ama devam etti. “Evet, o sıkı bir çalışan.”

Monica bir an ona baktı. “Ah, burada çiftlikte demek istiyorsunuz,” dedi ve biraz güldü. “Evet, eminim öyledir ve bu çok hoş, fakat gerçek potansiyelini fark ettiği anda daha da azimli olacak, eminim.”

Casie onu izledi ama aklından Sophie’nin Freedom’a binişi, alev alan gözleri, ağzıyla uyum içinde olan her bir kası geçiyordu.

“Atlarla devam edeceğini düşünmüyorsunuz değil mi?”

Burada yaptığınız şeyin çok önemli olduğuna eminim,” dedi Monica, ama ses tonundaki bir şey sözlerini yalanlıyordu.

“Ama kızımın kaderinde başka şeyler yazdığını düşünüyorum.”

“Belki de,” dedi Casie, birlikte ata bindiklerinde kadar rahatlamış görüldüğünü hatırladı.

“Ama belki de kendi için istediği hayat tarzı budur.”

Monica bir kahkaha attı. “Belki de haklısmdır, Cassandra. Benimle konuşmak istediğin şey bu muydu?”

Casie evet demekten başka bir şey söylemek istemedi, öyleydi, burada tartışılacak önemli bir şey yoktu ama kelimeleri dişlerinin arasına sıkıştırdı. Bunun yerine, “Lütfen dikkatli olun,” dedi.

Monica bir yandan gülerken diyet yandan her nasıl olduysa kuş-kulu gözlerle baktı. “Ne için dikkatli olayım?”

Casie merdivenlere doğru baktı, tartışma konularının duyulmıyor olmasını ümit etti. “Sophie görüldüğünden çok daha hassas.”

“Pekâlâ...” dedi Monica ve gözlerinde bir parça acıma belirdi,

sanki Sophie'nin ruhunda açtığı eksiklikleri Casie'nin telafi ettiğine inanıyor gibiydi. "Bunu kesinlikle aklımda tutacağım. Şimdi eğer kusuruma bakmazsan..."

"Şu an yapacakların onu sonsuza dek etkileyecek," dedi Casie, kelimeler beklediğinden daha çabuk çıkmıştı, çok fazla güçlük ve duygu yüklüydüler.

Monica ona doğru geri döndü, gözleri biraz kısılmıştı.

"Korkarım ki sen..."

"Eski eşine laf atmayı bırakmalısın," dedi Emily.

İkisi birlikte ona döndüler. Küçük anne omzunda bebeğiyle girişte dikiliyordu. Emily odaya girdiğinde Casie'nin aklında hiçbir şey yoktu. Mutfak radyosu Keirh Urban'dan bir şarkı çalıyordu.

"Özür dilerim," dedi Monica fakat ses ton tam tersini söylüyordu. "Ne dedin?" Yüzünde kibirli, sınırlı ve öfkeli bir ifade vardı ama Emily ateş altında rahattı.

"Sophie çetin gibi duruyor ama Ty'ın da dediği gibi..."

Emily başını bir kez salladı, Bliss'i kollarında sallarken *rastaları* omzuna değiyordu. "Mekanik boğalar bile kurşungeçirmez değildir."

Monica kırıldığı için mi yoksa sadece kafası karıştığı için mi bilemiyormuş gibi kaşlarını çatı.

"Bay Jaegar ile ağız dalaşına girmen ona kötü hissettiriyor," diye açıkladı Emily.

Monica omuzlarını yarım santim daha geri çekti. Bu hareket, Casie'ye saldırmak üzere olan bir kobrayı anımsattı.

"Philip her zaman Sophia ile olan ilişkimi kıskanmıştır. O..." Başını salladı, kısa ve keskin bir hareketti.

"Büyükannem beni uyarmıştı..." Doğru söyleyişi bulmaya çalışmış gibi duraksadı. "Onun gibilerin bizim kadar hırslı olmadığı konusunda."

Casie ve Emily sessiz bir hareketsizlik içinde ona baktılar. İlk toparlanan Emily oldu.

“Senin başarından korktuğuna eminim,” dedi..

Casie ona doğru gözlerini kırptı ama Emily soğukkanlı duruyordu.

“Sen oldukça güçlü birisin,” diye ekledi.

“Bu bir lanet,” dedi Monica. “Ve sanırım bir armağan.”

“Elbette,” diyerek ona katıldı Emily. “ Bu yüzden daha büyük bir insan olacaksın.”

Monica gözlerini kırpmadan onu izledi. Casie, Emily’nin bu büyüünü yüzlerce kez yaptığını görmüş olmasına rağmen büyülenmiş gibiydi. Birilerini etkilemek, Emily Kane’i ilgilendiren bir sanat formuydu.

“Ne demek istiyorsun?”

Emily yolunu zehirle işliyormuş gibi omuzlarını silkti.

“‘Birini iyiliğe boğmak’ tabirini duymuşsundur belki?”

Monica’nın dudakları biraz parlak ve dikkatlice çizilmişti, her bir parçası biraz bükülmüştü. “Duyduğumu düşünüyorum.”

Emily omuzlarını silkti, her cumartesi olduğu gibi, ama onu iyi tanıyan biri gözündeki şeytanı parıltıyı fark edebilirdi.

“Bay Jaegar’ı kötü bir adam yapmak istediğimiz için değil.”

“Elbette değil.” Monica’nın dudakları yavaşça aşağı büzüldü, iyi olmayan düşüncelerini saklıyor gibiydi. “Noel’deyiz,” dedi.

“Öyleyiz,” diyerek ona katıldı Emily.

“Çok iyi. Sonuçta bir adamı mükemmeliyetçilikten daha fazla rahatsız eden bir şey daha yoktur.”

Mükemmeliyetçilik mi?

Emily gözlerini devirmemek için kendini tuttu.

Emily eğer kanat çıkarsaydı Casie bu kadar etkilenmezdi.

“Harika,” dedi. “Pekâlâ, ben tavukların ısı lambalarını kontrol etmeye gidiyorum, sonra da samanları halledeceğim.” Bliss omzunda uyuklarken Emily onu nazikçe yukarı kaldırdı. “En azından birkaç saatliğine.”

“İyi uyur.”

Emily esnedi. “Siz de.”

“Ah, uyuyacağım.” Monica’nın sesi neredeyse mırıltı gibiydi. Birkaç dakika içinde merdivenlerde gözden kayboldu.

Casie, Emily’ye baktı. Hâlâ gözlerini devirmemişti. Tanrı aşkına, bu kız bir ustaydı.

“Bebeği aşağı indireceğim,” dedi. “Ben dışarı çıktığımda tek gözün onda olabilir mi?”

Casie başını salladı. “Her şey küçük dâhimiz için.” Emily ceke-tini sıkıca göğsüne çekti, eve doğru baktı ve yumuşakça işçi baraka-sının kapısını tıklattı. İçeriden hiçbir ses duyulmuyordu. Kar yavaş-ça omuzlarına düştü. Soğuğa rağmen kendini sardı ve tekrar kapıyı çaldı.

Uzun bir süreden sonra, zeminde ayak sesleri duyulmaya başladı. Emily nefesini tuttu. Kapı Sertçe açıldı. Lincoln Alexander kaşlarını çatmış ona bakıyordu.

Sahip olduğu tüm gücü toplayan Emily içeri girdi. Oda loştu, sa-dece yatağın yanındaki lamba ile aydınlanıyordu. Etrafta duvardaki yağlı boya tabloları aydınlatan bir kızılık vardı. Sert tahta zeminin üzerinde sıgır derisi halılar seriliydi. Emily bu odayı onun yaptığını, onun temizlediğini ve onun dekore ettiğini hatırladı. Ama bu soğuk bir rahatlama hissiydi. Dikkatini tekrar Lincoln’e verdi. Gözleri tıp-kı hatırladığı gibi donuktu odaklıydı.

“Ben nasıl buldun?” diye sordu ve bakışı ile karşılaştı. Her zaman olduğundan daha zayıftı ama elleri aynıydı, uzun parmaklı ve çevik.

Lincoln cevap vermedi ama gümüş rengi gözleriyle onu izledi, gözleri insanı ona inandırabilirdi, insanların dikkatini çekebilirdi.

Ama Emily bir kez daha aynı aptallığı yapmayacaktı. Şimdi olmazdı. Bliss biraz ötede uyurken olmazdı.

“Kendin için iyi olanı yapmışsın, Ellie,” dedi. Emily yumruklarını sıktı ve tam olarak olduğu yerde kaldı.

“Ben reşitim, eğer demek istediğin buysa.”

Lincoln cevap vermedi

Emily derin bir nefes aldı. “Gitmeni istiyorum.”

“Bir haftalık peşin ödedim.”

“Sana paranı geri vereceğim.”

Gözleri parladı. “Para işlerinde sana güveniyorlar mı?”

Emily midesinin ağrdığını hissetti.

“Ben eskisi gibi biri değilim.”

Lincoln onu tekrar izledi, gözlerini kırpmıyordu, dudakları sert bir çizgi şeklindeydi.

“Bebek ne kadarlık?”

Korku soğuk bir dalga gibi Emily’yi sardı fakat bunu göstermedi. “O senden değil, eğer merak ettiğin buysa.”

Parmakları seğirdi. Bir sanatçının parmakları ya da bir yankesicinin.

“Ne kadarlık?” diye sordu tekrar.

“O senden değil!” diye tekrarladı Em ve sonra Max’in eski ahşap duvarlardan sesini duymamış olmasını umarak sesini alçalttı. Gözlerinde bir şeyler yandı ama düşüncelerini okuyamıyordu. Hiçbir zaman okuyamamıştı, yanında ona delicesine âşıkken bile. Onun bir dahi, kendisinin de onun yanında olduğu için şanslı olduğunu düşündüğü zamanlarda bile.

Tam bir aptaldı. Ama bir kez daha aynı hatayı yapmayacaktı.

“Yarın akşam yemeğinden önce gitmiş olmanı bekleyeceğim,” dedi.

“Yemek yapmayı nerede öğrendin?”

Bir anlığına, yalnızca küçük bir zaman dilimi içinde, Emily neredeyse yemeklerin hoşuna gidip gitmediğini soracak oldu. Tanrı yardımcısı oldu! Ne kadar da muhtaçtı! Şimdi bile. Bunca şey yaşadktan sonra bile.

“Bu kadar yetenekli olduğunu bilseydim, tüm o sebzeli tartları çalmak zorunda kalmazdım.”

O tartları paylaştıklarını hatırladı. Gömleğinin altında koca bir cheesecake sakladığını fark ettiğinde nasıl güldüğünü hatırladı.

“Gitmeni istiyorum,” diye tekrarladı ve arkasını döndü ama Lincoln kolundan tuttu. Duyguları havai fişek gibi sararak her bir yöne dağıldı.

“Buraya sana sorun çıkarmaya gelmedim, Em.”

İçindeki kıvılcımları, bozulmuş duygularını bastırdı. O annesi gibi değildi, onu tamamlayacak bir erkeğe, sonuçlarına rağmen birine ihtiyacı yoktu. “İyi,” dedi. “O zaman şimdi hoşça kal.”

“Bir haftalık ödeme yaptım,” diye tekrarladı Lincoln ve gücünü hatırlatan gözlerinde bir ışık belirdi.

“Nasıl istersen,” dedi ve kolunu ondan kurtardı. “Muhtemelen yarından önce gitmiş olacağım.”

Kaşlarını indirdi.

“Max Barrenger bana ürünlerimi finanse etmeyi teklif etti,” dedi ve omuzlarını silkti. “Buradaki eşyaları paketler paketlemez onunla birlikte gideceğim.”

Bölüm 24

“Hayır, lütfen, bu onur senin,” dedi Monica Day-Bellaire ve Philip Jaegar’a Noel ağacının üzerine yerleştirmesi için meleşi uzattı.

“Sen yapmalısın,” diye karşı çıktı Jaegar. “Tatillerde seni burada görmek hoş bir sürpriz.”

“Olmak istediğim başka bir yer yok.” Monica ona neredeyse yumuşak neredeyse erişilebilir bir görüntü veren menekşe rengi koyu bir kaşmir kazak giyiyordu. Sophie hâlâ gergin bir güvensizlikle değıştokuşu izliyordu. Babası kahvaltıdan sonra bir yığın yeni hediyeyle gelmişti, bunlardan ikisi eski karısı içindi. Gerilim bir tuz bloğu gibi Sophie’nin midesine oturmuştu.

“Sıcak çikolata ister misin?” diye sordu Emily ve elinde birbiriyle uyumlu olmayan bir tepsi kupa içeri girdi. Kulaklarından küçük Noel topları sallanıyor ve üzerinde kırmızı kazak ile çizgili çoraplarının üzerine giydiği ekoseli eteğini ortaya çıkarıyordu. Asker botları ve kargo pantolonu görünürde yoktu. Sophie gözlerini kıstı, anne babasının garip davranışları arasında ve Emily’nin bundan daha tuhaf duran uyumluluğu arasında bir bağlantı olup olmadığını merak etti. Ama Emily sadece gülümsedi. “Freedom nasıl?”

“İyi.”

“Peki ya Angel?”

Sophie kaşlarını iyice çatı. “O da iyi.”

Emily gülümsedi. “Marley nasıl?”

“Neyin peşindesin...” diye başladı Sophie ama babası konuşmalarını keserek lafa karıştı.

“Mariey de kim?”

Emily’nin dudakları biraz büzüldü ama gözleri şüpheli bir şekilde masum kaldı. “Kızının endişe duyduğu yabani atlardan biri.”

“Yabani atları mı?” diye sordu annesi.

Sophie kaşlarını eğdi. Anne babası onların Lazy’deki hayatına kaymasına izin vermeden yeterince tuhaf davranıyorlardı.

Ama Em’in böyle endişeleri yok gibi gözüküyordu. “Birkaç ay önce gelen yabani atlar var. Nereden geldiklerini bilmiyoruz.”

“Geldiler derken neyi kastediyorsun?”

“Bazen insanlar atları yalnızca serbest bırakırlar ya da kimse görmezken buraya kırlara bırakıverirler.”

“Başboş kediler gibi mi demek istiyorsun?”

“Sayılır,” diyerek ona katıldı Emily ve sıcak çikolata dağıtmaya başladı.

Sophie bir kupa aldı ve kenarından ona doğru baktı. “Ama daha büyükler.”

“Bu atlar ne yiyor?”

Emily başını salladı. “Yiyebildikleri her şeyi. İşte sorun da burada başlıyor. Özellikle kışın. İnsanların mülklerine giriyorlar. Bazen vuruluyorlar, bu yüzden sığırların yemleri için mücadele etmiyorlar.”

“Bu çok kötü,” dedi Monica.

Emily omuzlarını silkti. “Değişen hava koşullarıyla, saman rağbet görüyor.”

“Bu sıralar ne kadara gidiyor?” diye sordu Philip.

Emily başını salladı. Dudakları tekrar büzüldü. “Sophie cevabı benden daha iyi biliyor.”

Sophie kısık gözlerini babasına çevirdi. “Metre karesi yedi dolar, her bir dizi için seksen dolar.”

İkisi de ona baktılar, yüzlerinde boş bir ifade vardı.

“Çok fazla,” diye açıkladı Sophie.

“Kaç tane at var?”

“Şu ana kadar gördüğümüz üç.”

“Neden gidip onları yakalamıyorsunuz?” diye sordu Monica.
“Şüphesiz biri onları içeri alacaktır.”

Sophie gözlerini kırptı. Emily fark ettirmeden mutfaktaki sığınağına geri döndü. “Onlar yabancı atlar, anne. Onları sadece bir havuç gibi tutamazsın ve onlardan bir römorka girmelerini bekleyemezsin.”

“Pekâlâ, ya sakinleştirici silah?”

Dalga mı geçiyordu? Sophie bunu gerçekten merak etti ama sesindeki iğnelemeyi kontrol altına almayı denedi. “Acaba hiç yabancı atın oldu mu?”

“Hayır. Ama yabancı bir atı olan birini bulabileceğime eminim.”

Sophie başını salladı. Bu lanet olası şey ne zaman bitecekti? “Sakinleştikten sonra onlarla ne yapacağız?”

Annesinin kaşları havaya kalktı. “Pekâlâ, onları açlıktan ölmeye terk edemeyiz.”

“Bunu doğru olmasını ümit ediyorum,” dedi Sophie. “Ama...”

“Annen haklı,” diyerek ona katıldı babası ve kanepeye doğru yürüyerek ceketini aldı.

“Haydi, hanımlar.”

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Sophie.

“Birkaç at kurtarmaya.”

“Emily kâseye, doğranmış siyah ceviz ekledi ve bir yıldan az bir süre boyunca yediği aşırılmış tartsları düşünmemeye çalıştı.

Linc onu nasıl bulmuştu? Ve neden?

“Bu, şey gibi...” Max Barrenger başını salladı ve gözlerini kapadı. “Taze fırınlanmış orgazm gibi.”

Ama ne fark ederdi. Uzun vadede bir önemi yoktu. Emily üzerinde bir gücü yoktu. Artık yoktu.

“İkinci Maxwell Barrenger, Emily Kane’i çağırıyor.”

“Ne?” dedi Emily ve ona baktı.

“Şu kurabiyeleri övüyordum,” dedi.

“Sen neredeydin?”

“Üzgünüm. Aklımda bir sürü şey var.”

“Bu yüzden evet demelisin.”

“Ne?”

Max gülümsedi. Yüzünde sıcak ve fazla mütevazı bir gülüş vardı.

“Bliss ile daha fazla vakit geçirmek istemez misin?”

Emily kaşlarını çatı.

“Kulağa klişe gibi geliyor biliyorum ama gerçekten hızlı büyüyorlar, Em.”

Gözlerinde donuk bir bakış vardı. “Ve ikinci bir şansın yok.”

Emily beşiğe doğru baktı. Bliss şimdiden çok büyümüştü ve onun kıymetli anlarını kaçırmaktan endişeleniyordu. Fakat Lincoln’e geçen akşam dediğinin aksine, Max ile birlikte Lazy’yi terk edeceği için, henüz yeni tanıştığı bir adama güvendiği için, mucizevi bir adamın geldiğini ve tüm parasal sıkıntılarını çözeceğini düşündüğü için tam bir aptal olduğunu biliyordu. Peri masallarına inanmazdı. Uzun süredir böyle olmuştu.

“Biraz boş vakte ihtiyacın var,” dedi. “Hiç Alpler’de kayak yaptın mı?”

Emily ona baktı ve yüzündeki ümitli gülümseyişe bir kahkaha attı.

“Alpler’de kayak yapacak param var gibi mi duruyor?”

Max sırtıttı. “Burnunu kaşıyacak vaktin yok gibi duruyor. Ama ürünlerin Birleşik Devletler’in tüm raflarında yerini alırsa biraz... Bilirsin.” Uzak dağlardan kayarmış gibi yaparken kalçasını oynattı.

“O tür biri olduğumu sanmıyorum.”

“Ama belki bebek Bliss öyledir. Ve eğer sonsuza dek Lazy’de kalırsan bunu nasıl bileceksin? Beni yanlış anlama,” diyerek aceleyle ekledi. “Burası harika bir yer. Mükemmel bir yer. Önünde müthiş bir gelecek olabilir, Emily. Neden onu kucaklamayasın? Neden sana göstermeme izin vermiyorsun...” diye başladı ama tam o sırada ön kapı açıldı.

“Onun rengini fark ettin mi?” Sophie’nin sesi heyecanlı geliyordu. “O kadar eşsiz ki! Bence gerçek bir İspanyol atı.”

“Göz kamaştırıcı!” Monica’nın sesi onun heyecanına eşlik ediyordu. “Belki özel mülkiyet sınırlarında çok sıkı resmi kurallar yoktur.” Eski eşi kakhaha attı. “Bir şeyi istediğinde yasal işler gibi hiçbir şeyi *asla* umursamazsın. Balayımızı hatırlıyor musun?”

Jaeger, Monica’yı mutfığa sokarken kıkırdadı. Sophie’nin gözleri parlarken annesinin saçları darmadağındı. Bir Noel kataloğu kapağında görebileceğiniz türden bir aile gibiydiler. Emily’nin midesine bir kramp girdi fakat yüzündeki gülümseyişi canlı tuttu. “Sanırım güzel bir gün geçirdiniz,”

“Annem, Elmer Langley’den yüz balya saman aldı,” dedi Sophie.

“Otoban soygunu,” diye şikâyet etti Monica ve platin sarısı saçlarını düzeltti. “Bu paraya tüm yabancı atları elleriyle beslemek isteyeceğini düşünebilirsiniz”

“Bu yaşlı çiftçiler özgürlükleriyle ün yapmışlardır,” diyerek kıkırdadı Jaeger. “Küçük kamyoneti sürerken yüzündeki ifadeyi asla unutmayacağım,”

Monica başını salladı. “Philip Timothy Jaeger aklına bir şeyi koy-

duysa ondan daha inatçı kimse yoktur.” Jaegar ona doğru sırtıttı, eli hâlâ Monica’nın küçük sırtında duruyordu. “Aylardır yeni bir araba almayı düşünüyorum,”

“Kamyonet sürdüğüne göre bu eski keçiler sana daha çok uyuyor,” dedi Monica.

“Bekle bir dakika,” diyerek kaşlarını çattı Emily, Philip’i işaret ederek.

“Samanları dağıtmak için yeni bir kamyonet satın almadın, değil mi?”

Jaegar omuzlarını silktiler, yakışıklı yüzünde yaramaz bir sırıtış belirdi.

“Yeni model bir şey değil. Birkaç bin kilometre yapmış.”

“Ah, tamam o zaman,” dedi Emily.

Beden dışı bir deneyim yaşıyormuş gibi tuhaf hissetti. Bu kadar paraya sahip olmak, bir çırpıda kendi çocuğunun kahramanı olmak nasıl bir histi? “Senin arabayı sergi salonunda görmek hoştu, ama ona sahip olmak içi biraz fazla ödemişsin. Belki böceklerinden temizlenmesi için birilerini tutabilirsin.”

“Kesinlikle,” dedi Philip ve saatine baktı. “Pekâlâ, koşsam iyi olacak. Hâlâ bu gece yapmam gereken telefon görüşmeleri var. Yarın Görüşürüz olur mu Soph?” Uzanıp Sophie’yi alnından öptü.

“Elbette,” dedi Sophie.

Jaegar başını salladı, gülümsedi ve eski karısına döndü. “Kural-lara uymazsan yanımda kimse olmamasını tercih ederim,” dedi ve Monica kahkaha attı, bu sırada gözleri buluştu. Bir anlığına Emily öpüşeceklerini düşündü. Emily ve Sophie aynı anda nefeslerini tuttu ama Jaegar bir anda arkasını döndü ve kapıdan çıkıp gitti.

“Pekâlâ...” Monica’nın yanakları kızardı, gözleri parladı. “Berbat görünüyorum. Sanırım koşup akşam yemeği için giyineceğim. Sen de hazırlanmalısın tatlım. Yarın güne erken bir başlangıç yapacağız.”

“Niye erken başlayacaksınız?” diye sordu Emily.

Monica sol kulağının arkasına bir tutam saçını koydu. Kare kesim pırlantası parladı. “Satılık çiftliklere bakmaya gideceğiz,”

“Ah.” Emily’nin kalbi sıkıştı. “Bu harika,” dedi.

“Pekâlâ...” Monica’nın bakışları kızının ilgisiz yüzüne döndü. “Sophie sahipsiz atlarını koyacak bir yeri hak ediyor.” Monica’nın gözlerinde hayranlık, dokunuşunda şefkat vardı.

“Sen de öyle düşünmüyor musun?” diye sordu ve gözlerini ona dikti.

Dalıp giden Emily sarsılarak kendine geldi. “Kesinlikle,” dedi.

“Hadi, tatlım. Hadi üzerimizi değiştirmeye gidelim,” dedi Monica ve ikisi aceleyle merdivenleri çıktı.

Mutfak sessizliğe gömüldü.

“Pekâlâ...” Max sanki buzdan bir gölü kırar gibi sessizliği kırdı.

“Sanki şey gibi duruyorlar...”

“Ben, şey, yapacağım...” dedi Emily.

Max başını ona doğru eğdi. “Ne?”

Boğazında bir şeyler düğümlendi ama Konuşmayı denedi. “Seninle geleceğim.”

“Gerçekten mi?” diye sordu Max ve Aralarındaki üç adımlık mesafeyi de kapatarak ellerinin kollarına koydu,

“Neden olmasın?” diye sordu Emily. “Hayatım boyunca hiç bu kadar uzun bir süre bir yerde kalmadım ve sen haklısın, Bliss daha fazlasını hak ediyor...” Boğazındaki düğüm sıkılaştı ama ayrılık vakti gelmişti. Yuvadın uçuş vakti. Ve belki böyle yaparak Casie de uçmak için kendini özgür hissedebilirdi.

“Bu harika olacak,” dedi Max ve eğildi. Emily başını çevirip, yanağını öpmesine izin verdi. Max, “Çok mutluyum,” diye mırıldandı.

“Evet,” dedi Emily. “Ben de.”

Bölüm 25

“Onun gelişini çok iyi karşıladın,” dedi Ty.

Sophie duraksayarak altın renkli atı işaret etti ve ona baktı. Yakışıklıydı. Buna şüphe yoktu. Elmacık kemikleri çıkık, dudakları dolgun, çenesi kare ve eğikti. Bu özellikler neredeyse unutulabilirdi çünkü onun bakışlarını çeken, şefkatli işçi elleriydi. Dikkatini yüzüne vermek için çaba harcadı. Neden bu kadar tuhaftı?

Ty bir omzunu kaldırdı ve parmaklarını kotunun ceplerine kaydırды. Tırnaklarını ve nasır tutmuş avuç içlerini saklıyordu. Aralarında gerilen sessizlik Sophie kırsağın dişleri arasındaki yuları gevşetip dizginini naylon bir ip ile değiştirip onu saman çuvalının yanına bağlarken hareketlerini sarstı.

“Arazi satın aldığınızı duydum,” dedi Ty sonunda.

Sophie kıkırdadı. Saçma bir ses çıktı, tıpkı başarısız bir komedi dizisi sahnesinin ardından gelen zayıf bir kahkaha gibi. “Ben değil, annem...” Midesinde kelekler çırpındı. Her şey çok hızlı ilerliyordu.

“Yani Lazy’den ayrılıyorsun.” Bu hem bir soru hem de bir ifade gibiydi.

Kelekler çırpınmaya başlayıp sanki Sophie’nin midesini hareketlendirdi. Sophie bakışlarını tekrar kırsığa çevirdi ve kalbini saran palan kolanını çözdü.

“Bir süreliğine hayır,” dedi ve buna nasıl katlanacağını merak etti. Bu büyük, hayal gibi bir olay... Buna nasıl dayanacaktı?

“Sanırım baban kısa sürede iyi bir teklif bulabilir,” dedi Ty.

“Belki. Sanırım anneme bakması için birkaç yer bulmuştu. Ama annemin bugün geri dönmesi gerek.” Sophie’nin eskiden elbette özel odalı lüks evleri olmuştu ama hiçbirisi atların sıçradığı tepelelerin ötesindeki eski rüzgârgülleriye bakmıyordu. Boşanmaya kadar yaşadığı tuğla Tudor’u zar zor hatırlıyordu. Birtakım dekorasyonculara ödedikleri Çek’leri umursayan anne ve babasıyla ayrı ayrı yaşadığı modern evler ve Avrupalı daireler.

Tekrar sessizlik oldu, yoğunluğu acı veriyordu.

“Bir dakikan var mı?” diye sordu sonunda Ty.

Sophie ona döndü, ses tonu onu şaşırtmıştı. Her zaman ciddi, sakin ve sessizdi ama sorusunda aşırı bir sinirlilik hâkimdi. “Elbette,” dedi midesi çalkalanıyordu. “Evie’yi dışarı çıkaracağım ve...”

“Çıkmak için acele etmiyor gibi görünüyor,” dedi Ty ve kısırağın bu amaç için asılmış çuvaldan samanları çekişini izledi.

“Ah, pekâlâ,” dedi Sophie ve ona doğru yürüdü. Bakışları keşişti. Aralarındaki sessizlik azaldı fakat Ty hemen döndü ve dışarı çıktı.

Sophie de alçalmakta olan güneşe doğru onu izledi ama samanlığın yeri elden geçirilmiş kapılarından üç adım öteye geçemedi. Lazy’nin eski kızıağı karlar içinde önünde duruyordu. Fakat gövdeleri değiştirilmişti. Siyah ve parlaktılar. Dümdüz ve yeni kırmızı kadife oturağının önündeki eğimli çizgiye paralel duruyordu.

“Ah...” Sophie ağır ağır soludu ve ona baktı. “Ty...”

Ty hareketsizce duruyordu, ellerini ceplerine sokarak gözden kaybetmişti.

“Nasıl...” Sophie başını salladı ve parmaklarını tüfte oturağa doğru götürerek öne doğru adım attı. “Bunu nasıl yaptın?”

Ty omuzlarını silkti ve sonra başını salladı. “Monty yaptı, her şeyi tamir etme gibi bir yeteneği var.”

“Colt’un babası,” dedi Sophie ama çok fazla çabalamadan birçok durumda aceleci davranan Ty’nin, eskimiş kotunu saran siyah

lekeyi ve kirli tırnaklarını hatırladı.

“Evet...” Ty ağırlığını diğer yana verdi, Sophie’nin bakışlarından rahatsızdı. “O...” Omuzlarını silkti. “Kızakların daha iyi olması gerektiğini düşünüyor.”

Sophie ona baktı. Satır aralarını okumak, diyalogları teşhir etmek ve ruh hallerini deşifre etmek için yaratılmamıştı. O, doğruları söylemek ve sonuçları belirtmek için dünyaya gelmişti. Ama Ty farklıydı, daha nazik ve daha iyiydi. Ve dikkatli olmalıydı. “Neden böyle düşünsün ki?”

Ty kaşlarını çatı. “Sanırım bir sürüş atı eğittiğini duymuş.”

“Kimden?”

“Ne?” Ty tekrar yer değiştirdi, gözleri ürkek bakıyordu, omuzları ellerini daha da derine saklıyordu.

“Ona kim anlattı?” diye sordu.

“Bilmiyorum.” Şimdi ise saldırgan ve biraz ümitsiz bakıyordu.

“Atlarla ilgilenmen bir sır değil.”

Sophie parmaklarını parlak tahtanın üstünde uzanan özenle sarılmış metal raylarda gezdirdi.

“Orijinal pirinç ile değiştirmek zorunda mıydın?”

Ty başını salladı. “Onu oradan çıkardığımda, dişlerini çıkarmak gerçekten zor gelmedi. Onu geri vedalaşmak...” duraksadı.

Sophie bakışlarıyla onun bakışını kesti. Ty kaşlarını daha da derinden çatı. “Monty’nin söylediği şey bu, her neyse.”

Sophie onunuzdan söylerken yakaladı, belki farklı durumlar altında bir raunt kazanmış gibi hissedebilirdi ama bu kez ruhu acıyordu.

Ty bir an açacakmış gibi baktı ama hareketsizce kalmayı başardı. “Pekâlâ... Geri dönsem daha iyi olacak.”

“Casiye bunu gerçekten takdir edecektir,” dedi Sophie ve boğazını temizledi.

“Ve Emily,” diyerek başını salladı. “Onu gösterişler sürecekler

ve çiftliğin taklarını yapacaklar.”

Kaşları aptal şapkasının çerçevesinin altında eğildi.

“Bu Casie’nin yapacağı bir şey değil.”

“Eskiden öyleydi... Demek istedim. Ama artık bunu istemiyor.

Bu şekilde olması onu daha iyi yapmıyor.” Ty tekrar dışarıya baktı.

“Onu beraberinde alman gerektiğini söyledi.”

Gözleri yandı ve boğazı sıkıştı. “Çekmek için bir atım olmayacak,” dedi ama sesi sadece bir fısıltı gibi çıkmıştı.

Ty ona doğru bir adım daha atmak için ağırlığını diğer yana verdi ama sonra tekrar topuklarının üzerine dikildi, çenesinde bir kas seğirdi. “Yakında yeterli olacaksın,” dedi. “Baban sana alacaktır.”

Sophie yutkundu. “Ama hiçbir Lazy’nin atları gibi olmayacak.”

Ty kıkırdadı. Ama gözleri parlaktı. “Bu ihtiyar-atlar mı?” Tepe-lerde dolaşan sürüye doğru elini savurdu. “Zor olmayacaktır.”

“Safkan olacaklar. Bedouin çadırına gelmiş olacaklar.”

Sophie ona doğru bir adım attı. “Peki ya ben...” Kendini hem fiziksel hem de Sözel olarak durdurdu. Gözleri buluştuğu anda Ty geri çekildi ve sonra derin bir nefes alışı başını salladı. “Girmelisin, Soph,” dedi. “Onlar senin ailen.

“Sen aileni terk ettin.” Kelimeleri aralarındaki soğuk resmiyette güçlükle duyuluyordu. Ayaklarını sürüdü ve üç mil batıda olan, doğduğu yere doğru baktı. “Sanırım bunun neden bir insanın yapabileceği en iyi şey olduğunu biliyorsun,”

Çünkü Ty’nin ailesi korkunçtu, Sophie bunu biliyordu, ama...

“Bu Monica ve Philip’in ailevi ödülleri kazanmaları gibi bir şey değil,”

“Çabalıyorlar ama.” Ty derin bir nefes aldı, sakinlik arıyor gibiydi.

“Bu yüzden sen de denemelisin,”

Sophie cevap vermedi. Veremedi,

“Pekâlâ...” diye başladı Ty ama Sophie onu durdurdu.

“Yukarı çekmeliyiz.”

“Ç da ne?”

“Sandal,” dedi Sophie ve hissesini kadar acınası bir ses mi çıkardığını merak etti. “Onunla bir deneme sürüşü yapmalıyız.”

Ty gözlerini kaçırdı. “Bilmiyorum. Muhtemelen ev işleri ile uğraşmalıyım.”

Sophie, “Evet,” diyerek ona katıldı ama birden Emily’nin hileli yollarına başvurur gibi göründü. “Endişelenme. Evie’nin her şeyi halledeceğinden eminim,”

Kaşlarını çatı. “Ne demek istiyorsun? Bunun onu ürküteceğini mi düşünüyorsun?”

“Atlar genelde arkalarında korkutucu bir şekilde sürüklenen bir şey fikrinden hoşlanmazlar.”

“Sanırım haklısın.”

“Ama bunun için endişelenmemelisin. Bildiğin gibi, o çok hızlı öğreniyor.”

Ty yıpranmış botlarını sürüdü ve tamamen arkasını dönmeden önce tepelere doğru baktı.

“Öyleyse onu yukarı çıkarabiliriz.”

“Ne?”

“Şey...” boğazını temizledi, “çok zaman almayacak değil mi?”

“Göreceğiz.”

Sürece yeni dahil olan sadece Evie değildi. Eğitimci de tüm bu kayışlar ve tokalarla ne yapacaktı bilmiyordu ama nihayet kızağı yukarı çekmeyi başardılar. Sophie, Ty’a baktı, kısırağın boynuna yerleşmiş duruyordu. Evie meydana beraberinde getirdikleri çuvaldan bir yonca demeti daha çekti,

“Ne düşünüyorsun?” diye sordu Sophie. Sinirleri gerilmişti. Kızak atları harap olabiliyordu.

“Çok sakın duruyor,” dedi.

Bizi şaşırtmayı beklediği içindir belki.” Sophie’nin ilk öğrendiği şeylerden biri de atların beklenmedik şeyler yapmakta çok usta olduklarıydı.

“Kızağı etrafında sürüklediğimizde iyiydi.” Bu Ty’nın fikriydi. Ve iyi bir fikir diye düşündü Sophie.

“Sanırım bulacağımız tek bir yol kaldı,” diyerek başını salladı Ty. Gergindi. “Ben sürmeye başlayayım sen de geride durup bana nasıl yapacağımı söylemeye ne dersin?”

Sophie kaşlarını çatı. “Neden ben geride duruyordum?”

Ty omuzlarını silkti. Yalan söylerken ondan daha iyi değildi. “Tepkilerini görmüş olacaksın, ne yapacağını tahmin edeceksin.”

“Sen neden geride durmuyorsun?”

“Onu senin gibi sevmiyorum. Nedeni sadece bu...”

“Ty...”

Ty duraksadı, yüzünde ciddi bir ifade vardı.

Ty karın içinde birkaç santim eğildi, kulakları her bir kelimeyi içine çekiyormuşçasına açıldı.

Sophie dikkatlice nefes alıp verdi. Aylar önce geçireceği kazadan beri görmezden geldiği konuya girdi. “Senin suçun değildi.”

“Ne?”

“Benim beyin sarsıntım.”

“Biliyorum. Ben sadece...” Kendini tekrar durdurdu fakat sonunda devam etti: “Ben sadece bir gösteri daha yapmak istemiyorum, hepsi bu.”

Sophie aşağılanması gerektiğini biliyordu. Kimbilir Ty onun nasıl biri olduğunu düşünmüştü?

Kendi kendine soluk dahi alamayan yüreksiz şehir kızlarından mı? Ona, kendine göz kulak olabildiğini söylemeliydi. Çenesini kaldırdı ve konuşmaya hazırlandı ama Ty’nın bir eli Evie’nin dizginlerindeyken diğeri ipek dokunuşlarda kısırağın boynunda geziniyordu.

Altın rengi derisinde gezinen parmak uçlarını seyretti.

“Ben gerçekten incinmeni de istemiyorum.” Kelimeler Sophie’nin ağzından oldukça yumuşak çıktı, ağlayacak gibiydi, sanki o şehir kızlarından biriymiş gibi. Sophie arkasını döndü ve bir anlığına gözlerini kapadı. Zihninde Ty’ın elleri hâlâ kısırağın boynunu okşuyordu. Bu görüntüyü kafasından atmayı denedi. “Kızağa binmeye ne dersin? Ben Evie’nin yakınında olacağım. Eğer üzüлürse onu sakinleştir.”

“Hayır!” Sophie ona doğru döndü.

Ty başını salladı, gözleri yoğun bakıyordu. “Ben dizginleri alacağım.”

“Neden?” Gözlerinden bir inat parıltısı geçti.

“Çünkü sen ne yaptığını biliyorsun ve ben...”

“Ne?” diyerek karşı çıktı Sophie.

“Ben daha ağırım. Eğer şaha kalkarsa onu daha iyi tutabilirim.”

Bu Sophie’nin duyduğu en saçma şeydi. Neredeyse sesli bir şekilde kahkaha atıyordu. “Sadece daha güçlü olduğunu söyleyebilirsin Ty. Eğer düşündüğün buysa onu tutamam. “Ty gözlerini kırp-tı. Yüzünde acı dolu bir ifade vardı. “Gerçek şu ki senin daha hoş olduğunu düşünüyorum.” Sophie nefesinin boğazında sıkıştığını hissetti ama böylesi bir saçmalığı sindirmeye çabaladı. Bu gizli bir şey değildi. Doğduğu günden beri güzel olduğu söylenmişti. Ama şu ana kadar hiç bu kadar önemli olmamıştı. “Ben...” Bakışlarını kaçırmayı denedi, başaramadı ve tekrar denedi. “Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum.”

“Eğer korktuysan, bundan kendimi sorumlu tutarım.”

Sophie gözlerini kırp-tı.

“Ve...” Ty omuzlarını silkti. Gözlerinde az rastlanan bir muziplik vardı. “Baban beni öldürür.”

Sophie’nin kalbi sızladı, onun gülüşünü görmeden ne kadar uzun süredir yaşıyordu? Ve bundan sonra ne yapacaktı? Tüm bun-

ları merak ediyordu ama ümitsizce normale döndü. “Endişelenmen gereken gerçekten annem.”

“Ah. Evet, annen gün ışığında bile benden korkuyor,” dedi Ty ve Sophie bir kahkaha attı.

“Eğer şaha kalkarsa, gitmesine izin vereceğine söz verirsen dizginleri sana vereceğim.”

“Eğer gitmesine izin verirsem ne yapmış olacağım?”

Sophie eve doğru baktı. “Eğer yaralanmana izin verseydim ne olacağını hiç düşündün mü?”

Ty ona bakarak kaşlarını çatı.

“Casi derimi yüzerdi.”

Ty birden biraz geriye hareket etti. “Seni asla suçlayamaz.”

“Benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Casi seni de çok düşünüyor, Soph.”

“Neyse,” dedi Sophie. Sesi titriyordu ama hâlâ sinirlerini yatıştırmaya çalışıyordu. “Dikkatli ol tamam mı?”

“Sen de.”

“Tamam,” dedi Sophie ve ayaklarını tekrar yere koydu. “Sakin.”

Ty başını salladı. “Hadi, kızım,” dedi ve ileri doğru adım attı, kısırağın biraz daha üzüm adım atmaya zorladı. Kısarak bir adım attı. Arkasındaki kızak yerinden oynadı. Kalçasının altına yerleştirdi ama Ty onu durdurmak için Çoktan dizginlerini çekmişti. “İyi iş çıkardın. Doğru. Burada bir sorun yok. Korkulacak bir şey yok.” Bu tamamen bir yalan, diye düşündü Sophie ama yirmi dakika sonra Evie ikisini de meydanda çekiyordu. Şimdi ve bundan sonra biraz sarsılabilirdi.

Sophie nefesini verdi ve sadece birkaç santim uzakta oturan Ty’ya gülümsedi.

“Onu yolda denemek ister misin?”

“Ne kadar çılgın bir soruydu bu?”

“Heyecanlansa bile eğer ikimiz de bağlantılı olursak onu durdurabiliriz.”

“Öyle mi dersin?”

“Şey... Dedğin gibi, sen daha güçlüsün.”

“Ben öyle demedim,” diyerek karşı çıktı Ty. “Ama...” Biraz sırtıttı, dudakları biraz kıvrıldı. “Öleyim.”

Sophie bir kahkaha attı. “En kötü ne olabilir ki?”

Ty düşünceli bir şekilde gözlerini kıstı. “İkimiz de ölebiliriz.”

“Bunun dışında,”

“At yararlanabilir. Em’in ahududu çalılarına zarar verebiliriz. Üzerine doğru koşarken Jack bacağını incitebilir, Max’in kiraladığı şu yeni araba belki...”

“Kapıyı aç!” dedi Sophie ve Ty kapıyı açtı,

Bundan sonra onları durduracak hiçbir şey yoktu. Güneş tıpkı bir melek gibi parlıyordu. Onlarla yarışan Jack havlıyordu. Çiftliğe dönene kadar Evie’nin adımları yavaşlamış ve düzleşmişti.

Sophie kırsaklı otlak arkadaşlarına doğru yönlendirirken Ty komşuları yerleştirdi.

Akşam karanlığı çöküyordu. Ay, bir altın parçası gibi tepelerin üzerinden ortaya çıktı.

Eve doğru ilerlerken ikisi de sessizdi. Sophie boğazını temizledi. “Teşekkürler.” Sesi mırıltıdan biraz fazlasıydı.

“Benim için zevkti,” dedi Ty,

“Gerçekten mi?” diyerek ona baktı Sophie.

“Deli gibi mi duruyorum?” diye sordu Ty.

Sophie kıkırdadı ve bakışları, kabaran duygular içinde buluştu. Ty dikkatle elini onun ellerine kaydırды.

Bölüm 26

“Benim bir...” diye başladı Philip Jaegar ama Monica sözünü kes-
ti.

“Bizim,” diye düzeltti, gözleri ışıldıyordu.

Philip gülümsedi. “Bizim,” diyerek ona katıldı. Bir saatten daha
az bir süre önce Lazy’ye dönmüşlerdi. “Bizim bir haberimiz var.” Ty
nefesini tuttu. Sophie’nin endişesini masanın diğer ucundan hissedebiliyordu. Bakışları ona kaydı. Heyecanlıydı.

“Bir yer bulduk.”

Emily ve Casie birbirine baktılar. Em’in gözleri yorgun görünüyordu.

“Bir yer mi?”

“Bir çiftlik,” dedi Philip ve uzanarak eski karısının bakımlı parmaklarını sardı.

“Bir ev.”

Bu haberi mutlak bir sessizlik kapladı.

Philip ağır ağır nefes aldı ve sırtıttı. “Sophie, tatlım...” Duraksadı, heyecanlı bir etki yaratmak için mi yoksa gerçekten heyecanlı olduğu için mi olduğunu söylemek imkânsızdı. “Annen ve ben tekrar bir araya geliyoruz.”

Sophie’nin dudakları gözlerinin etrafı gibi bir O şeklini aldı ama Ty’nin bu ifadenin ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Ümit? Korku? Bazen bu ikisi birbirine öyle karışırdı ki aralarındaki

farkı söylemek imkânsızlaşmıştı. Annesi kaç kez tedavi altına alınmıştı? Kaç kez ümit etmişti?

“Bu harika.” Colt’un kelimeleri bir buz parçası gibi ağzından çıktı.

“Yani hep birlikte yaşayacaksınız.”

“Evet.”

Colt başını salladı. “Nerede bu arsa?”

“En iyi kısmı da bu,” dedi coşkuyla Philip. “Sadece bir arsa değil. Üzerinde bir ev de var.”

“Yıkacağımız bir ev,” dedi Monica.

Eşi sırtıttı. “Yıkacağımız,” diyerek ona katıldı. “Ama yenisi yapı-lana kadar içinde yaşayacağız.”

“Nerede?” diye sordu Sophie, Colt’un sorusunu tekrarlayarak.

Jaegar nefes verdi. “Dünyadaki en güzel yerde.”

Sophie’nin rengi biraz daha soldu.

“Kaliforniya’da,” dedi.

Ty göğüs kafesinde bir şeylerin kırıldığını hissetti.

“Son birkaç gündür oradayız,” diyerek devam etti, sesi canlı çıkıyordu. “Bunu önerdiğimde annen deli olduğumu düşündü ama mekânı görünce...”

“Ah Sophie, sen de seveceksin,” dedi Monica. “Evimizi inşa edeceğimiz tepe, üzüm bağlarına bakıyor.”

“Üzüm bağları mı var?” Sophie’nin sesi yanakları kadar solgun-du.

“Üzüm bağlarıyla ilgilenmez o,” dedi Philip ve bir kahkaha attı. “Ona ahırdan bahset.”

“Ah, ahır!” dedi Monica ve kocasının parmaklarını sıkarak, göz-lerini kendinden geçmiş gibi devirdi. “Lekeli camları, klimalı bir bekleme odası ve atları yıkamak için ayrı bir bölmesi var.”

Casie uçuruma doğru konuştu.

“Bu kulağa...” Başını salladı. “Harika geliyor!”

“Ahırda sıcak su var,” diye birden ekledi Philip.

“İhtiyacın olacağından değil,” dedi Monica. “ unk  iklimi çok daha iyi...” Duraksadı ve masanın etrafına bakınırken titredi. “şey... En iyisi gidip görelim.”

“Ama ben düşünmüştüm ki...” diye başladı söze Sophie ama sonra kendini durdurdu.

“Ne var, tatlım?” diye sordu babası.

“Buralarda bir yerimiz olacak diye düşünmüştüm böylece Marley’yi ve takımını alabilirdik.”

“Eminim Kaliforniya’da da yardıma ihtiyacı olan atlar vardır,” dedi Monica.

“Elbette,” diyerek ona katıldı Philip ama sonra kızının yüzünde ilk kez gördüğü bu ifadeye biraz kaşlarını çattı. “Ya da...” Yüzü aydınlandı. “Marley’yi de bizimle birlikte götürebiliriz.”

Sophie başını biraz eğdi. “Sanmıyorum...”

“şey...” Jaegar elini salladı. “Bunu sonra düşünürüz. şimdi kadeh kaldırmak istiyorum.” Su dolu bardağını havaya kaldırdı. “Yeni başlangıçlara.”

Hepsi birden söze karıştı.

Ty kusmamak için kendini zor tuttu.

“Menteşeleri kaynakladınız mı?” diye sordu Monty. Colt’un babası şapka takmazdı ama gümüş rengine dönmüş saçları sazdan bir çatı kadar kalındı.

Ty düvelere yem vermeyi bıraktı ve küreğinin ucunu yere dayadı. Etrafındaki arazide yetmiş    sığır yavrusu vardı. Yemeklerini  iğnerlerken burun deliklerinden buhar çıkıyordu. Ty k reğin sapını sıkıca tuttu.

“Sanırım bu kızak planladığımdan daha uzun sürecek.”

Monty başını salladı. “İyi iş çıkardın ama kaynaklarında yapılması gerekti.”

“Bu gece halledeceğim,” dedi Ty ve elindeki işe döndü ama Monty sözünü bitirmemişti.

“Senin kız ne düşünüyor bu konuda?”

“Benim...” Ty tam anlamıyla yerinden sıçradı. “Sophie benim değil.”

“Öyleyse kimin?”

“Şey...” Ty’ın sinirleri zıplamıştı ve yüzü alev alevdi. “O kendisinin, sanırım.”

“Bir atın henüz damgalanmamış olması, o atın senin olmadığı anlamına gelmez.”

“O...” diye başladı ama sonra yaşlı adamın gözlerindeki parıltıyı fark etti. Bu, Colt’un gözlerindeki bakışın aynısıydı.

Kısa bir süre sonra birinin omzuna hafifçe vurduğunu hissetti. Ty derin bir nefes aldı ve karla kaplı tepelerin altında batan güneşin olduğu yöne doğru baktı. Monty Dickinson’ı atlatmanın bir yolu yoktu. “O Kaliforniya’ya ya taşıyor.”

Dickinson gür kaşlarını indirdi.

“Ailesi oradan yer alıyor.”

“Anne ve babasının boşandığını sanıyordum.”

“Tekrar bir araya geliyorlar.”

“Ah.” Monty başını salladı. “Peki bu konuda ne yapacaksın?”

Ty bakışlarını yakaladı. “Ne?” Başını salladı. “Yapabileceğim bir şey yok.”

Dickinson tekrar konuşmaya başlamadan önce aralarında bir sessizlik olmasına izin vererek ona baktı. “Ben bir süredir buralardayım,” dedi ve başını salladı. “Sana yanıldığını rahatlıkla söyleyebilirim.”

Ahırın dışında bir inek böğürdü. Gece yavaşça çöküyordu,

“Bir şeyler yapmam gerektiğini mi söylüyorsun?” diye sordu Ty.

Monty omuzlarını silktilti. “Ne yapmak istiyorsun?”

“Ben...” Ty elini iyice sıktı. Aklından ürkek atlar gibi bir sürü senaryo geçti.

“Onu incitmek istemiyorum,” dedi sonunda.

“Öyleyse ahırın kapısını aç ve kendine en iyi atı seç.”

Ty bir an sessizlik içinde bekledi. “Bunu ne anlama geldiğini bilmiyorum.”

“Her kovboy kız sonunda düşer, evlat,” dedi ve arkasını döndü.

“Yapacağın en akıllıca şey, yere inişinin çok sert olmadığından emin olmak.”

Bölüm 27

Casie yatak odasında sakladığı antika çıkırığın çubuğunun etrafına ambalaj ipini bağladı. Üç büyük işlenmemiş yün doladı. Dört gün önce Noel hediyelerini dağıtma telaşı içindeydi. Ama şimdi her şey tersine dönmüştü. Emily her zamankinin aksine uzak duruyordu, Sophie bu hafta içinde ayrılıyordu ve Colt sürpriz teklif atağından ve bunu takip eden reddedilişinden sonra çok az konuşuyordu.

Casie parmaklarını Freedom'ın fotoğrafının içinde olduğu çerçevenin üzerinde parmaklarını gezdirdi. Kısarak otlakta sıçrarken arka planda sonbahar renkleri vardı. Deliklerinden alevler çıkıyordu. Böğürtlen çalısı kadar kalın yeleleri rüzgârda savruluyordu. Güzel bir resimdi ama kestane rengi gözlerindeki neşe, onu Sophie'ye vermesini söylüyordu. Emily fotoğrafı çekmiş ve Colt eski samanlık tahtalarından bu çerçeveyi yapmıştı. Casie'nin yapacağı bir şey yoktu. Yine de kızın vereceği tepkiyi görmeyi dört gözle bekliyor gibi duruyordu.

Artık daha az emindi, sırt çantasını ve Monica'nın ona eşlik eden kızı için aldığı valizi gördükten sonra fotoğraf, onlara kıyasla berbat görünüyordu. Ayrıca Sophie Noel'e kadar gitmiş olacaktı. Başka ne yapacaktı ki? Casie iç çekerek çerçeveyi aldı ve evin üç yatak odasından en küçüğüne doğru yol aldı. Kapı kapalıydı. Bir kez tıklattı. "Hey, Soph içeri gelebilir miyim?"

Bir anlık bir sessizlik oldu, sonra kapı tokmağının önündeki yumuşak adımların sesi duyuldu ve kapı açıldı. Kızın yüzünde ciddi bir ifade vardı, gözleri parlıyordu. Dahası üçlü bir kutunun içi doldurulmuş ve mühürlenmişti. Yeni alınmış valizleri yanında duruyordu.

“Gitmeye hazırsın yani, ha?” dedi Casie ve beklenmedik bir şekilde kalbini sarsan hayal kırıklığının verdiği sızıya rağmen ses tonunu sabit tutmak için çabaladı. O ve Soph bir savaş paylaşmışlardı ama belki de tutsaklığından kurtulan bir yaban atı gibi kaçışının, onu incittiğini görmesinin sebebi bu savaşıydı. Belki de anlaşmazlıklardan kaçınmak için Casie’nin sarf ettiği enerjiye rağmen, ateşli tartışmalar insanları yakınlaştırıyordu. Bu rahatsız edici bir olasılıktı. Sophie omuzlarını silktilti.

“Artık yapabileceğimi düşündüm.”

Casie başını salladı ve sonra kendine buraya Geliş sebebi hatırlattı,

“Şey, sıkı çalışmanın karşılığı değil ama ben bunu sana vermek istedim,” dedi ve fotoğrafı uzattı. Sophie sessizce aldı ve gözlerini kırttı.

Casie boğazını temizledi ve ayaklarının biraz kıpırdandığını fark etti. Neden büyüyemediği hakkında bir fikri yoktu. Neden insanlarla biraz olgunlukla iletişime geçemiyordu? Gösterişlilik açısından Monica Day-Bellaire gibi olmasına gerek yoktu. Ama belki de en azından sosyal açıdan benzeyebilirdi... Sosyalleşme konusunda bir mutfak sandalyesi kadar yetenekliydi.

“Çerçeve eski ahırın odunlarından yapılma.” Sophie başını salladı, dudakları büzüldü.

“Fotoğrafı Emily çekti.”

Kız hâlâ hiçbir şey söylemiyordu,

“Daha birçok...” Casie başını salladı. “Her neyse... Sadece sana vermek istedim.”

“Teşekkürler,” dedi Sophie ve bir anlığına gözlerini Casie’ye çevirdi.

“Pekâlâ... Eşyaları paketlemeye geri dönsem iyi olacak.”

“Tabii,” dedi Casie ve merdivenlerden aşağı inip oktan çıkmış yay gibi dışarı çıkmak istese de dikkatli bir adımla geri çekildi.

“Hey, senin için gerçekten mutluyum Soph.”

Sophie başını salladı ve kulaklarını sallayarak yukarı doğru gelerek Lumpkin’e baktı.

“İçeride bir alanı olduğunu biliyor muydun?”

Casie’nin başını salladı, kuzuyu kollarına alırken muhabbetin seyrini kaybetmişti.

“Yeni çiftliğimiz. İç kısmı var.”

“Ah.” Casie kendini gülmeye zorladı.” Bu harika.”

“Küçük bir yer. Ama artık atları dizginlerken parmaklarımın donmasını istemiyorum.”

“Bu kulağa müthiş geliyor.”

“Evet.” Sophie eski günlerden kalma bir hareketle başını biraz eğdi. “Philip ve Monica Jaegar Day-Bellaire için bu hiçbir şey”

Casie derin bir nefes aldı.

“Seni çok seviyorlar,” dedi.

Sophie önemli değilmiş gibi omuzlarını silktiler ve Casie bir dakika daha dışadönük davranamayarak hızla arkasını döndü,

“Bunun için yapacak bir şeyin yoktu değil mi?” Sophie’nin ağzından çıkan kelimeler kısa ve özdü, Casie’yi tekrar onunla yüzleşmek için çekti.

“Ne için?”

“Bu...” Elini havada salladı,

“Ailem...” Sophie doğru kelimeyi arıyordu, dudakları biraz büzülmüştü.

“İyi,” dedi.

Casie’yi bir kahkaha attı. “Sadece yeniden bir aile olmak istiyorlar Soph. Tadını çıkar.”

Uzun, nefes kesici bir duraksamanın ardından Sophie, “Tabii,” dedi ve kapıyı çarptı.

Çok geçmeden akşam yemeği hazırlandı. Casie, Chesapeake’i

hazırlamak için dakikalar harcamıştı ve bitince bir sandalye çekerek rahatladı. Sophie giderken, atları eğitme işi tekrar ona kalacaktı.

Lincoln Alexander yemek boyunca her zaman olduğu gibi sessizdi. Ty da aynıydı. Max Barranger bile Emily'nin son ziyafetine övgü yağdırırken biraz durgundu.

"Herkes buraya baksın," dedi Philip ve bardağını kaldırdı. Bardağının dörtte üçü kısa bir süre sonra onların olacak Kaliforniya'daki çiftlikten sipariş ettiği kırmızı şarap ile doluydu.

"Mississippi'nin bu kesiminin en iyi aşçısı Emily Kane'e!"

"Dünyadaki en iyi şefe," diye düzeltti Max, sohbetin konusuna sert bir dikkat çekerek.

Casie, kızı izleyen Max'e bakarken Colt'un kaşlarını indirdiğini fark etti.

"Kurabiyeler çok hoş," dedi Monica. "Ama Manhattan'daki evimin birkaç blok ötesinde şu ana dek gördüğüm en iyi *beignet*'leri yapan küçük bir yer var."

"*Beignet* mi?" diye sordu Casie. O an yatağına yüzüstü kendini bırakıp bir hafta oraya öylece kalmak istiyordu ama Emily artık dışarı söküklüklerin topunu elinde tutamazsa ve birisi dans etmek zorundaydı,

"Fransızca bir kelime," diye açıkladı Monica kurabiyesini Ağzına atarken. "Yumuşak bisküvi demek... Çok güzeller ama her birinde yaklaşık yüz kalori var. Kaç tane yediğime bakmam lazım,"

"Artık endişelenmeye gerek yok," dedi Philip ve gözlerini ona dikerek ellerini avucuna aldı. Monica ona gülümseyerek karşılık verdi. "Nedenmiş o?"

"Şey..." Kızına göz kırpmak için yavaşça döndü. "Ahırları gübrelemekle öyle meşgul olacaksınız ki samanları istifleme şansın olmayacak, öyle değil mi Soph?"

Kızı cevap vermedi. Sıkıdığı parmakları kırmızı masa örtüsünün

üzerinde bembeyaz görünüyordu.

Monica bir kahkaha attı. “Tahmin ettiğin üzere ahır gübreleyecek biri değilim Philip.”

“Asla bilemezsin,” diyerek sırtı eşi ona doğru hafifçe eğilirken. “Manhattan’daki daireni satacak biri olduğunu da düşünmemiştim.”

Monica biraz arkasına doğru yaslanırken kaşları havaya kalktı.

“Sana böyle biri olduğumu düşündüren şey ne?”

“Şey...” Jaegar bir kahkaha attı, bu ilk kadehi değildi. “Kaliforniya’nın Napa bölgesinde bir çiftlik satın alıyoruz.”

“Bize şehirden küçük bir kaçış yaşatacak bir çiftlik.”

Jaegar’ın yüzündeki gülümseme yavaşça soldu. “Benden apartman dairemi satmamı isteyeceğini düşünmüştüm.”

Monica bir kahkaha attı ve planlı bir şekilde masanın etrafında kilere baktı.

“Herkes senden o apartman daireni satmanı istiyor, Philip. Orası çok...”

Philip’in sırtı biraz dikleşti. “Ne?” diye sordu.

Case ayağa sıçramadan önce dört dakikalık bir ölüm sessizliği oldu.

“Kim tatlı yemeye hazır?”

“Ukala,” dedi Monica ve onu tamamen görmezden geldi,

“Ben almayayım, teşekkürler,” dedi Philip ama eski karısının olduğu tarafa bakmaya devam etti.

“Biliyorsun ön ödemeyi yapmak için iki daireyi de satmamız gerekecek.”

Monica çenesi biraz havaya kaldırdı. “Birikimlerine ne oldu senin?”

“Ahududu gevreği var,” dedi Casie. “Harika kokuyor.”

“Benim birikimlerim!” dedi Philip ve kısa bir kahkaha attı.

“Dalga geçiyor olmalısın. Sana yeterince nafaka ödüyorum...”

“Millet!” dedi Colt, bakışlarını Jaegar’dan Day-Bellaire e çeke-
rek.

“Bu tartışmanın yeri ya da zamanı değildir belki.”

“O nafaka...” diye başlamıştı Monica ama Colt ayağa kalktı.

“Belki bu tartışmayı dışarıda sürdürmek istersiniz,” diye önerdi.

Philip yalnız olmadıklarını görmekten şaşırmış gibi etrafına ba-
kındı.

“Haklısın. Elbette,” dedi, “Hayatım...” Sesi gergin çıkıyordu.

“İnsanların yemek yemelerine izin verelim olur mu? Yürümek için
güzel bir gece.”

Monica kısa bir süre ona baktı sonra ayağa kalktı ve girişe doğ-
ru döndü. Hemen ardından kapı kapandı.

“Evlilik,” dedi Max, sırtarak. “Korkak kalplere göre değil.”

Colt, Casie’ye baktı, gözleri dertliydi. “Tatlıya ne dersin Em?”
dedi.

Emily kendine geldi ve ona bir tabak uzattı,

“Hayır!” Girişten çok net bir tek kelime duyuldu.

Colt bakışlarını Sophie’ye çevirdi. Bir yay kırıışı kadar gergindi
ama Colt kendini sandalyesine geri oturmaya zorladı. Ty’ın yü-
zündeki ifade de ondan daha az gergin değildi. “Kızıağın üzerinde
gerçekten iyi iş çıkardın,” dedi Colt ama Tyler dikkatini masanın
karşısında oturan kızdan ayırmıyordu.

Colt boğazını temizledi. “Ne kadar vaktini aldı?”

Ty dikkatini sola verdi. Yüzünde acı çeken bir ifade vardı, sol-
gundu ama kendini konuşmaya zorladı. “İşin çoğunu baban yaptı.”

“Benim duyduğum hikâye tam olarak bu değil. Babam senin
neredeyse hiç uyumadığını söyledi.”

“Biliyorum!” Monica’nın sesi hırıltıdan biraz fazlasıydı.

“Beni her zaman kendi seviyene çekmeye çalışıyorsun.”

“Benini seviyeme mi? Benim seviyem neymiş?” Philip bir kahkaha attı. “Hâlâ sağlam temeller üzerinde olduğuna inanıyorsun”

“İşte tam da bu yüzden dairemi elimde tutuyorum,” dedi Monica.

“Bu durumda, çiftlik olmayacak”

“Benim için sorun yok. Ben sadece kızımı mutlu etmeye çalışıyordum ama sen her zaman olduğu gibi kontrolcü, alçak herifin tekisin.

“Ve sen de aynı burnu havada....”

Colt ve Sophie aynı anda ayaklarını salladı. Colt fırtına gibi kapıya doğru giderken Sophie de merdivenlere doğru döndü,

“Soph,” dedi Ty ve onu takip etti.

“Hey.” Colt’un sesi alçaktı ama kapının girişinden net bir şekilde duyuluyordu.

“Belki siz ikiniz biraz arabayla uzaklaşmak istersiniz.”

“Ben onunla arabaya binmiyorum,” diye başladı Monica ama Colt ardından kapıyı kaparken kelimelerini Sophie’nin sözleri bastırdı.

“Benden daha iyi durumda değilsin!” Kızın ses tonu alçak ve tizdi.

Ty’n sesi yumuşaktı. “Biliyorum,”

“Sen öyle kendini beğenmişsin ki... Sadece Casie’nin kıymetlisi olduğun için değişebileceğini düşünüyorsun ama yapamıyorsun. Sen her zaman fakir ve cahil bir adam olacaksın!” dedi Soph ve gürültülü bir şekilde üst kata çıktı.

Bunu takip eden mutlak sessizlikte Casie, Ty’n kalbinin kırıldığını duyabildiğinden emindi, kısa bir süre sonra bir motor sesi duyuldu. Ardından bir ses daha geldi. Colt tekrar eve girdi, Ty da onu takip etti, dışarı doğru aceleyle çıkarken gözlerini yerden ayırmıyordu.

“Ne oldu?” diye sordu Colt.

Casie'nin başını salladı.

Max sırtıttı. "Mutlu Noeller," dedi.

Gece geç saatlerde, mutfak tamamen boş kaldığında, Max hâlâ sırtıyordu. "Burada *Daytime TV* yoktur değil mi?"

Emily unlanmış tezgâhta Noel kurabiyelerini keserken kaşlarını çattı. "İlişkiler yürür mü?"

"İlişkiler?" Max onun yüzünü daha iyi görebilmek için biraz yana eğildi.

"Elbette. Birçoğu."

Emily ona doğru başını kaldırdı. "Annen ve baban birlikteler mi?"

"Benimkiler mi? Evet. Sadece birbirleri ile değil." Bir kahkaha attı. "Hadi ama Em, neden bir ara vermiyorsun?" diye sordu ve ellerini tuttu. Elleri una bulanmıştı. "Hey, söylesene yarın tatil yapmaya ne dersin?"

Em başını salladı. "Yarın Noel arifesi. Jambon kızartıp taze sandviç yapacağım ve..."

"Herkesi şehirde yemek yemeği teklif etsem daha kolay olmaz mı?"

"Hangi şehir?"

Max bir kahkaha attı. "Bilmiyorum. Buralarda bir yerde bir şehir olmalı."

"Noel arifesinde açık olan bir şehir yoktur."

"Dalga geçmiyorsun değil mi?" Max biraz geriye çekildi, şok olmuştu.

"Hayır, tabii ki de. Yılın bu zamanında herkes ailesiyle birlikte olmak ister. Şey... Bilirsin..." Em bu gece tuhaf hissediyordu. Öyle gergin ve keyifsizdi ki sırf kalbinin attığını hissetmek için Bliss'i uyandırmayı düşündü. "Ailesi olan herkes."

Max gülümsedi ve Em'in parmaklarını okşadı.

“Birlikte öyle eğleniriz ki Em... Costa Rica'ya gideriz, Pebble Sahili'nde golf oynarız. Antigua'da deniz paraşütü yaparız ve...”

“Tariflerim harika olur,”

“Neden bahsediyorsun? Senin tariflerin zaten harika,”

“Hayır, değiller. Eğer ürünlerimi süpermarketlere verebilirsem, denemeye ve bir pazarlama planı yapıp bir imalat mutfağım olacak “

Max bir kahkaha attı. “Sen öyle tatlı küçük bir şeysin ki...”

“Değilim.”

“Sana en modern mutfağı yapacağım, bir pazarlama planı yapmaları için bir takım kiralayacağız ve denemelerin için de...” Max ellerinizi sıkıştırdı ve daha yakına geldi, davetkâr bir ifade vardı yüzünde.

“Her şeyi yapacağım. Mutfakta birlikte bir şeyler yapabildiğimi-zi düşünemiyorum bile.”

Em bir adım geri çekildi. “Peki ya Bliss?”

“Ne olmuş ona?”

“Biz deniz paraşütü ve tüm diğerlerini yaparken o nerede olacak?”

Max omuzlarını silkti. “Sanırım otelde tembellik etmekte”

Dedi ve em'in gergin ifadesine kahkaha atarak Karşılık verdi. “Dalga geçiyorum sadece. Ona bir dadı tutacağız,”

Emily kaşlarını çatı. Midesi sıkıştıyordu.

“Ah, bu kadar imrenmiş gibi görünme. Onun için harika birini bulacağız. Kirli bezlerle başa çıkabilecek biri. Böylece biz de hayattan biraz zevk alacağız.”

“Ben hayattan zevk alıyorum.”

Max gülümsedi. Ellerini kaldırarak başparmağını Em'in avucunun içine koydu.

Emily birden sordu: “Benimle yatar mıydın?”

“Ne?” dedi Max ve ona bakarak kaşlarını çattı.

“O gece...” Em geri çekildi. Sadece bir öpücüktü. Kendine defalarca söylemişti ama küçük şeyler kalelerin yıkılmasına, ailelerin parçalanmasına sebep olmuştu. “Benimle yatar mıydın?”

“Şey, hayır,” dedi Max ve sırtıttı. “Yani demek istiyorum ki burası Grand Central Station gibi. Nereye gidebilirdik ki?”

Em soluk verdi. “Yani Sonata ile birlikte olman sorun olmaz mıydı?”

“Sonata harika bir kadındı,” dedi ve aralarına mesafe koyarak ciddileşti. “Ama aramızdaki kimya... Hep sorunluy...”

Emily, ellerini Max’inkilerden çekti. “Gitmeni istiyorum.”

“Ne?”

Emily aralarına mesafe koyarak birkaç adım geri çekildi. “Üzgünüm.”

“Sen neyden bahsediyorsun?”

“Burası benim evim,” dedi Em ve etrafındaki alana çılgınca elini savurdu. “Burası benim ailem.”

Max ona baktı ve sonra sanki omuzlarından kıvrılmış bir rastayı kaldırırken kıkırdadı, “İnan bana, Em. Burası senin ailen değil.”

Max gülümsedi. “Biliyorum ayrılmak seni geriyor. Geçmişinden biri ile ayrılсан olabilir ama onlar burada seni sadece kullanıyor. Bunu görmelisin,”

“Beni ne için kullanıyorlar?”

Max bir kahkaha attı. “Kendine bir bak. Saat gece sekiz ve sen hâlâ köpek gibi çalışıyorsun.”

“Çalışmayı seviyorum.”

“Saçmalıyorsun.”

“Burada kalmak istiyorum.”

“Dinle, Em, bir anlaşma yaptık. Hadi yapma böyle...”

“Anlaşma bitti.” Em’i panik sardı. Kahretsin ne düşünüyordu?

Lazy Windmill huzurun olduğu, Bliss'in doğduğu ve umudun bir şansı olduğunu söyledi.”

“Hayır...”

“Git!” Emily’nin sesi sertti.

“Kendini kaybetme,” dedi Max ve ona doğru bir adım attı.

“Bay Barrenger...”

Emily bakışlarını sola kaydırды. Casie kapının girişinde duruyordu. Yüzünde gergin bir ifade vardı. Casie’nin bakışlarını Max’e çevirmeden önce bir an göz göze geldiler.

“Uzun bir gündü,” dedi Casie.

Max kaşlarını indirdi ve yüzüne baktı. “Seni rahatsız ettiysem özür dilerim. Ama senin ve benim konuşmamız gereken şeyler var.”

Ona doğru uzanarak ellerini tekrar avucuna aldı, parmaklarını güçlükle onunkilerin etrafına sardı. Göründüğünden daha güçlüydü. “Arabayla dolanıp bu konuyu tartışmaya ne dersin?”

“Tartışacak bir şey yok,” dedi Emily ve kendini geri çekti ama Max daha da sıkı tuttu elini.

“Sen buraya ait değilsin,”

“Yanılıyorsun.”

Yüzündeki ifade sertleşti. “Emily...”

“Çık dışarı,” dedi Casie.

Max ona doğru döndü, sertçe gülümsedi. “Emily ve ben sözlü bir anlaşmaya vardık. Belki mahkemeye taşınmayacak ama size yeterince resmi sıkıntı çıkarabilirim.”

“Resmi sıkıntı mı?” dedi Casie ve kahkahaya gülererek sağ elini kaldırdı. Max, Emily’nin tutmakta olduğu elini bırakarak bir adım geri çekildi. “Sadece bir dakika!” dedi.

“Em sana nazikçe sordu,” diyerek öne doğru adım attı Casie.

“Sen çıldırmışsın.”

“Bu tamamen olası,” dedi Casie ve silahı geri yerine koydu.

Ön kapı açılıp kapandı. Colt'un sesi girişten duyuluyordu. "Tarihin en uzun günü..."

Colt mutfığa girdi ve durdu. "Hey, Case."

"Selam." Ses tonu bir kaya kadar sertti, elleri de aynı sertlikteydi.

"Neden o kırk beşliği Bay Barrenger'ın kafasına doğru tutuyorsun?"

"Emily'yi yalnız bırakmakta isteksiz görünüyor."

"Ah."

Colt birkaç adım ilerledi. "Bu talihsiz olmuş, ama onu bu şekilde vurmamalısın."

"Neden olmasın?"

"Güney Dakota şato kuralları altında yürütülüyor."

Ev sessizleşti.

Max bakışlarını Emily'den Colt'a çevirdi. "Bu da ne demek şimdi?"

"Bu, evlerimizi koruyabiliriz demek," dedi Colt ve omuzlarını silkti.

"Sanırım seni vurmayı planlıyor."

"Hepiniz çıldırmışsınız!" dedi Max.

"Ben değil," diyerek karşı çıktı Colt. "Ama Casie'nin vahşi bir yanı var. Sessiz olanlar..." Başını salladı. "Onlara dikkat etmelisin. Ty'yı annesine ne yaptığını görmeliydin. Hoş değildi."

Max kapıya doğru geriledi. Colt onun gidişini izlemek için döndü.

"Seni görmek bir zevkti..." diye başladı ama Barrenger kaçmak için fırsat yakalamıştı. "Lazy'de," diyerek sözünü tamamladı Colt ve tekrar kadınlara döndü.

Emily yutkundu. Casie silahı indirdi.

"Case," dedi Colt ve ileri doğru adım attı, parmaklarındaki silahı aldı. "Eğer birini vuracaksan, gerçek kuşun kullanmalısın. Bunlar çok etkili değil."

“Bunu aklımda tutacağım,” dedi Casie ve Emily’ye dönüp derin bir nefes aldı.

“Neler oluyor?”

“Ne demek istiyorsun?”

Dışarıdan bir motor sesi duyuldu, tekerlekler çakıl yolda kaydı.

“Max Barrenger...” Casie duraksadı. “Havuçlarını soymaya yetecek kadar iyi değildi, Em. Neden ona karşı ilgi duydun?”

Emily yutkundu. “Çünkü o zengin.”

“İşte bu.”

“Ve yakışıklı.”

Casie omuzlarını silkti.

“Ve biliyorsunuz ben her böylelerine kapılıyım...” Duraksadı, başı dönüyordu, sinirleri gerilmişti. “Alexander.”

Hepsi aklını kaçırmış gibi ona baktı. Belki de kaçırmıştı, belki de sonunda gerçekten kaçırmıştı.

“Lincoln Alexander mı? Misafirimiz?” dedi Casie.

Başını salladı.

“Ne olmuş ona?”

“Ben yalan söyledim.”

Hepsi sessizce bekledi.

“Onu... Onu önceden tanıyordum.”

“Ve?”

Colt ağırlığını diğer yanına verdi. Tekrar kaşlarını çatı.

“Biz ona sadece Linc diye seslendik. Ben...” Gözlerini bir anlığına kapattı. “Ben eskiden... Bir süre sokaklarda yaşadım.”

“Tamam.”

“Linc bana sahip çıktı, onun iyi biri olduğunu düşünmüştüm. Ama o...”

Em soluk verdi. “O gerçekten zekidir.” Başını salladı. “Bizim gibi bir sürü kişi vardı. En az yarım düzine. Biz dilenciydik.”

Çenesinde bir kasının seğirdiğini hissetti.

“Hırsızdık. Aylarca bırakmak istedim ama o... O öyle ikna ediciydi ki...”

“Şerifi çağıracağım,” dedi Colt ve telefona doğru yürüdü ama Em kolunu tuttu.

“Hayır. Lütfen. Ben...” Korku, acı bir dehşete dönüşmüştü. “Ben Bliss’i kaybetmeye dayanamam... Biliyorum onu hak etmiyorum.” Colt’un kolunu daha sıkı kavradı. “Bunların hiçbirini hak etmediğimi biliyorum.”

“Sen neyden bahsediyorsun?”

“Bu bir suçtu,” dedi Em. “Hapse girecektim.”

Colt’un omuzları düştü ve Casie’ye doğru baktı. Casie dikkatini Emily’ye verdi. Bakışları ağır ve karanlıktı.

“Case?” dedi Colt.

Bakışlarını isteksizce tekrar ona çevirdi. “Hiçbir şeyi aceleye getirmeyelim,” dedi.

Colt silaha doğru hareket ederken kaşlarını kaldırdı. “Benimle dalga mı geçiyorsun?”

“Asla kimseyi tehlikeye atmak istemedim,” diyerek soludu Emily. Çenesini kaldırdı, “Gitmeliyim,” dedi ve merdiven girişine doğru adım attı.

“Ne?” dedi Casie.

“Ne?” diyerek öfke ile parladı Colt.

“O benim yüzümden burada.” Boğazı sıkılmış, bacakları sertleşmiş gibi hissediyordu. “Ben ve bebeğim.”

“Ben silahı alayım,” dedi Casie ve Colt başını salladı.

Bölüm 28

Noel arifesi soğuk ve sessiz bir şekilde çöktü. Her bir çalı donmuştu, her bir dal kristalleşmişti. Sophie sabahki işlerden sonra odasına geri döndü ve vakit öğleyi geçmesine rağmen hâlâ oradaydı. Ty önceki günden beri yüzünü göstermemişti. Ama Colt o gece orada kalmıştı. Lincoln Alexander, ya da adı her neyse, onun geri dönmediğinden emin olmak için orada kaldığını söylemişti. Saatler önce-sinden dışarı çıkmıştı. Ya sığır kafeslerini temizledi ya da istekli bir sığır köpeği gibi devriye gezdi.

Genellikle ümitsizce iyimser olan Emily bile, yıpranmış çelik bir tencerenin içindeki malzemeleri karıştırırken ümitsizce bakıyordu.

“Bliss’in hâlâ keyfi yerindeyken neden gidip biraz uyumuyorsun?” dedi Casie. Oturma odasındaki bebek sessizce mırıldandı. “Bugün yemekleri dert etme.”

“Sadece çorba yapıyorum,” dedi Emily ve ellerinde kuru bir şey ezerken malzemelerin içine ekledi. “Ama bitti.”

Casie’nin adımlarının altında merdivenler gıcırdadı. Sophie hâlâ kendini yatak odasına kilitlemiş durumdaydı.

“Akşam yemeği hazır.” Bu çağrıyla sessizlik karşıladı. “Eğer istersen yukarı bir şeyler getirebilirim,” diye başladı ama kısa bir süre sonra kapı açıldı. Sophie’nin gözleri yorgun ama kuru gözüküyordu. Ağzı öfkeyle büzülmüştü.

“Nasılsın?” diye sordu Case.

“İyiyim,” dedi Sophie ve merdivenlere doğru hareket etti.

Casie’yi sürükleyen şey, Sophie’nin Ty’a verdiği tepkiydi ama bunu ortaya koymak için harika bir zaman değildi.

Mutfaga geri döndüklerinde, Emily çorbaları kâselere dolduruyordu.

Sophie masaya baktı, dudakları büzüldü. Yüzü solgundu. “Herkes nerede?”

“Lincoln...” Casie duraksadı. Emily’nin bir gece önceki sırtını ortaya saçmak iyi olmayabilirdi. “Lincoln dün gece gitti,” dedi sadece.

“Peki ya...” Sophie duraksadı. Gözleri kızarmış gibiydi. “Diğerleri?”

“Colt birazdan burada olmalı,” dedi Casie ve konudan kaçtığını biliyordu, “O...”

“Eğer Ty’ı etrafta istiyorsan, onu herkesin ortasında aşağılamayı bırakmalısın,” dedi Emily.

Casie nefesini tuttu, bir taraftan diğerine bakarken, Sophie’nin patlaması için bekledi. Ama nihayet konuşmaya başladığında kızın sesi alçak çıktı.

“Şimdi gerçeği biliyor olmalı.”

Emily onun yüzüne baktı. “Neymiş şu gerçek?”

Sophie en yakındaki sandalyeye çökerken omuzlarını silktili. Duraksadı ve öfkesini kontrol ediyormuş gibi tekrar dudaklarını büzdü. “İnsanlara gücenmemesi gerektiğini öğrendi.”

“Sophie...” diye başladı Casie ama Emily araya girdi.

“Hayır, o haklı.” Yüzünde yorgun ve güçlenmiş bir ifade vardı. “İlişkiler her zaman yolunda gitmez.”

“Bu doğru değil.”

“Öyle mi?” dedi Emily. İki kız da farklı seviyelerde küçümseme ve umut ile ona baktılar. “Bir isim ver.”

Casie geri çekildi. Emily’nin hain düşünceleri ondan uzakta değildi ama onlara umut vermek onun sorumluluğuydu. Ama birden bir tane bile yolunda giden ilişki düşünemedi.

“Gördün mü?” dedi Emily. “İşleri yoluna koymaya bile değmez.”

“Anne ve babam,” dedi Casie.

Bir anlık bir tereddüt oldu ve sonra iki kız da somurttu.

“Tamam, mükemmel değillerdi ama bence...”

Casie'nin zihninden binlerce öfkeli yüzleşme anısı geçti. Ama bu anlaşmazlıkların sebep olduğu stres bir süre sonra solup, Tartışmaları sönükleştirmişti ve kendi tepkisi bile solmuştu. Hayat sonuçta huzur dolu değildir. İnsanlar haykırır, sızlanır, surat asar ve hayatlarına devam ederler. Bu insanın doğasında vardır. Bunu sevmek zorunda değildi. “Birbirilerini önemsediklerini biliyorum. Babam...”

“Ah, lütfen...” Fırından taze sandviçleri alırken ses tonu imrenmiş gibiydi. “Annenin ve babanın ilişkisi ile kafayı bozmuşsun.”

“Bu doğru değil.”

“Benimle dalga mı geçiyorsun?” diye sordu, Casie'nin yüzüne öfkeli bir boksör gibi baktı.

“Colt etrafta bir tarla kölesi gibi Çalışıyor ve sen ona zaman vermiyorsun...”

“Bay Dickenson'ı önemseddiğini biliyorum,” dedi Casie, Em Colt'un son altı aydır altından kalktığı her işi tekrar söyle ihtiyacı hissetmeden önce. “Ve yaptın şeyden memnunum. Ama o yerleşecek türden biri değil,” diyerek somurttu Emily.

Casie yumruklarını sıktı. “Onu anladığını düşündüğünü fark ettim. Ama ben onu senden daha uzun süredir tanıyorum ve o, tüm günlerini keçileri sağıp çocuk bezi değiştirerek geçirecek türden bir adam değil.”

“Ne yaptığını düşünüyorsun?”

“Ben...” diye başladı Casie ama tam o sırada kapı zili çaldı, biri içeri girerken ikisi birden nefeslerini tuttu.

“Evde kimse var mı?” Cindy Dickenson'ın sesi berrak ve neşeliydi.

Case bakışlarını kızların birinden diğerine kaydırdı, sessizce Colt'un annesinin muhabbetlerini duyup duymadığını tartışarak.

“Evet,” dedi Emily ve aceleyle girişe doğru gitti.

“İçeri buyurun.”

Kısa bir süre içinde Cindy Dickenson elinde güveç çanağı ile mutfağa girdi.

Etrafındaki yüzlere baktı, muhtemelen gerginliği hissetmişti. “Emily’nin dünyanın en iyi aşçısı olduğunu biliyorum,” dedi asıl söze başlamadan, “ama bunu evden çıkarmam gerekti ve belki siz kullanabilirsiniz diye düşündüm.”

Emily yaşlı kadının yükünü hafifletmek için aceleyle ileri doğru gitti.

“Gerçekten çok naziksiniz,” dedi ve çanağı masanın üstüne koyarak üzerindeki folyoyu kaldırdı. İçinde, üzerinde peynir ve erişte eritilmiş fırında lazanya, hâlâ fokurduyordu. “Ama neden siz kullanmıyorsunuz?”

“Çünkü bana işkence etmekten hoşlanıyor,” dedi Monty ve üzeri örtülü bir tepsi taşıyarak içeri girdi. “İyi günler, bayanlar.”

“Merhaba, Bay Dickenson.” Casie yüzünün kızardığını fark etti. Konuşmalarının duyulma şansı neydi acaba?

“Belki karınız sizi bir süreliğine buralarda tutmaya çalışıyor-
dur,” dedi Emily, Monty’yi işaret ederek. “Lazanya tam da yağsız değil.”

Bay Dickenson başını salladı. “O kötü kalpli biri.”

Cindy kaşlarını çatarak ona baktı. “Eğer ben kötü kalpliysen, sen de iradesizsin.”

Casie yüzünü buruşturdu.

“Dinle, bayan, ben senin ve çocuklar için kamburumu çıkardım ve...” diye başladı ve sonra birden durdu. “Sorun ne?”

“Hiçbir şey. Ben iyiyim,” dedi karısı ama masayı tuttuğu başparmaklarının rengi solmuştu.

“Lütfen, otur,” diyerek ısrar etti Monty ve kolunu sıkıca tutarak onu en yakın sandalyeye oturttu.

Monty’nin omzuna elini koydu. Gözleri buluştu, Monty’ninkiler endişeli, onunkiler yumuşaktı. “Şimdi iyiyim,” dedi Cindy.

“Emin misin?” Monty’nin gözleri âdeta donmuştu, o an dünya-
daki başka hiçbir şey önemli değildi.

“Elbette, eminim. Bir şey yok,” dedi.

“Seni kamyonete taşımamı ister misin?” diye sordu ve kollarını korumacı bir şekilde koluna sardı.

Cindy’nin yanaklarına bir renk geldi. “Saçmalama.”

“Hâlâ yapabilirim, biliyorsun.” Derin gözlerinde bir şeytanlık parıltısı belirdi.

“Bunu bilmediğimi mi düşünüyorsun?” Yüzü kızaran Cindy gitmek için geri döndüklerini kolunu onun koluna doğru kaydırды.

Yan yana yürüdüler. Gözleri sadece birbirine bakıyordu. Monty kızların duyamayacağı kadar kısık bir sesle bir şeyler mırıldanıyordu ama karısı hafifçe kıkırdadı ve boşta kalan eliyle kolunu sıvazladı. Mutfaktaki bu üçlü bir süre hareketsizce bekledikten sonra geri döndü. Bliss oturma odasından bebek sesleri çıkarıyordu yoksa ev, Colt Dickenson içeri girene kadar tamamen sessizdi. Kanvas ceke-tinin yakaları boynunun esmer teninde kendini gösteriyordu. “Anne ve babam ne istedi?” diye sordu.

Hanımlar ona bakmak için döndüler.

“Ne?” diye sordu.

Emily gözlerini kırptı ve sepetin içine sandviçleri koyarken yüzünü gizleyerek arkasını döndü. Sophie dudaklarını büzdü ve bir kaşık çorba aldı.

“Neler oluyor?” diye sordu Colt, ses tonu şüpheliydi,

“Hiçbir şey,” dedi Casie ama ses tonu kendine bile gergin gelmişti. Boğazını temizledi ve lazanyaya baktı. “Annen yalnızca bunu getirmişti.”

Colt başını salladı. “Peki iyi miydi?”

“Sanırım biraz başı dönüyordu.”

Colt’un yüzündeki endişeli ifade babasından kalmaydı. “Yılın başında olduklarından, sonra bir dizi teste daha girecek.”

“Üzüldüm,” dedi Casie ve yıllar geçmesine rağmen kendi annesinin mide kavuran bir acıyla birlikte verdiği hayatta kalma mücadelesini hatırladı. “Bu onun için zor olmalı.”

“Babam için çok daha zor,” Colt ceketine uzanarak mutfağa girdi. “Bazen onu, anneme sanki camdan yapılmış gibi bakarken yakalıyorum.”

Colt bir sandalyeye oturdu. Akşam yemeği oldukça sakin geçti. Yemekten sonra Emily bulaşıklar için lavaboya su doldururken Sophie tabakları temizledi.

“Ah, kahr...” Emily dişlerini gıcırdattı, *rastaları* sallandı.

“Aman tanrım!” dedi.

Casie geriye kalan lazanyayı kaldırırken ona baktı. “Ne oldu?”

“Gider yine tıkanı.”

“Ben hallederim,” dedi Casie ve lavaboya pompasını almak için koştu ama geri döndüğünde Colt onu ellerinden almaya çalıştı.

“Ben yapabilirim.”

“Ben de yapabilirim,” diye karşı çıktı Colt.

“Git...” Casie tuhaf bir şekilde sinirli hissederek başını salladı, “Televizyon izle.”

“Bu iyi bir fikir,” dedi Colt. “Sen tüm işi ellerinle yaparken ben de kaçırdığım programları izlerim diye düşünüyordum.”

“Ah! Tanrı aşkına!” diyerek bağırdı Emily. “Bırak Colt yapsın,”

İkisi de şaşkınlıkla ona döndüler ve sonra bakışlarını birbirine çevirdiler.

“Pekâlâ,” dedi Casie ve boğazını temizleyerek pompayı bıraktı.

“Üzgünüm,” dedi Emily ve ellerini tezgâhın kenarına koydu.

“Sen iyi misin?” diye sordu Colt.

“Elbette. İyiyim,” diye yanıtladı Emily ve bir yığın kirli bulaştığı daha lavaboya getirdi.

Colt kaşlarını kaldırdı, Casie belli belirsiz omuzlarını silkti. Bliss beşikten viyaklıyordu.

“Ben onu alırım,” dedi Sophie ve aceleyle odaya gitti.

“Barrenger konusunda özür dilerim,” dedi Colt ve pompayı lavaboya itti.

Emily omuzlarını silkti. Colt, “Bu kez gerçekten sıkışmış gibi

gözüküyor,” dedi ve gömleğinin kollarını esmer ön kollarını ortaya çıkaracak şekilde yukarı çekti.

Casie kendini başka yere bakmaya zorladı. Eğer hâlâ buradaysa, hâlâ buralarda dolaşıyorsa, hâlâ yardım ediyorsa bu ne demekti? Hiçbir anlama gelmiyordu.

“Belki de altındaki ağı değiştirmeyi düşünmeliyiz,” dedi.

“Onun için endişelenme,” dedi Casie ve Colt, pompayı bırakıp gömleğinin dümenlerini çözerken onu seyretti.

“Ne yapıyorsun?” diye sordu Casie. Yanında duran Emily tamamen sessizdi.

Üzerindeki gömleği yakındaki bir sandalyeye astı, beyaz tişörtünün altından kasları belli oluyordu. Casie’ye doğru baktı, “Sıcakladım,” dedi.

Casie kendinin de sıcakladığını hissediyordu. “Sen... Sen bunu yapmak zorunda değilsin,” diyerek ona hatırlattı ama sesi çok kısık çıkmıştı.

“Bunu fedakârlık olduğumu düşünme. Em bize bir şeyler yapacağına söz vermişti. Korkarım ki eğer lavabo düzelmezse yapamayacak,” dedi ve yeni bir güçle işine geri döndü. Vücudu âdeta göz kamaştırıyordu.

“Aman tanrım,” diyerek mutfığa döndü Sophie.

Casie bakışlarını uzun bir uğraştan sonra Colt’tan çekip Sophie’ye doğru baktı. Kızın dudakları Colt’u izlerken hafiften aralanmıştı. Em’in yüzünde de mest olmuş bir ifade vardı.

“Şu an gördüğüm en sersem kadın olduğumu düşünüyorum,” dedi.

Casie dikkatini Bliss’e verdi.

Bölüm 29

Casie dimdik oturdu. Yatak odasının camının ardından dışarı baktı. Etraf zift gibi karanlıktı ama bir şey onu ayağa kaldırdı. Çakılların üzerinden gelen ayak sesleri ya da belki de...

Alt katta bir gürültü koptu. Casie nefesini tuttu ve yataktan aşağı indi. Yer, ayaklarının altında gıcırdadı. Avlu karanlık ve boştu, yalnızca Puke ve...

Nefesi kesildi. Yeni yağın karın üzerinde ayak izleri mi vardı? Aşağıdan tekrar bir ses geldi. Casie yutkunarak dolapta asılı duran 45'lik silahını aldı ve yavaşça alt kata doğru indi. Oturma odasının ışıklarını açtı, ışık odayı aydınlatarak odaya normallik getirdi. Sıra dışı bir şey yoktu. Mutfığa giren Casie orada da ışıkları yaktı. İçerisi temiz görünüyordu. Tezgâhın üzerindeki ahşap kâsenin içinde bir düzine kahverengi yumurta duruyordu. Siyah cevizler masanın üzerindeki sepetin içini kaplıyordu.

Casie ağır ağır soludu ve musluktan bir bardak su doldurdu. Noel gelip gitmişti. Tıpkı Colt gibi. Koltukta birkaç gece daha geçirdikten sonra nihayet akşamları ailesinin çiftliğine dönmeye başlamıştı. Sorun değildi. Casie özgür bir kadındı ama belki de o burada yokken biraz ürkekti.

Sonuç olarak şu an mutfağının ortasında durup elinde soğuk bir silah ve bir bardak su tutuyordu. Kendi haline sessizce gülerek, 45'lik silahını cevizlerin yanına koydu ve pencereden dışarı baktı. Jack avluda dolaşıyordu, siyah vücudu karanlıkta neredeyse görünmüyordu. Belki de bir çakal görmüştü. Bazen yarı cansız vahşi hay-

vanlar yemek aramak için yılın bu vakti yiyecek aramak zorunda kalırdı. Onları uzaklaşmaya ikna etmek için bir bekçi köpeklerinin olması iyiydi. Güzel ve tuhaf bir şekilde yalnız olan Casie dolaptan bir poşet beyaz ekmek çıkardı. Girişe doğru yol alarak dışarı çıkmadan önce botlarını giydi.

“Jack,” diye seslendi sessizce ama hiçbir yerde görünmüyordu.

“Hadi, oğlum,” dedi ve kollarını göğsünde kavuşturarak verandaya adımını attı. Ay, gökyüzünde tıpkı parlak bir cam gibiydi. Derin bir nefes aldı ve korkuluklara doğru yürüdü. Bu manzarayı binlerce kez görmüştü. Ama uzayıp giden bu tepelerden, bu uçsuz bucaksız ufuktan hiç sıkılmamıştı. Karaltı, barakanın yanında tekrar belirdi. “İşte oradasın. Yiyecek istemiyor musun...” diye başladı ama sonra arkasından bir ses geldi. Casie o yöne doğru döndü.

“Kim var orada?” Sesi huzursuzdu.

Siyah bir gölge kasvetli karanlığın içinden çıkıverdi. Bir adamdı. Casie sadece buralarını biliyordu daha fazlası yoktu. Gözlerini kapıya doğru dikti.

“Kimsin sen?”

Sessizlik sürdü ama sonunda gölge konuştu.

“Lincoln.”

Lincoln Alexander mı? Donmuş hava boğazını acıttı.

“Burada ne yapıyorsun?”

“Ellie’yi görmem gerek.”

“Ne?” Eğer eve doğru yönelse o içeri girmeden kapıyı çarpabilir miydi?

“Ben onu tanırken, kendine Ellie derdi.” Sesi oldukça alçaktı, çok alçak. “Ellie Casper.”

Casie başını salladı. “Gitmen gerek. Şimdi!”

“Bebeğimi görmem gerek.”

Casie ciğerlerinin sıkıştığını hissetti. “Emily bize sender bahsetti ama eğer buradan gidersen şerifi aramak zorunda da kalma n.”

“Tanıştığımızda USD’de bir sanat öğrencisiydim,”

Casie bakışlarını tekrar kapıya dikti, umutsuzca içeride olmak istiyordu.

“Jumping Bean’de baristaydı.”

Casie, Emily’nin etrafını çevreleyen bir geminin suda yüzen enkazına benzer hikâyesinin uyuşmayan parçalarını düşünerek kaşlarını çatmıştı.

“Hep gülerdi. Her zaman neşeliydi. Beni ona ilk çeken şey buydu. Evde işler yolunda gitmiyordu. Ailem mühendis olmamı istiyordu. Babam hastaydı ve...” Duraksadı. “Ve Ellie bana bir erkek arkadaşı olduğunu söylememişti.” Bir adım daha öne geldi. Casie ürkerek geri çekildi.

“Lütfen git,” diye fısıldadı.

“Ve sonra morlukları gördüm ve...”

“Linc!” Emily’nin sesi geceyi kursun gibi delip geçti.

Casie ona doğru sıçradı. “Eve geri dön!” diye bağırdı, ama kız çoktan verandaya adımını atmıştı.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Bliss benim kızım değil mi?”

Emily, Casie’ye doğru baktı, gözleri karanlıkta büyümüş ve parlamıştı.

“Değil mi?” diye sordu tekrar.

“Bay Dickenson’ı aradım. Birkaç dakikaya burada olur.”

“Gitmemeliydim,” dedi. “Bunu şimdi anlıyorum”

“Şerifi ararım,” diye uyardı Emily ve eve geri döndü.

“Lütfen önce onu kucağıma almama izin ver.”

“İçeri gir. Kapıyı kilitle!” diye emretti Casie ama Emily olduğu yerde kaldı ve verandada titreyen adama doğru baktı. “O senin değil,” dedi.

“Kimin öyleyse?”

Emily çenesi biraz havaya kaldırdı. “Flynn’in.”

Lincoln bir süre sessiz kaldı ve sonra yavaşça soluk verdi. “Sen her zaman gördüğüm en iyi yalancıydın.”

“Yalan söylemiyorum. Yalan söylemiyorum.”

“Senin ne yapacağın belli olmaz, El. Ve bazen biraz delisindir, ama aptal değilsin.”

“Yalan söylemiyorum!”

Başını salladı. “O pisiğe geri dönmüş olamazsın. Ben gitmiş olsam bile. Ondan daha iyisini hak ettiğini biliyor olmalısın.”

“Beni tanıımıyorsun.”

“Öyleyse tanımak istiyorum. Ben...”

“Neler oluyor?” diye sordu Casie.

Emily bir süre tamamen sessizce durdu, sonra robotik bir şekilde ona doğru döndü. Karanlıkta bile gözlerindeki keder ortadaydı. “O...” Duraksadı, sessizce kafasında dolanan şeytanlarla savaşıyordu. “O bir hırsız değil. Hırsız başkasıydı.” Boğazını temizledi. “Linc hiçbir şey çalmazdı... Bir kez okul kafeteryasından birkaç tart almıştı. Ve bir tane de peynirli kek.” Yüzü kısık ışıktaki tuhaf bir şekilde solgun gözüküyordu. “Ödeyecek param olmadığına...” Duraksadı.

“Senin için ne ifade ediyor?” diye sordu Casie.

Em ağır ağır soludu, nefesi karanlıkta beyazlamıştı. “O... O benim arkadaşım. Em azından öyle olduğunu düşünüyordum. Ben...”

“Ben senin arkadaşını. Ama seni bulamadım. Aradım. Sonra biri dedi ki...” Lincoln başını salladı. “Gerçekten burada olmadığından emindim. Sophie’yi öyle sıkıca giyinmiş ata binerken görün-

ce, belki seni onunla karıştırmışlardır diye düşündüm. Ama sonra ben..." Konuşmayı kesti. "Gitmeyi denedim... Hayatından uzak durmayı, ama..." Omuzlarını silkti.

Casie titredi. Lincoln görüldüğünden de küçük duruyordu ve zayıftı. "Doğru zaman değil."

Lincoln başını salladı ama hareket etmedi. "Onunla konuşmak zorundayım."

"Belki yarın..."

"Bekleyebilirsen beklerim. Ben..." Yumruklarını sıktı ve tekrar Emily'ye döndü. "Seni aramalıyım."

Em somurtkan bir kahkaha attı. "Öyle mi düşünüyorsun?"

"Sadece..." Lincoln bakışlarını kaçırdı, gözleri ışıktaki parlıyordu, "panikledim."

"Evet, ben de. Ama sonra hamile kalan ben oldum."

"Bilmiyordum!" dedi ve geri çekildi Lincoln. Tam o sırada Colt'un kamyoneti bahçeye girdi. Kısa bir süre sonra çakılların üzerinden verandaya doğru uzun adımlarıyla yürüyerek geldi.

"Neler oluyor?" Sesi bir mırıltı gibiydi. Sağ elinde bir tabanca taşıyordu.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Casie.

"Em?" Diye sordu Colt, ona dönerek.

Bakışları kesişti ama Em gözlerini hemen kaçırdı. "Ben..." Duraksadı. "Onun adı David Lincoln."

"Adının ne olduğu umurumda değil. Onu vurmam gerekiyor mu gerekmiyor mu sadece bunu bilmek istiyorum."

Em'in dudakları oynadı, gözlerinde yaşlar vardı. "Hayır," dedi sonunda.

"Pekâlâ," diyerek başını salladı bir kez Colt. "Öyleyse neden verandada soğuktan donduğunu açıklamak durumunda kalmadan önce

onu içeri alalım.” Kısa bir süre sonra mutfığa geçtiler. Colt’un saçları tuhaf bir şekilde karışmıştı. Gözleri hâlâ uykuluydu ve ceketinin içine giydiği pazen gömleğinin düğmeleri yanlış iliklemişti.

“Birer kahve alalım mı?” diye sordu,

Casie başını salladı.

Lincoln yumruklarını sıktı. “Ellie ile yalnız konuşabilir miyim?”

Colt kaşlarını çattı. “Tanrı aşkına Ellie de kim?”

Casie omuzlarını silkti. Emily boğazını temizledi. “Bana El derlerdi.”

Lincoln ayaklarını sürüdü. “Sadece birkaç dakika konuşmak istiyorum,”

“Hayır,” dedi Colt ve silahın kabzasını kalçasına yerleştirip tezgâha dayandı. “Ne söyleyeceksen şimdi söyle.”

Lincoln huzursuzca kıpırdandı ve sonra dikkatini tekrar Emily’ye verdi. “Bebek üzerinde hiçbir hakkım olmadığını biliyorum. Ama...”

“Bekle bir dakika,” dedi Colt. Ruger’ı bacağına daha rahatça yerleştirerek Lincoln’e doğru döndü. “Sen hırsız falan mısın?”

Lincoln’ün dudakları bir anlığına oynadı, bakışlarını Emily’ye çevirdi. Emily her zamankinin aksine sessizdi. “Beş yaşındayken bir paket sakız çalmıştım.”

Colt kaşlarını indirdi ve Emily’ye baktı. Emily gözlerini diğer yana çevirdi.

“Ama sonra...” Lincoln yumruklarını sıktı. “Tezgâhın üzerine bir yemeklik bıraktım.”

“Suçlu hissettiğin için mi?” Colt, Emily’ye dönerek dik dik baktı. Emily ona dönmedi.

“Çünkü erkek kardeşim hırsızların cehenneme gittiğini söylemişti.”

“Peki erkek kardeşin seni seven insanlara yalan söylediğinde ne

olduğunu söyledi mi?” diye sordu Colt. Em bakışlarını Colt’a çevirdi. Gözyaşlarından dolayı parlıyorlardı ama Colt bakışlarını geri çekmedi. Em yutkundu ve başını diğer yana çevirdi.

“Onun suçu değildi,” dedi Linc ve ona doğru adım attı ama Colt tüfeğini kaldırdı.

“Odanın diğer tarafında durmaya ne dersin?”

“Pekâlâ,” dedi Linc geriye çekilip derin bir nefes aldı.

“Öyleyse...” Colt karanlık bakışlarını birinden diğerine yöneltti. Gergin sessizlikte sesi tuhaf geliyordu. “Siz ikiniz nasıl tanıştınız?”

Emily dudaklarını büzdü.

“Em’in çalıştığı kahve dükkânına giderdim.”

“Kahve,” dedi Colt. Sesi biraz hayalci çıkmıştı, “Hiç kahvemiz olmadığına emin misin?”

“Ben biraz yapayım!” dedi Emily. Sesi meşgul olacağı için rahatlamış gibi çıkmıştı ve aceleyle tezgâha doğru gitti.

“O...” Linc omuzlarını silkti. Gözlerinde bir şeyler vardı. Öfke, ümit, hayal kırıklığı ya da korku. Anlatılması imkânsız bir şeydi. “Özel olduğunu biliyordum.”

“Çok güzel kahve yapar,” dedi Colt. Ses tonu isteksizdi. “Eğer sert seviyorsan.”

“Hiç sevmem.”

“Bu yüzden sana hiç güvenmiyorum,” dedi Colt ve Ruger’in yerini biraz kaydirdi.

“Colt,” diyerek sessizce azarladı Casie ve sonra çocuğa döndü. “Devam et.”

Lincoln yutkundu. “Oraya gider ve ders çalışırdım, eğer param yeterse bir çörek alır, onu izlerdim.”

Emily’nin hareketleri donmuştu. Çekirdekleri beceriksizce kahve makinesine doldurdu.

“Birinin yerine konuştuğunu bilmiyordum.”

“Erkek arkadaşın mı var mı?” diye sordu Colt.

Em cevap vermedi.

“Adı Flynn’di. Polis kaydı olduğuna dair bir söylenti vardı ama ben iyi bir çocuk olduğunu düşünüyordum.” Kaşları biraz çatılmıştı. “O ve arkadaşlarının hırsızlık yaptığını öğrenen kadar.” Çenesindeki bir kası seğirdi. “El’in boynundaki morlukları fark edene kadar.” Tezgâhın diğer yanına su sıçradı.

“Pardon,” dedi Emily ve hemen silmeye başladı. Odayı bir an sessizlik kapladı.

“Devam et,” dedi Colt. Sesi kendinden emindi.

Lincoln omuzlarını silkti. Yaptığı hareket tuhaftı ama belki seni Colt’un silahının varlığı rahatlamasını biraz zorlaştırıyordu. “Onun gibi bir kızın neden...” Omuzlarını silkti. “Konuşmaya başladık,” boğazını temizledi, “bir şey diğerini getirdi.

“Diğerini?” diye sordu Colt.

Emily onunla yüzleşmek için birden döndü, gözleri büyümüştü.

“Öyle değil,” dedi Lincoln, kelimeler ağzından aceleyle çıkmıştı, “Ben...” Yutkundu. “Bana taşındı. Kampüsten uzakta yaşıyordum. Çöplük gibi bir yerdi. Onunla orada olmak...” Duraksadı. Soluk verdi. Gözlerini ona çevirdi ve sorma tekrar geri çekti. “Her şey harika gidiyordu...” Sesi canlılığını yitirmişti. Omuzlarını silkti.

“Bu ucuz hikâyenin bir kısmını atlıyoruz gibime geliyor,” dedi Colt.

Lincoln soluk verdi. “Belki fazla muhteşemdi.”

“Hiç böyle bir şey yaşadığımı sanmıyorum.”

“Korkmuştum. Yani demek istiyorum ki evlenmeye hazır değilim. Kahr...”

“Argo yok,” dedi Colt. “Cassie bundan hoşlanmaz.”

Lincoln gergin bir halde birinden baktı. “Özür dilerim.” diyerek boğazını temizledi. “On dokuzumda bile değildim ve üşündüm ki...”

“Daha iyisini yapabilir miydin?”

“Hayır! Hayır. Öyle değil, ben sadece... Detroit’e ailemi görmeye giderken bana geciktiğini söyledi.” Başını salladı. “Geri dönmeyi düşündüm. Kahr...”

“Hey!”

“Özür dilerim. Ben demek istedim ki...” Lincoln soluk verdi, Zayıf ve etkileyici bir şekilde gençti. “Oakland’a bedava gidiş yolu bulmuştum, bu yüzden bu fırsatı değerlendirmem gerektiğini düşündüm ve arkadaşlarım bir parti veriyordu ve...” Casie’ye baktı ve başka bir konudan devam etti. “Babam hastaydı, durumu iyiye gitmiyordu...” Omuzlarını silkti.

“Yani ona yardım etmek için evde kaldın öyle mi?” diye sordu Casie.

“Hayır. Ben...” diye başladı Lincoln ve acı çekiyormuş gibi sırtını düzleştirdi. “Arkadaşlarımla Cancun’a gittim. Böylece bir süre daha lanet olası bir pislik olabilirdim”

Hepsi ona baktılar ama o bakışlarını Emily’ye çevirdi. “Eğer hamile olsan beni aramış olacağına inandırdım kendimi. Yani...” Başını salladı. “Neden aramadın?”

Emily ona baktı. “Aradım, annenden seni bana geri getirmesini istedim.”

Lincoln, gözlerini suçlu bir şekilde kaçırmadan önce bir süre ona baktı. “Neden tekrar aramadın?” Kelimeleri neredeyse duyulmuyordu. Colt silahının yerini değiştirdi. Linc geri çekildi.

“Hepimiz hata yapmışızdır.” Casie sesini yumuşattı ve Colt onu dinledi. Ruger’in başını tavana doğru dikti.

“Öyleyse bebek kimin?” diye sordu Colt.

Em şaşkın bakışlarını ona dikti. “Babasının kim olduğunu bilmiyorum. Demek istiyorum ki...” Bir kahkaha attı. Sesi sert çıktı. “Nereden bilebilirim...”

“Emily!” diye bağırdı Colt, Casie bile yerinden zıplattı.

Kızın gözünden bir damla gözyaşı geldi.” O benim kızım,” diye fısıldadı. “Kimsenin değil.”

Lincoln geri çekildi. “Onu senden almaya alışmıyorum, El. Ama babamla aram bozuldu,” diyerek yutkundu, gözleri yaşlarla parlamıştı. “Ve bazen ikinci bir...”

“Umurumda değil!” diye bağırdı Em. “Babanın bir dâhi, annenin bir azize olması umurumda değil. Bliss’e sahip çıkmadın. O benim!” diye tekrarlardı. Kelimeleri bir fısıltı gibiydi. “O benim sahip olduğum tek şey. O benim dünyam.”

Uzun bir sessizlik oldu.

“Babası o mu?” diye son kez sordu Colt.

Emily gözlerini kapadı ve yutkundu. “Evet,” dedi. “O.”

Bölüm 30

Güneş, kışın incecik örtüsünün altında arsız bir iyimserlikle yükseliyordu. Noel'in ardından geçen altı ay oldukça verimli geçmişti. Saman desteleri ve mısır ambarının çatısı onarılmıştı. Lumpkin doğudan gelen yeni kuzularla birlikte ahıra taşınmıştı.

Casie, Cheasepeake'in burnuna yularını takarken Ty onu seyretti. Onun aygırlarla çalışmasından hoşlanmıyordu; ne Yapacakları belli olmazdı, çok agresiflerdi. Ama Ty onun patronu değildi. Ve Colt'un da değildi ama Ty, rodeocu kovboyun çok geçmeden ortaya çıkacağından emindi. Amansızca çiftlerin etrafında dolandı, gevşemeyen telleri sıkılaştırdı ve yerinden çıkan çivileri geri taktı. Casie atın sırtına semerini yerleştirirken ona yakın durdu. Colt Dickenson sürüdeki en bilgili at olmayabilirdi ana şu ana dek Casie'nin reddedişleri onu hiç peşinde koşturmamıştı. Israrından dolayı puan kazanmak durumundaydı. Acaba ben onun için nasıl biriyim, diye sordu Ty kendine. Sophie'nin Freedom'ı el yapımı iki engelin üzerine koyduğu yere doğru baktı. Saçları ay gibi parlaktı, kısarak iki dikey sıçrayış yaparken ardında salınıyordu. Yüzünün yansıması o kadar gerçektir ki nefesi kesilecek gibi oldu.

"Dikkatli," dedi Linc ve balya malzemelerinin yanına park etmiş olan eski kamyonete doğru giderken beline bir çift ne olduğu belli olmayan kablo yerleştirdi. Ty, Lincoln Alexander, namı diğer David Lincoln, hakkında ne düşüneceğini bilmiyordu. Bir ay önce Hope Springs'te bir apartman dairesi tutmuştu. Bir garajda yarızamanlı çalışarak ve yaptığı heykellerini Mississippi yakınlarında satarak kirayı

ödemmişti fakat zamanının çoğunu Lazy'de geçiriyor gibiydi. Ty, çiftlikte fazladan birinin daha ortalıkta dolaşmasına ihtiyaç olduğunu düşünmüyordu. Fakat Emily bu günlerde daha fazla şarkı söylüyor ve hatta daha çok gülüyordu, yani sorgulanmayı hak ediyordu.

“Ne için dikkatli?”

Linc çenesini Sophie'nin biraz önce indiği ve kısırağıyla konuştuğu alana doğru salladı. “Eğer arada bir soluk vermezsen, bayılacaksın.”

Ty kaşlarını çattı. O ve Soph, Noel öncesinden beri birkaç kelimeden öteye geçmemişlerdi. Günlerdir, kesinlikle oralarda olmadığını biliyordu. Ve kendinin de ondan iyi olmadığından emindi. Ama geçmişe dönüp bakınca, Casie'yi tanımanın onu değiştirdiğinin farkına varıyordu, şimdi farklı hissediyordu, biraz büyümüş ve belki de biraz gergin hissediyordu.

“Yine yapıyorsun,” dedi Linc. Ty, gözlerini Sophie'ye çevirdi. Sihirli değildi. Sadece bir kız, dedi kendi kendine ama ruhu bunun doğru olmadığını söylüyordu. Bunları düşünürken yanakları kızardı. Eski Dodge'ın örtüsünü örterken bir kahkaha attı. “Etrafta ipsiz köpek gibi dolaşmamaları gerektiğini biliyorsun,” dedi Ty.

Ses tonu biraz gevşekti.

“İpsiz köpek mi?” Linc sırttı ve eski kamyonunun motorunun derinlerine bakarken başını salladı. “Hâlâ köpek kulübesindeyim.”

Ty sırtını dikleştirdi. Diğerlerinin Emily ile olan ilişkisi ile ilgili kesik bir hikâye duymuştu. Ne kadarını kaçırdığını bilmiyordu ama sorun değildi. “Em senden çok daha iyisini hak ediyor,” dedi. Linc bakışlarını yakaladı, yaptığı espriden iz kalmadı. “Bu yüzden olduğumdan daha iyi biri olmaya çalışıyorum.”

“Gerçekten mi?”

“Evet.”

“Neye evet?” diye sordu Emily ve içeri girdi. Tıpkı küçük kızıninki gibi örgü bir kazak giyiyordu. İkisi de kaba duruyordu. Ty,

Lincoln'ün gerçeği anlatmasını bekledi. Colt kesinlikle örgü konusundaki yeteneksizliğiyle onu kışkırtacaktı fakat David Lincoln bir an donakalmıştı.

“Hey, Em...” diyebilirdi sonunda ama ses tonu komikti. Haftalar önce ona Ellie diye seslenmeyi bırakmıştı.

“Hey.” Lincoln'ün bakışlarından kaçarken yanakları biraz pembeleşmişti. “Su borusuyla yine başım dertte.”

Ty taşıdığı dizginleri bir kenara bıraktı, yardım etmeye hazırdı. Ama aniden aklına bir düşünce takıldı. Bu David Lincoln asla Emily için iyi biri olmayacaktı ama belki Em bunu bilmiyordu ve bunu kendisi görmeliydi.

“Eğer onu tamir edersen, içeride senin için çilekli bir turta var,” dedi Em. Bakışlarını ondan bir an olsun ayırmıyordu. Ty, Lincoln'e doğru baktı. Kaşlarını çatmıştı. Ayaklarını sürüyor ve bir kara mayı- nı yutmuş gibi duruyordu. Sevdiği kimsenin böyle davranmadığını fark etti. Ama belki de herkesin yanılmak için bir şansı olmalıydı.

“Şimdi meşgulüm,” dedi Ty.

Emily nihayet bebeğinin Babasına bakmadan önce kaşlarını çattı. Arkasında, kamyonetin kapısı açık duruyordu. Yeni deri koltuk par- lıyor, tavandaki kırmızı ışıklar havalı duruyordu. Yerdeki muşambalar- ı aydınlatmak için yarım düzine malzeme harcamıştı, daha sonra bir an dudaklarını ısırdı. “Peki ya sen?” diye sordu. Ses tonu yumu- şaktı. “Yapabilir mis...”

“Evet!” dedi Lincoln ve ellerini havluya silip ona doğru adım attı. Bakışları sertçe buluştu ve sonra ikisi birlikte yan yana yürüyerek eve doğru döndü.

Kolları neredeyse birbirine değiyordu, tepeyi çıkarken küçük Bliss aralarında virgülden daha da küçük kalıyordu. Lincoln konuş- maya başladı. Emily bakışlarını yakalamak için ona doğru baktı. Ve ifadesinde bir şeyler vardı: bir parça ümit. Öyle parlaktı ki Ty'ın midesine bir kramp girdi.

“Düşündüğün kadar kötü biri değil.”

Ty, Sophie'nin etrafında yankılanan sesiyle ürktü ve gözlerinde yaş olmamasını diledi. Durmadan parmaklarıyla oynuyordu. "Kötü biri olduğunu söylemedim," dedi.

"Onun için hiç kimsenin iyi olmadığını düşündüğünü biliyorum." Ty omuzlarını silkti. Sophie etrafa bakındı. Profilden mükemmel görünüyordu. "O..." Duraksadı, soluk verdi ve omuzlarının gerginlikten biraz düşmesine izin verdi. Kısrağını dışarıda bırakmıştı ama İngiliz semerini elinde taşıyordu.

Ty tüm dikkatini bu semere vermişti. Sophie'ye doğrudan bakmak onu deli ediyordu.

"Üzgünüm." Sophie'nin sözü onu bir tokat gibi kendine getirdi. Dudakları büzülmüştü, yüzünde mağrur bir ifade vardı ve bir anlığına Ty onu kesinlikle yanlış duyduğundan emindi.

"Ne?"

Muhteşem kaşlarından birini kaldırdı. "Ben dedim ki..." Dişlerini gıcırdattı. "Özür dilerim."

"Ah." Hatırladığı kadarıyla daha önce hiç böyle bir ana tanıklık etmemişti. "Teşekkürler." Sophie'nin varlığı kesin bir şey yapmasını imkânsız kılsa da tam olarak söylenecek şeyin ne olduğundan oldukça emindi.

Sophie ona doğru kaşlarını çatı. "Benden daha iyi olduğunu düşündüğünü söylediğim için."

Ty başını salladı. "Ben... Öyle düşünmüyorum."

"Öylesin."

Ty duraksadı, gözlerini kırttı ve sonra kaşlarını çatı.

"Çok nazıksın," dedi Sophie. Sesi alçalmıştı. Boğazını temizledi. "Sadık birisin. Çalışkansın ve şu şapşal ellerin..." Duraksadı ve kapının ardındaki tepelerden ismi çağırılıyormuşçasına aniden bakışlarını oraya dikti. Ty ona baktı. Etrafta çıldırmış olan tek kişi o olmayabilir miydi?

"Ben sadece..." Sophie tekrar ona baktı. Gözlerinde bir parça

ümitsizlik belirdi. “Arkadaş olmak istiyorum.”

Yumuşak ve ümit dolu bir şeyler tüm benliğini sardı. “Arkadaş olduğumuzu sanıyordum, Soph.”

Sophie yutkundu, güzel boynu Ty’ın bakışlarını kendine çekiyordu. “Şey, ben... Ben...” Çenesini kaldırdı ve dişlerini sıktı. Kahretsin ağlayacakmış gibi duruyordu. “Ben tam bir aptaldım.”

Ty bakışlarını kaldıramadı ama kendini omuzlarını silkmeye zorladı.

“Bir çift kelime,” dedi Ty, “gerçek arkadaşlar, arasında sorun yaratmaz.”

Dünya bir anda sessizleşti. Tekrar nefesini tuttu. Ama belki de öyleydi. Sophie gülümsedi ve Ty parmaklarını onunkilerin üzerine indirmekten kendini alıkoyamadı. Kolunu bir sıcaklık sardı, tüm benliğini kaplamıştı, tıpkı çıplak tenine vuran güneş ışığı gibi.

Samanlığın uzak köşesindeki kafeste Casie, Chesapeake’in boynuluğunu bağladı ve el ele duran genç çifti seyrederken kendini arenaya geri dönmüş gibi hissetti Ama tekrar kavga edeceklerdi. Aralarında güvensizlik, yaralı gururları ve ezilmiş duyguları olacaktı ama hayat bunlardan ibaretti. Şu dünyada en sevdiği insanlar mutluydu. Ve bu yeterliydi, Emily’nin dediği gibi kim istese sorabilirdi. Ümit ettiğinden daha fazlasıydı. Daha fazlasını isteyerek kadere yüklenmeyecekti. Mükemmeli isteyerek dünyayı ümitsizliğe itmeyecekti.

Zihni hayaller kuruyordu, belki Lincoln ve Emily evlenirdi. Küçük Bliss genç bir kız olurdu, bir yanı ayaklarına diğer yanı tombul dizlerine kadar inen beyaz örgü bir elbisenin içinde olurdu. Casie teyzesinin elinden tutup kilisenin koridorunda yürürdü. Emily bu kadar mutlu bir halde gerçekten gülümserken tüm bunlar gerçekleşebilirdi.

Colt kamyonetinden Casie’nin Chesapeake’i ağılma doğru götürüşünü izliyordu. Güneş ışığı saçlarında ve dudaklarında parlıyor-

du, öyle tatlı ve öyle kıskırtıcıydı ki, dudakları biraz kıvrıldı sanki gülümseyecekti. Orada öyleyse kalması Colt'un umurunda değildi. Casienin gününü mahvetmek üzereydi. Bir kez daha. Kendi dünyasını ve kurallarını yıkmak üzereydi. Kendi kendine bulunduğu tenkitler, ona tekrar sormalar... Kafasında binlerce kez o anı tekrar oynatsa da o kadar hızlı gerçekleşiyordu ki, hiçbir zaman gerçekte ne olduğunu bilemeyecekti. Neyin yanlış gittiğini ya da evrenin düzenini değiştirmek için ne yapması gerektiğini asla bilemeyecekti. Bir anda Casie yürümeye başladı. Omuzları düşmüştü, dudakları bir gülümseme ile kıvrılmıştı. Ve hemen yanındaki yabani at şaha kalkmış, toynakları dövülmüştü. Tam olarak böyleydi. Bir saniye önce her şey iyiydi. Ümit vardı. Bir sebep, güneş ışığı ve yarınlara vardı.

Ve sonra Casie yerdeydi

“Casie!”

Colt kamyonetinden indi ve aklına başka bir düşünce gelmeden koşmaya başladı. Dünya onun etrafında dönüyordu. Hiçbir ses hiçbir düşünce yoktu, ona doğru koşarken adımları bir ölünükiler kadar sessizdi.

Casie'den başka hiçbir şey yoktu. Yerdeydi. Hareket etmiyordu. Sessizdi. Colt yanına çöktü.

“Case!” Ona doğru uzandı. Bedeni ıslak bir kilim kadar ağırdı. Üzerine eğildi, boğazında sıcak bir nefes vardı. Başı geriye düştü. altın sarısı saçları kaşlarına değdi. Gözleri kapandı. “Casie!”

Casie gözlerini kapatmadı, konuşmadı. Kollarında hareketsizce duruyordu.

Casie'nin hareketsiz bedenini kendine doğru sürüklerken “Yardım edin!” diye bağırdı. “Biri yardım etsin!” Ty'ın hızla onlara doğru geldiğini gördü. Avluda karların içinde zıplayarak geliyordu.

Emily verandaya doğru adım attı ve gözleri karardı. Ağzı kırıldı. Kapı çarptı ama etrafta çık çıkmıyordu. Sadece boşluk vardı.

“Bunu yapma! Yapma! Ömrümüzü birlikte geçirecektik.” Onu

göğsüne bastırırken kelimeleri gırtlğından çıkıyordu. Yanına eğilen Ty, nefes nefese kalmıştı, hareketsizce duruyordu. Colt, Casie'yi kollarının arasına aldı. Elleri koluna değdi. Colt yavaşça gözlerini açtı. Parmakları solgundu. Nefes almadan kısa bir süre onlara baktı. Sonra bakışlarını ona çevirdi.

“Evet de,” dedi Casie.

“Casie!” Kalbi yerinden çıkacak gibiydi. “Tanrı aşkına ne düşünüyordun? Aklımı çıkardın.” Dudaklarının kıyısında o melek gülüşü belirdi. “Evet de,” diye tekrarladı. Colt kaşlarını çattı, içinde yeni endişeler geziniyordu. “Sen...” Yanakları ıslanmıştı. Eldiveninin arkası ile yüzünü sildi. “Neren acıyor? Hareket etme. Ambulans çağıracağız.”

“Evlen benimle.”

Colt elini biraz gevşetti, tekrar nefes alamıyordu. “Başını düşündüğünden daha hızlı çarpmış olmalısın.”

Dudakları biraz büküldü. “Chester duyularımı harekete geçirmiş olabilir. Evlen benimle.”

“Peki ya...” Ayakları yerden kesilmiş gibiydi, içi deli gibi ümit doluydu. “Peki ya senin şu aç at sendromuna ne oldu?”

“Boş ver onu.”

Kalbi göğüs kafesinin içinde yanıyordu, bedenine Alevler saçıyordu. “Peki ya kavgalar?”

“Kavgalar?”

“Çocuklar, serseri adamlar ve lanet olası at hakkındaki kavgalarımız.”

Casie biraz daha sırtıttı. “At kalıyor.”

“Kalmıyor...” diye başladı Colt ama tam o anda Casie onu öptü. Ve bir anda her şey yoluna girdi.